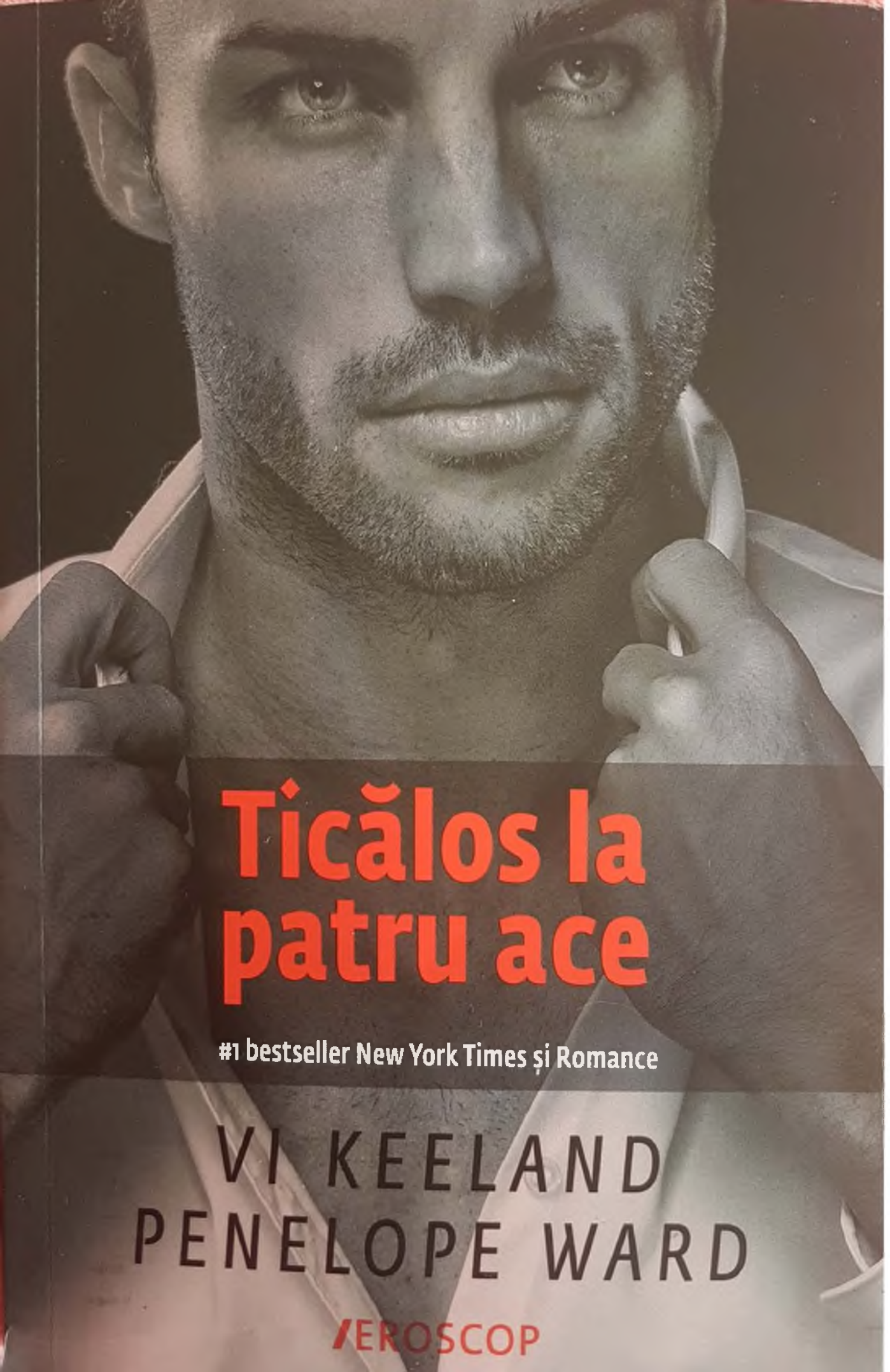

Ticălos la patru ace

#1 bestseller New York Times și Romance

VI KEELAND
PENELOPE WARD

EROS COP

*Această carte este dedicată tuturor fetițelor care se îmbracă în verde
neon la orele de dans, în timp ce toate celelalte poartă roz pastelat.*

Capitolul 1

Soraya

Am urcat în tren pășind cu dreptul înainte și am înghețat înainte de a face al doilea pas când l-am văzut, deja în vagon. *Rahat!*

Stătea jos, vizavi de locul meu obișnuit. Am făcut câțiva pași în spate.

— Hei, uită-te pe unde mergi!

Paharul cu cafea din mâna unui individ în costum s-a clătinat, iar el abia a reușit să-l țină drept când l-am lovit în timp ce ieșeam din al treilea vagon fără să mă uit în spate.

— Ce dracu'?

— Scuze! i-am adresat în grabă fugind pe peron, gheboșată pe sub geamurile mai multor vagoane.

Beculețele roșii din dreptul ușilor au început să clipească, iar o sonerie asurzitoare semnala plecarea iminentă a trenului. Am sărit în al șaptelea vagon tocmai când se închideau ușile.

Mi-a trebuit un minut întreg să-mi trag sufletul după ce am alergat pe lângă patru vagoane. *Trebuia neapărat să-mi mișc fundul înapoi în sala de fitness.*

Am găsit un scaun liber, cu fața spre sensul de mers, preferând să stau lângă cineva în loc să mă așez pe unul dintre cele șase locuri orientate spre interiorul vagonului. În timp ce mă făceam comodă, bărbatul lângă care m-am așezat a lăsat ziarul mai jos.

— Scuze, i-am spus. Nu pot să călătoresc cu fața în lateral.

Cele două locuri din fața lui erau goale. Regulile de bună purtare în tren i-ar fi dictat să se mute pe unul dintre ele, însă m-am gândit că probabil prefera să stea comod decât să vomite.

— Nici eu, a răspuns el zâmbind.

Mi-am pus căștile, am respirat ușurată și am închis ochii când trenul s-a pus în mișcare. Un minut mai târziu am simțit o atingere ușoară pe umăr. Pasagerul de lângă mine a indicat spre un bărbat aflat în picioare pe culoar. Ezitând, mi-am scos o cască.

— Soraya. Am bănuț că ești tu.

Vocea aceea.

— Ăăă... bună.

Cum naiba îl chema? Ah, stai... cum aș putea uita? Mitch. *Pițigăiatul Mitch*. Nici acum nu vorbeam cu sora mea după dezastrul acela. Cea mai rea. Întâlnire. Pe nevăzute. Din istorie.

— Ce faci, Mitch?

— Bine, de fapt super, acum, că te-am găsit. Am încercat să dau de tine de câteva ori. Cred că am introdus greșit numărul, pentru că nu mi-ai răspuns niciodată la mesaje.

Mda. Aia e.

A început să se scarpine între picioare prin pantaloni. Aproape că uitasem de această mică „bijuterie“. Probabil că era un tic nervos, însă de câte ori făcea acest lucru, ochii mei îi urmăreau mâna și abia reușeam să nu pufnesc în râs. *Pițigăiatul Mitch cu scărpinici. Mersi, surioară!*

Și-a dres glasul.

— Poate mergem să bem o cafea în dimineața asta?

Bărbatul în costum de lângă mine a lăsat din nou ziarul mai jos și și-a îndreptat privirea întâi spre Mitch, apoi spre mine. Nu îndrăzneam să fiu rea cu bietul tip. Era destul de drăguț.

— Ăăă...

Am pus mâna pe umărul bărbatului în costum.

— Nu pot, am continuat. El e prietenul meu, Danny. Ne-am împăcat acum o săptămână. Așa-i, scumpule?

Lui Mitch i-a căzut fața.

— Ah. Înțeleg.

Falsul Danny a intervenit. Și-a pus mâna pe genunchiul meu.

— Nu împart, amice. Așa că dispari.

— Nu trebuie să fii așa nepoliticos, Danny, am zis eu încruntându-mă spre tipul în costum.

— Nu am fost nepoliticos, dragă. Asta înseamnă să fii nepoliticos.

Înainte de a-l putea opri, buzele lui erau lipite de ale mele. Și nu era doar un pupic. Limba lui nu a întârziat să-și facă loc în gura mea. I-am pus mâna în piept și l-am împins cu putere. M-am șters la gură cu dosul palmei.

— Scuze, Mitch.

— E în regulă. Ăăă... îmi pare rău că v-am întrerupt. Ai grijă de tine, Soraya.

— Și tu, Mitch.

În secunda în care nu ne mai putea auzi, m-am încruntat spre Falsul Danny.

— De ce dracu' ai făcut asta, măgarule?

— Măgar? Acum două minute eram „scumpule”. Hotărăște-te, dragă.

— Dar știi că ai tupeu.

M-a ignorat, a băgat mâna în buzunarul interior al sacoului și și-a scos telefonul care suna.

— E soția mea. Poți să taci un minut?

— Soția ta? Ești însurat? am întrebat ridicându-mă. Doamne, chiar ești un măgar!

Stătea cu picioarele întinse și nici nu s-a clintit să-mi facă loc să ies, așa că am pășit peste ele. În timp ce își ducea telefonul la ureche i l-am smuls din mână și am spus în receptor fără să ascult:

— Soțul tău e un mare măgar!

I l-am aruncat în poală și m-am îndreptat în direcția opusă celei în care Mitch se făcuse nevăzut.

Era abia luni.

Astfel de rahaturi erau povestea vieții mele. Întâlniri ratate. Bărbați care se dovedeau însurați...

Am intrat în alt vagon pentru a nu fi nevoită să-i mai văd nici pe „Danny“, nici pe Mitch. Spre bucuria mea, acest vagon nu era la fel de aglomerat și am găsit un scaun orientat cu fața spre sensul de mers. Tensiunea mi-a scăzut imediat ce m-am cufundat în el. Am închis ochii și m-am lăsat calmată de legănatul trenului.

Vocea aspră a unui bărbat mi-a întrerupt liniștea.

— Fă-ți nenorocita aia de treabă, Alan! Fă-ți treaba! E prea mult ce ți se cere? De ce te mai plătesc dacă trebuie să mă ocup de fiecare nenorocit de lucru pe care-l faci? Întrebările tale nu au sens! Descurcă-te și revino când ai o soluție care să-mi merite timpul. N-am răgaz pentru întrebările tale stupide. Cred că și câinele meu poate veni cu ceva mai inteligent decât tine.

Ce tâmpit!

Când am aruncat o privire să văd chipul de la care venea vocea, nu m-am putut abține să râd în sinea mea. *Desigur. Desigur!* Nu era de mirare că i se părea că are dreptul să-și bată joc de toți. Cu o asemenea înfățișare, probabil că oamenii cădeau tot timpul în genunchi în jurul lui, la propriu și la figurat. Era superb. Mai mult decât superb și, în plus, emana un aer de putere și de bărbat înstărit. Mi-am dat ochii peste cap. Dar nu-mi puteam lua privirea de la el.

Purta o cămașă cu dungulițe, strânsă pe corp, care lăsa să i se ghicească silueta frumos sculptată de dedesubt. Își ținea sacoul bleu-marin, scump, pliat peste picioare. Pantofii negri cu vârf ascuțit păreau a fi proaspăt lustruiți. Semăna cu tipii aceia din aeroport care îi lasă pe oameni să le lustruiască pantofii, evitând în același timp să îi privească direct în ochi. Cel mai important accesoriu era însă privirea furioasă de pe chipul lui perfect. Terminase discuția la telefon și arăta

de parcă cineva tocmai se pișase în castronul lui cu Cheerios. O venă îi pulsa în gât. Frustrat, și-a trecut mâna prin părul brunet. Mda. Schimbarea vagonului fusese în mod cert o decizie bună ca să-mi clătesc privirea. Și, pentru că era atât de nepăsător față de toți cei din jurul lui, nu-mi era greu să-l privesc pe îndelete. Era al naibii de sexy când era supărat. Și ceva îmi spunea că era *tot timpul* supărat. Ca un leu, o specie pe care cel mai bine o admiri de la distanță, pentru că orice contact direct îți poate face rău definitiv.

Mânele suflecate lăseau să se vadă un ceas imens, scump, pe care îl purta la încheietura dreaptă. Privea pe fereastră cu o expresie morocănoasă în timp ce se juca cu brățara ceasului răsucind-o. Probabil era un tic nervos, ceea ce mi s-a părut ironic, deoarece eram sigură că cei din jur erau la fel de agitați în prezența lui.

I-a sunat din nou telefonul.

L-a dus la ureche.

— Ce e?

Vocea lui aspră, baritonală, era genul celei care îmi ajungea întotdeauna direct între picioare. Eram înnebunită după timbrul grav și sexy. Însă rareori se întâmpla ca o asemenea voce să se asorteze cu posesorul ei.

Ținea telefonul cu mâna dreaptă, iar cu stânga se juca în continuare cu brățara metalică.

Clic. Clic. Clic.

— Trebuie să aștepte, a mârâit el. Răspunsul e că o să fiu acolo când o să ajung... Ce nu înțelegi din asta, Laura...? Nu te cheamă Laura? Atunci cum naiba te cheamă...? Atunci, *Linda*, spune-i că se poate reprograma dacă nu vrea să aștepte.

După ce a închis, a bombănit ceva pentru sine.

Mă fascinau oamenii de genul lui. Credeau că lumea le aparține doar pentru că erau binecuvântați genetic sau pentru că avuseseră parte de oportunități datorită cărora ajunseseră într-o categorie financiară superioară. Nu purta verighetă. Puteam să pun pariu că ziua lui consta în exclusivitate din activități egoiste. Espresso scump, muncă,

masa luată la restaurante selecte, sex fără dragoste și... de la capăt. Lustruirea pantofilor și poate squash, presărate printre toate acestea.

Puteam să pun pariu și că era egoist în așternut. Nu că l-aș fi dat jos din pat, dar...

Nu mă puteam lăuda că fusesem vreodată cu cineva atât de influent, așa că n-aveam de unde ști din experiență cum se traducea acest lucru în dormitor. Majoritatea celor cu care îmi dădusem întâlnire erau artiști flămânzi, hipsteri sau tipi care îmbrățișau copaci. Viața mea era departe de „Totul despre sex”. Mai degrabă „Totul despre milă”. Sau „Totul despre nimic”. Însă nu cred că m-ar fi deranjat să mă joc o zi de-a Carrie și Mr. Big¹ cu tipul ăsta. Sau, în acest caz, cu Dl Mare Ticălos. *Absolut*.

Însă mica mea fantezie avea o singură hibă: în mod clar nu eram genul acestui tip. Probabil îi plăceau blondele supuse și neajutorate, din înalta societate, nu italiencele cu forme pline din Bensonhurst, cu atitudine sarcastică și părul în toate culorile. Șuvițele lungi și negre îmi atârnavă până mai jos de fund. Eram o combinație între Elvira și Pocahontas² cu fundul mare. Îmi vopseam vârfurile în diverse culori, o dată la câteva săptămâni, în funcție de starea pe care o aveam. Săptămâna aceasta erau albastru regal, ceea ce însemna că lucrurile îmi mergeau destul de bine. Când erau roșii, nimeni nu trebuia să stea în calea mea.

Scârțâitul frânelor mi-a întrerupt șirul gândurilor. Brusc, Dl Mare Ticălos s-a ridicat și a lăsat în urmă un nor de apă de colonie scumpă. Chiar și mirosul lui era insuportabil de sexy și în același timp arogant.

A ieșit în grabă pe ușa care s-a închis în spatele lui.

Plecuse. Asta fusese tot. Spectacolul se terminase. Ei bine, a fost amuzant cât a durat.

Urma stația unde trebuia să cobor, așa că m-am îndreptat spre aceeași ușă pe care tocmai ieșise. Piciorul meu s-a lovit de ceva ce părea a fi un puc de hochei, așa că m-am uitat în jos.

¹ Referire la personajul Mr. Big din serialul *Totul despre sex*. (N.t.)

² Personaje feminine de desene animate. (N.r.)

Pulsul mi s-a accelerat. Se pare că Dl Mare Ticălos lăsase în urmă o parte din el.

Scăpase telefonul.

Nenorocitul de telefon!

Coborâse din tren atât de repede încât probabil că îl scăpase din mână. Și se pare că eu am fost prea de ocupată să-i admir fundul apetisant ce se contura prin pantalonii mulați ca să observ acest lucru. Când am ridicat iPhone-ul, i-am simțit fierbințeala în mâini. Carcasa mirosea a el. Am vrut să-l duc la nas, să-l adulmec, dar m-am stăpânit.

Mi-am dus în schimb mâna la gură și am privit în jur. Dacă viața mea ar fi fost o emisiune TV, acesta era momentul în care se auzeau hohotele de râs din public. Însă nimeni nu se uita la mine. Nimănui nu părea să-i pese că aveam telefonul Dlui Pantaloni Dichisiți.

Ce aveam să fac cu el?

L-am pus în poșeta cu imprimeu leopard, am ieșit din stație și, ajunsă pe trotuarul însořit din Manhattan, mă simțeam de parcă ascundeam o bombă. Vibra în timp ce primea mesaje și sunase cel puțin o dată. Nu eram pregătită să-l ating iar, nu înainte de a-mi bea cafeaua.

M-am oprit la chioșcul la care mergeam de obicei și am sorbit din cafea cât timp am parcurs cele două străzi până la serviciu. Întâziasem deja, așa că m-am decis să amân descifrarea vieții Dlui Mare Ticălos până după prânz.

După ce am ajuns la birou, am scos telefonul și mi-am dat seama că bateria era pe terminate, așa că l-am conectat la încărcătorul meu. Postul de asistentă a unei legendare autoare de rubrică specializată în sfaturi cu siguranță nu era slujba mult visată, însă îmi plătea facturile. Ida Goldman semna rubrica „Întreab-o pe Ida“, care se publica zilnic de mulți ani. În ultima perioadă, Ida încercase să mă convingă să-mi încerc mâna la redactarea unora dintre răspunsuri. Textele selectate erau publicate în ediția tipărită, iar răspunsurile la alte întrebări apăreau pe site-ul Idei. O parte din munca mea consta în citirea întrebărilor primite și selectarea celor care urmau să ajungă la șefa mea.

Sfatul Idei era întotdeauna unul plin de sensibilitate și neutru, însă eu înclinam către o abordare mai pragmatică, fără multe rătăcirii. Ca urmare, nu-mi publicase niciodată răspunsurile. Uneori, nu mă puteam abține să răspund din proprie inițiativă la unele dintre întrebările ignorate, cele care oricum ajungeau în coșul de gunoi. Unii dintre acei oameni chiar aveau nevoie de un sfat și simțeam că li se făcea un deserviciu dacă strigătele lor de ajutor erau ignorate.

Am descoperit recent că soțul meu are o colecție porno. Ce să fac?

— TRISHA, QUEENS

Dă lovitură! Investește într-un vibrator bun. Asigură-te că pui totul la loc așa cum era după ce te descarci în timp ce el este la muncă.

M-am îmbătat la o petrecere și l-am sărutat pe iubitul celei mai bune prietene. Acum mă gândesc tot timpul la el și nu mă pot abține. Mă simt oribil, dar cred că mă îndrăgostesc de el. Vreo vorbă înțeleaptă? — DANA, LONG ISLAND

Da. Ești o nenorocită. Ne vedem marțea viitoare, Dana!

Prietenul meu m-a cerut recent în căsătorie. Am acceptat. Este cel mai dulce și mai bun om pe care l-am cunoscut. Problema e că diamantul pe care mi l-a dat era mai mic decât am sperat eu. Nu vreau să-l rănesc. Vreau doar să știu cum să-mi exprim dezamăgirea într-un mod politicos. — LORI, MANHATTAN

Dumnezeu are aceeași dilemă în ceea ce te privește, dragă.

P.S. Când prietenul tău se va despărți de fundul tău egoist, dă-i numărul meu.

Compunerea unor răspunsuri sincere și directe în câteva e-mailuri părea să-mi ofere întotdeauna energia de care aveam nevoie pentru a-mi începe ziua în forță. Dimineața a trecut rapid. Până la prânz telefonul Dlui Mare Ticălos se încărcase, așa că l-am

luat cu mine în sala de recreere. Comandasem acolo mâncare thailandeză pentru amândouă.

După ce am terminat prânzul, Ida a ieșit, ceea ce mi-a oferit cam zece minute de intimitate pentru a scotoci prin telefon. Din fericire, nu era protejat prin parolă. Primul pas: fotografiile. Nu erau multe și, dacă am crezut că în funcție de pozele din galeria foto voi strânge indicii care să-mi spună cine era acel tip, mă înșelasem amarnic. Prima fotografie era a unui câine mic, pufos și alb. Părea a fi un fel de terier. În următoarea poză erau sâni goi ai unei femei, cu o sticlă de șampanie plantată între ei. Aveau o nuanță pală, erau perfect rotunzi și total falși. *Bleah!* Mai erau două fotografii cu câinele mic și una cu un grup de femei în vârstă ce păreau a fi într-o clasă de jazzercise³. *Ce naiba?* Nu m-am putut abține și am râs zgomotos. Ultima poză era un selfie făcut alături de o bătrânică. El purta o ținută lejeră, avea părul puțin ciufulit și chiar zâmbea. Arăta incredibil de chipeș în fotografia aceea. Greu de crezut că era același arogant la patru ace din tren, însă chipul lui superb confirma acest lucru.

Încă cinci minute și trebuia să mă întorc la birou. Nu era niciun cont de e-mail asociat cu telefonul, așa că am deschis în schimb lista de contacte și am decis să apelez primul nume de pe listă: Avery.

* * *

— Măi, măi. Graham Morgan. A trecut ceva vreme. Ce s-a întâmplat? Ai terminat deja alfabetul și ai luat-o de la început? Ți amintești că eu n-am fost una dintre jucăriile tale, da?

S-a auzit un claxon, zgomot de trafic și, în final, s-a trântit o portieră care a înăbușit sunetele orașului.

— La clădirea Langston. Și n-o lua prin parc. Cireșii sunt înfloriți și n-am nevoie să mi se umfle fața înainte de întâlnire.

A terminat de dat indicații șoferului și și-a amintit de telefon:

3 Combinație de aerobic, dans și fitness. (N.t.)

— Deci ce e, Graham?

— Ăăă. Bună. De fapt, nu e Graham. Mă numesc Soraya.

— Sor... cum?

— So-ra-ya. În persană înseamnă prințesă. Deși nu sunt de origine persană. Tatăl meu a crezut doar...

— Oricum te-ar chema, zi-mi ce vrei și de ce-mi irosești timpul prețios. Și de ce mă suni de pe telefonul lui Graham Morgan?

Graham Morgan. Chiar și nenorocitul ăla de nume era sexy. Evident.

— De fapt, eu am găsit telefonul lui în tren. Sunt destul de sigură că îi aparține unui bărbat pe care l-am văzut dimineată. Circa 30 de ani. Păr brunet, drept și pieptănat pe spate, genul la patru ace, cu vârfurile gulerului ridicate. Avea un costum bleumarin cu dungulițe. Și un ceas mare.

— Superb, arogant și șucărit?

Am chicotit.

— Da, el e.

— Îl cheamă Graham Morgan și știu exact unde ar trebui să-i duci telefonul.

Am pescuit un pix din geantă.

— OK.

— Ești pe undeva pe lângă trenul nr. 1?

— Nu sunt prea departe.

— OK. Ei bine, sari în „1” și ia-l până la capăt, în centru. Treci de strada Rector și coboară la South Ferry Terminal.

— OK. Pot face asta.

— După ce cobori, fă dreapta pe Whitehall și apoi ia-o la stânga pe strada South.

Cunoșteam zona și încercam să vizualizez clădirile. Era un cartier cu aspect destul de comercial.

— Nu mă scoate la East River?

— Exact. Aruncă telefonul ticălosului ăluia în râu și uită că l-ai văzut.

Apelul s-a întrerupt. *Ei bine, fusese interesant.*

Capitolul 2

Soraya

Plănuisem să înapoiez telefonul în această dimineată.

Serios. Chiar așa era.

Dar, la fel plănuisem să termin facultatea. Și să călătoresc prin lume. Din păcate, cea mai lungă călătorie pe care o făcusem în ultimul an în afara orașului fusese când fundul meu needucat a ațipit întâmplător în trenul de Path și a ajuns în Hoboken.

Cu telefonul pitit în siguranță în compartimentul lateral al poșetei, m-am așezat în al șaptelea vagon, pe rândul din spate, în diagonală față de Dl Mare Ticălos, la care m-am uitat pe furiș în timp ce citea *The Wall Street Journal*. Aveam nevoie de mai mult timp ca să studiez leul. Întotdeauna mă fascinaseră animalele de la grădina zoologică, în special modul în care interacționau cu oamenii.

La stația următoare a urcat o femeie care s-a așezat fix în fața lui Graham. Era tânără și avea o fustă a cărei lungime era la limita de a fi considerată nepotrivită. Până și ochii *mei* au zăbovit o clipă asupra picioarelor ei bronzate, golașe și sexy. Totuși, leul nu a reacționat. De fapt, nici nu a părut să-i observe prezența, preocupat să citească

sau să se joace cu brățara ceasului ăluia mare al lui. Aș fi putut să bag mâna în foc crezând că era o pușlama capabilă de mai mult de atât.

Când trenul a ajuns în stația unde cobora el, am decis să-i înapoiez telefonul. Măine. Ce mai conta încă o zi? În timpul rămas din călătorie, am revenit la fotografii. Doar că de data aceasta le-am studiat, acordând mai multă atenție detaliilor din fundal decât subiectului central.

Fotografia cu el și femeia în vârstă fusese făcută în fața unui șemineu. Nu-l observasem înainte. Pe poliță stăteau aliniate cel puțin zece fotografii înrămate. Am mărit imaginea cea mai clară. Se distingeau un băiețel și o femeie. Băiatul părea să aibă opt sau nouă ani și purta un fel de uniformă. Femeia — sau cel puțin bănuiam că era o femeie — avea o tunsoare militară. Băiatul putea fi Graham, însă nu eram sigură. Era cât p-aci să ratez stația când am mărit o altă imagine și am descoperit în fundal ceea ce părea a fi un poștaș. Ce naiba făceam?

M-am oprit la chioșcul de unde îmi luam de obicei cafeaua și am comandat:

— Un latte mare cu vanilie și gheață, fără zahăr, cu lapte de soia.

Anil a dat din cap și a chicotit. Uneori, când coada era formată din femei ce păreau să se fi rătăcit încercând să găsească un Starbucks, comandam ceva ridicol. În gura mare. În general, cel puțin una era convinsă că la Anil se serveau băuturi fițoase. În realitate, erau patru opțiuni: neagră, cu lapte, cu zahăr sau să te duci naibii în altă parte — nu avea nici măcar Equal⁴.

Am lăsat dolarul în pahar, am luat cafeaua mea neagră obișnuită și am pufnit în râs pentru că, în timp ce mă îndepărtam, am auzit o femeie care îl întreba dacă prepara și frappuccino.

Când am ajuns la birou, Ida avea o stare de spirit din cale-afară de acidă. *Minunat*. Toată lumea credea că „Întreab-o pe Ida” era o instituție americană în care domnea iubirea; doar o mână selectă de oameni cunoștea adevărul. Femeia care elabora sfaturi ce dădeau

4 Sortiment de îndulcitor. (N.T.)

pe afară de dulcegării devenea jovială numai după ce le-o trăgea tuturor și afișa un comportament ieftin.

— Caută-mi un număr de la Hotelul Celestine, m-a întâmpinat ea.

Am apăsat pe butonul de pornire al bătrânului computer la care mă obliga să lucrez. Internetul de pe telefon era mult mai rapid, dar n-aveam de gând să-mi utilizez datele pentru că ea refuza să avanseze în secolul XXI.

Cinci minute mai târziu, i-am dus numărul în birou.

— Uite-l. Vrei să-ți fac o rezervare?

— Ia dosarul de călătorii din fișet.

Îl-am înmănat și am așteptat, din moment ce nu-mi răspunsese la întrebare. Ida a frunzărit dosarul gros până a găsit un cartonaș împăturit — de genul celor pe care hotelul le lasă în camere, cu numele menajerei trecut pe ele. L-a citit și mi l-a dat.

— Sună la hotel. Spune-le că Margaritte nu știe să curețe o cameră. Ultima oară când am stat la Celestine mocheta nu era aspirată corespunzător, iar pe cabina de duș erau fire de păr negru.

— Bine...

— Menționează numele lui Margaritte și faptul că am cerut în mod expres ca altcineva să se ocupe de curățenie în cameră. Cere apoi o reducere.

— Și dacă nu oferă reducere?

— Fă rezervarea oricum. Data trecută camera era perfect curată.

— Adică mocheta și cabina de duș nu erau murdare?

A oftat exasperată de parcă i-aș fi pus răbdarea la încercare.

— Prețurile camerelor sunt jaf la drumul mare. Nu dau 400 de dolari pe noapte.

— În schimb, vrei ca eu să fac în așa fel încât cineva să fie concediat?

A ridicat dintr-o sprânceană cu un contur generos.

— Ai vrea să fii tu în locul ei?

Mda. Cățeaua asta ar fi trebuit să dea sfaturi despre moralitate.

Din fericire pentru mine era miercuri, ziua în care Ida avea întâlnirea săptămânală cu editorul ei. Cel puțin nu eram nevoită s-o suport decât o jumătate de zi, însă îmi lăsase o pagină plină de sarcini:

Comandă alte cărți de vizită. (De data aceasta, să fie mai puțin colorate; conduc o afacere, nu un circ.)

Actualizează blogul. (Dosarul galben conține scrisori zilnice și răspunsuri. Nu improviza când scrii. „Întreab-o pe Ida“ NU te sfătuiește să ți-o tragi în poziția câinelui ca să-ți înveselești iubitul căruia tocmai i-a murit terierul Jack Russell pe care-l iubea nespus.)

Introdu facturile din dosarul albastru în QuickBooks. (Ia în calcul toate reducerile, chiar și pe cele cu termenul expirat.)

Trimite contractele lui Lawrence, ca să le revizuiască. Aici nu era nicio indicație. Aveam să aflu imediat de ce. Făcuse mențiuni pe fiecare pagină a documentului, cu un marker portocaliu țipător. *Ridicol. Inacceptabil.*

Ia hainele de la spălat. (Chitanța e pe biroul meu. Nu plăti dacă pata de pe mâneca stângă a hainei mele de mohair e încă acolo.) *Ce dracului însemna de fapt mohair?*

Livrare de la Speedy Printing în această după-amiază. (Fără bacșiș. Săptămâna trecută a întârziat din nou zece minute.)

Lista continua la nesfârșit. Am vrut s-o scanez și s-o public pe blog sub ultimul răspuns pe care l-a dat unei angajate care avea probleme cu șeful ei, dar m-am abținut. Am dat în schimb sonorul mai tare (Ida nu accepta muzică la locul de muncă), i-am oferit curierului 20 de dolari bacșiș din cutia cu mărunțiș și am luat o pauză de o oră, cu picioarele goale cocoțate pe birou, ca să mă mai joc puțin cu telefonul Dlui Mare Ticălos. Privindu-mi degetele jucăușe de la picioare, am admirat cea mai recentă lucrare a lui Tig — două pene tatuate în partea de sus a piciorului drept, atâr-nate de o brățară din piele. Foarte Pocahontas. Acum, că umflătura dispăruse, trebuia să trec pe la salon, pentru că voia să facă o fotografie pentru pagina lui.

Aproape epuizasem limita lunară de utilizare a datelor, așa că am scris „Graham Morgan” pe Google, de pe telefonul lui. Am rămas surprinsă când căutarea a scos la iveală peste o mie de rezultate.

Primul era site-ul companiei lui, Morgan Financial Holdings. Am accesat link-ul. Era un site corporatist tipic, foarte steril și cu aspect business. Lista de proprietari se întindea pe o pagină; erau acolo de toate, de la imobiliare la o firmă de investiții financiare. Site-ul mirosea de la o poștă a bani moșteniți. Puteam pune pariu că Tăticu' încă mai avea un birou mare pe colț pe care îl vizita în fiecare vineri, după golf.

Tema de bază a site-ului părea să sintetizeze totul — managementul afacerilor. *Bogații se îmbogățeau*. Mie cine-mi gestiona activitățile? Ah, stai. Așa-i. N-aveam. Doar dacă nu erau puse la socoteală „balcoanele” mele mari. Și, momentan, nici pe ele nu le gestiona nimeni.

Am accesat pagina „Despre” și mi-a căzut falca. Prima fotografie era cu Adonis însuși, Graham J. Morgan. Tipul era cu adevărat splendid. O linie frumoasă a nasului, maxilarul bine conturat și ochi de culoarea ciocolatei cu lapte topite. Ceva-mi spunea că avea sânge grecesc în arborele genealogic. M-am lins pe buze. *La naiba!*

Dedesubt, biografia lui. 29 de ani, absolvent „summa cum laude” la Wharton, singur, bla, bla, bla... Unicul lucru care m-a surprins a fost ultima propoziție: „Dl Morgan a fondat Morgan Financial Holdings în urmă cu doar opt ani, totuși portofoliul său divers de clienți rivalizează cu al celor mai vechi și prestigioase companii de investiții din New York City”. *Se pare că mă înșelasem în legătură cu Tăticu'.*

După ce am șters saliva de pe tastatură, am trecut la pagina „Echipa”. Erau evidențiați 30 de diverși directori și manageri. Există și o temă comună — supraeducați și încruntați. Cu excepția unui singur renegat, care îndrăznea să zâmbească în fotografia pentru corporație. Ben Schilling, care se pare că ocupa poziția de director de marketing.

Plictisită de viața de corporație, însă nefiind dornică să revin la lista cu sarcini, am trecut din nou în revistă contactele lui Graham. Am trecut de numele lui Avery și m-am întrebat dacă Dl Mare Ticălos enerva doar femeile. Câteva numere mai jos de Avery, am găsit primul bărbat: Ben. *Hmm...* Fără să stau pe gânduri, am scris un text:

Graham: Care-i treaba?

M-am entuziasmat când am văzut trei puncte care încep să danseze pe ecran, ceea ce însemna că scria un răspuns.

Ben: Lucrez la prezentarea aia. O s-o am gata mâine, așa cum s-a stabilit.

Graham: Excelent. Spune-i Lindei să te treacă pe agenda mea.

Măcar eu îi reținusem numele. Am văzut cele trei puncte apărând și dispărând. Apoi au reapărut.

Ben: Credeam că Linda nu se mai întoarce. După ce s-a întâmplat la ședința de ieri

Acum ajungeam undeva. M-am așezat mai bine în scaun.

Graham: S-au întâmplat multe la ședința de ieri. La ce te referi mai exact?

Ben: *Hmm...* mă refer la momentul în care ai strigat: „Ești concediată, ieși dracu' lui din biroul meu!”

Tipul ăsta era un ticălos absolut. Cineva trebuia să-i tăbăcească fundul. Am lansat Safari, am redeschis ultima pagină pe care o vizitasem. La jumătatea ei am găsit ce căutam: Meredith Kline, director de resurse umane.

Graham: Poate am fost puțin cam aspru. Am ședințe toată după-amiaza. Poți să treci tu pe la Meredith de la HR și să-i spui să se asigure că Linda primește o plată compensatorie pentru o lună?

Ben: Sigur. Sunt convins că va aprecia.

Eram prea drăguță și ar fi putut suspecta ceva.

Graham: Eu aș aprecia dacă nu aș fi dat în judecată. Ce apreciază ea nu mă privește.

Mi-am spus că mersesem destul de departe, așa că am aruncat telefonul în poșetă înainte de a produce o pagubă și mai mare. Aveam să-l înapoiez a doua zi. Și abia așteptam să-l cunosc personal pe nesimțit.

Capitolul 3

Soraya

Morgan Financial Holdings ocupa întreg etajul 20, conform indicatorului din hol. Stomacul îmi ghiorțăia în timp ce așteptam liftul. Ținând cont că tocmai luasem micul dejun, de vină trebuie să fi fost emoțiile și asta m-a enervat.

Ce mă emoționa la gândul că urma să mă aflu față în față cu acel arogant?

Felul în care arăta.

În adâncul meu, știam că de vină era aspectul lui, iar acest lucru era ridicol. Nu eram o persoană superficială, însă o parte din mine nu se putea abține să nu fie leșinată după acel ticălos. Acea parte din mine trebuia redusă la tăcere.

Liftul a scos un sunet de clopoțel, ușile s-au deschis și odată cu mine a intrat un om de afaceri mai în vârstă. Eram numai noi doi, iar ușile s-au închis. Când bărbatul a început să se scarpine între picioare, mi-am îndreptat privirea spre tatuajul cu pene de pe picior ca să-mi distrag atenția. Cum se făcea că eram un magnet pentru bărbați care-și scărpinau părțile intime? Din fericire, cabina a ajuns

destul de repede la etajul 20. Am ieșit și l-am lăsat să-și vadă de treabă în intimitate.

Un indicator negru pe care stătea scris cu litere aurii „Morgan Financial Holdings” atârna deasupra unor uși din sticlă transparentă. Am tras adânc aer în piept, mi-am aranjat rochița roșie și m-am îndreptat spre intrare. Da, mă dichisisem pentru această întâlnire. Recunosc.

O receptionistă tânără, roșcată, mi-a zâmbit.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da. Sunt aici pentru o întâlnire cu Graham Morgan.

S-a uitat la mine de parcă abia își stăpânea râsul.

— Vă așteaptă?

— Nu.

— Domnul Morgan nu primește pe nimeni care nu are programare.

— Ei bine, am ceva foarte important care îi aparține, așa că trebuie neapărat să-l văd.

— Cum vă numiți?

— Soraya Venedetta.

— Puteți rosti pe litere numele de familie? Vendetta? Ca o vendetă împotriva cuiva?

— Nu, este Ven-E-detta. Cu un „E” în mijloc. V-E-N-E-D-E-T-T-A

Dacă aș fi primit un bănuț de fiecare dată când cineva îmi pocise numele... ei bine, aș fi mai bogată decât Graham J. Morgan.

— Bine. Domnișoară Venedetta. Dacă doriți, puteți lua loc acolo. Când domnul Morgan va sosi, îl voi întreba dacă dorește să vă vadă.

— Mulțumesc.

Mi-am îndreptat rochia și m-am așezat pe canapeaua din plus aflată în diagonală față de biroul de la recepție.

N-ar fi trebuit să mă surprindă că Dl Mare Ticălos nu ajunsese încă, din moment ce de dimineață nu se afla în tren la ora obișnuită. Mă întrebam cât aveam oare să aștept; nu-mi luasem liber decât o jumătate de zi și trebuia să revin la Ida după ora prânzului.

Am frunzărit niște reviste de afaceri cu mintea în altă parte și era cât p-aci să nu ridic privirea când s-au deschis ușile. Inima a început să-mi bată mai repede când l-am observat pe Graham, încruntat, ca de obicei. Avea pantaloni negri și o cămașă albă, scrobită, cu mânecile suflecate. Ceasul îi strălucea la încheietură. Ținea într-o mână o cravată vișinie, iar în cealaltă, un laptop. Când a trecut prin dreptul meu, o adiere din apa de colonie ametoitoare m-a lovit ca un pumn în nas. Privea drept în față, complet orb la prezența mea sau la orice altceva aflat în jurul lui.

Chipul recepționerei s-a luminat când a trecut prin dreptul ei.

— Bună dimineata, domnule Morgan!

Graham n-a răspuns. A scos doar un mormăit aproape imperceptibil când a trecut în goană pe lângă noi și a dispărut pe hol.

Pe bune?

M-am uitat la ea.

— De ce nu i-ați spus că sunt aici să mă văd cu el?

A râs.

— Dimineata, domnul Morgan are nevoie de timp ca să se liniștească. Nu-i pot spune că-l așteaptă un vizitator neanunțat în secunda în care intră pe ușă.

— Și cât exact trebuie să aștept?

— Voi verifica la secretara lui în circa treizeci de minute.

— Glumiți?

— Deloc.

— Este al naibii de ridicol. Ce am de făcut durează două minute.

O să întârzii la muncă.

— Domnișoară Vendetta...

— Ven-E-detta...

— Venedetta. Scuze. Există anumite reguli aici. Regula numărul unu este aceea că domnul Morgan nu trebuie deranjat imediat ce ajunge, exceptând cazul în care are o întâlnire importantă programată dimineata.

— Și ce face mai exact dacă îl deranjați?

— Nu vreau să aflu.

— Ei bine, eu vreau.

M-am ridicat și m-am năpustit pe hol, cu roșcata pe urmele mele.

— Domnișoară Venedetta. Nu știți ce faceți. Veniți înapoi acum!

Vorbesc serios.

M-am oprit când am dat peste o ușă de culoare închisă, din lemn de cireș, cu numele Graham J. Morgan gravat pe o placă de pe ea. Jaluzelele de la geamurile care o înconjurau erau complet trase.

— Unde e secretara lui?

A indicat spre o masă la care nu se afla nimeni, așezată în fața biroului lui.

— De obicei stă acolo, dar se pare că nu a ajuns încă. Un motiv în plus pentru care nu-l pot deranja momentan, fiind probabil supărat din această cauză.

A privit spre o altă angajată, care lucra într-un birou de tip cub.

— Știi de ce n-a ajuns încă Rebecca?

— Rebecca nu mai e. Agenția caută o înlocuitoare.

— Minunat, pufni recepționera. Și ea a rezistat cât... două zile?

Femeia a râs.

— Nu e rău, ținând cont de...

Ce fel de persoană era acest Graham Morgan?

Cine se credea?

Dintr-odată, un val de adrenalină mi-a traversat corpul. M-am îndreptat spre biroul gol al secretarei și am apăsat pe butonul de la interfon cu eticheta „GJM“.

— Cine dracului te crezi, Vrăjitorul din Oz? Sunt aproape sigură că ajung mai repede la regina Elisabeta.

Frica din ochii recepționerei era evidentă, însă și-a dat seama că era deja prea târziu, așa că a rămas pe margine și a privit.

A trecut aproape un minut, timp în care nu a venit niciun răspuns. Apoi s-a auzit vocea lui gravă:

— Cine e acolo?

— Mă numesc Soraya Venedetta.

— Venedetta, mi-a repetat clar numele.

Nu mi-a scăpat faptul că, spre deosebire de restul, îmi pronunțase foarte corect numele.

Pentru că nu a mai adăugat nimic, am apăsat din nou butonul.

— Am așteptat răbdătoare să te văd. Dar se pare că faci laba pe acolo sau ceva de genul ăsta. Toți ceilalți se tem de tine și nimeni nu vrea să-ți spună că sunt aici. Am ceva ce cauți.

Vocea lui s-a auzit din nou.

— Serios?

— Și nu ți-l dau decât dacă deschizi ușa aia.

— Să vă întreb ceva, domnișoară Venedetta.

— OK...

— Chestia asta pe care pretindeți că o caut... este cumva leacul împotriva cancerului?

— Nu.

— Este o Shelby Cobra originală?

O ce?

— Ăăă... nu.

— Atunci vă înșelați. Nu există nimic ce ați putea avea și pe care să-l caut, care m-ar putea face să deschid ușa și de care să merite să mă ocup. Acum vă rog să părăsiți acest etaj, altfel voi chema paza să vă conducă afară.

Fir-ar!

N-aveam de gând să mai suport mizeria asta. Din acel moment, nu voiam să mai am de-a face cu el, așa că am hotărât să-i las prostia aia de telefon. Mi-a venit însă o idee și mi-am luat propriul telefon. Un cadou de despărțire. Mi-am făcut trei poze, una cu decolteul și degetul mijlociu ridicat în centrul ei, una cu picioarele și una cu fundul. Apoi mi-am introdus numărul în agenda din telefonul lui, cu numele „Cu Plăcere Ticălosule“. Intenționat n-am vrut să-mi dezvălui chipul, din moment ce nu voiam să mă recunoască în tren. Am trimis toate cele trei fotografii și am adăugat un text de încheiere:

Mamei tale ar trebui să-i fie rușine de tine.

I l-am înmănat recepționerei și i-am spus:

— Asigură-te că-și primește telefonul înapoi.

Am ieșit cu mers ostentativ, chiar dacă mă simțeam într-o oarecare măsură înfrântă și mai ales furioasă.

Starea mea de spirit nu a făcut decât să se înrăutățească până am revenit la muncă. Singurul lucru bun a fost că Ida avea o întâlnire neașteptată în afara biroului, așa că nu trebuia să am de-a face cu ea. Am sfârșit prin a profita de asta și am plecat de la birou cu o oră mai devreme.

După serviciu, înainte de a mă întoarce în apartament, m-am dus să-i văd pe Tig și pe soția lui, Delia. Eram prietenă cu el din copilărie, crescusem ușă în ușă. Tig și Delia dețineau împreună „Tig's Tattoo and Piercing“, pe bulevardul 8.

Aparatul lui Tig bâzâia într-un colț; era cu un client. Tig se ocupa de tot ce ținea de tatuaje, iar Delia, de piercing. De câte ori mă regăseam într-o astfel de stare instabilă, aveam tendința de a face ceva foarte impulsiv.

Luasem deja decizia ca odată ajunsă acasă în seara aceea să-mi vopsesc vârfurile în roșu, însă se părea că acest lucru nu era de ajuns pentru a mă simți satisfăcută.

— Del, vreau să-mi dai gaură-n limbă.

— Du-te de aici! a zis ea dând din mână neîncrezătoare.

Îmi cunoștea prea bine schimbările de stare.

— Vorbesc serios.

— Ai zis că n-o să-ți faci niciodată un piercing. Nu vreau să vii după-aiia înapoi și să dai vina pe mine când te sucești.

— Ei bine, m-am răzgândit. Vreau unul.

Tig a tras cu urechea la discuția noastră și și-a întors o secundă atenția de la client.

— Te știu eu. Ai pățit tu vreun rahat azi de vrei să-ți bagi un cercel în limbă așa, dintr-odată.

Am răsuflat îndelung și am zis:

— Și ce rahat am pățit!

Le-am povestit toată tărășenia, de la cum am găsit telefonul lui Graham până la tonul nepoliticos cu care mi s-a adresat în timpul discuției prin interfon.

Vocea lui Tig a acoperit sunetul aparatului:

— Și? Nu te mai gândi. Nu trebuie să mai ai de-a face cu ticălosul ăla. Pui la suflet. Șterge-l din memorie, pur și simplu.

Știam că Tig avea dreptate. Pur și simplu nu pricepeam de ce respingerea lui Graham avea un asemenea efect asupra mea. N-aveam de gând să analizez mai mult decât trebuia situația în seara aceea sau să o asociez cu respingerea din partea tatălui meu. Poate că pur și simplu mă așteptasem ca în ziua aceea să fiu surprinsă plăcut, nu total dezamăgită.

Ceva mă împiedica să dau totul uitării. Sperasem să aflu mai multe despre Graham, ceva ce nu aveam cum să mai descopăr. Nu înțelegeam de ce conta atât de mult și, până reușeam să-mi dau seama, o luam asupra mea.

— Tot vreau un cercl în limbă.

Del și-a dat ochii peste cap.

— Soraya...

— Hai, Del. Fă-o!

Spre casă, în tren, limba mă ustura. Citeam instrucțiunile de îngrijire și nu m-am putut abține să chicotesc.

Nu vă sărutați și nu vă angajați în alte activități orale până la vindecarea completă.

Mda... ca și cum asta avea să fie o problemă, ținând cont că oricum nu aveam pe nimeni cu care să mă angajez în așa-zisele activități. Toate instrucțiunile păreau destul de ușor de urmat până am ajuns la ultima.

Nu consumați băuturi acidulate sau alcoolice până la vindecarea rănii.

Ei, la naiba! Mă împușcasem singură în picior cu asta, luând decizia de a-mi băga un cercl în limbă într-o seară în care chiar aveam nevoie să-mi înec tristețea în niște băutură.

Când am ajuns înapoi în apartament, mi-am scos hainele și am început procesul de vopsire a vârfurilor în roșu, culoare care însemna că aveam cea mai rea stare de spirit posibilă. Tocmai când credeam că știam exact cum avea să decurgă seara, s-a întâmplat ultimul lucru la care m-aș fi așteptat vreodată.

Capitolul 4

Graham

Doi sâni și un tatuaj cu pene m-au urmărit întreaga zi. Mai rău ei mai și vorbeau. Dintre toate nenorocitele de lucruri pe care le putea transmite în scris, împreună cu pozele cu anumite părți ale corpului ei, a ales tocmai acele cuvinte. Mi-a trimis singurul mesaj care mă putea afecta și care îmi dădea peste cap toată ziua. Și poartă chiar toată săptămâna.

Mamei tale ar trebui să-i fie rușine de tine.

Să te ia dracu', Soraya Venedetta! Să te ia dracu' pentru că ești dreptate.

Femeia aceea ciudată mă afectase.

Își pronunțase numele o singură dată, prin interfon, însă mi-a rămas în cap. În mod normal, numele intră pe o ureche și iese pe cealaltă.

Soraya Venedetta.

Mă rog, tehnic, numele ei complet era Soraya „Cu Plăcere Ticălosule” Venedetta.

De unde avea telefonul meu?

Textul a continuat să mă bântuie și îl citeam și reciteam.

Mamei tale ar trebui să-i fie rușine de tine.

Și de fiecare dată mă enervam și mai rău, pentru că, în adâncul meu, știam că nu existau cuvinte mai pline de adevăr. Mamei mele *i-ar fi* fost rușine de mine, de modul în care mă purtam cu oamenii. Lumea răspunde în mod diferit la tragedii. După ce mama a murit, am ales să țin oamenii departe de viața mea și să-mi concentrez toată energia pe educație și carieră. N-am mai vrut să simt nimic, n-am vrut să mă atașez de nimeni. Și cel mai ușor mod de a reuși acest lucru era să sperii oamenii. Dacă a fi un ticălos era o formă de artă, atunci eu devenisem maestru. Cu cât aveam mai mult succes, cu atât mai simplu era.

Este uimitor cât de ușor poate să scape un bărbat aflat într-o astfel de poziție și care are înfățișarea mea. Aproape nimeni nu mă trage la răspundere pentru mizeriile pe care le fac și nici nu mă ia la întrebări. Pur și simplu acceptă. În toți acești ani, nici măcar o singură persoană nu mi-a vorbit în sediul meu așa cum o făcuse Soraya Venedetta în acea zi. Nimeni.

Deși mă impresionase atitudinea ei plină de tupeu din timpul discuției prin interfon, uitasem deja de ea când Ava, recepționera, a bătut la ușă și mi-a înmănat telefonul.

Iar acum, câteva ore mai târziu, încă stăteam pe gânduri, total obsedat de înțelesul profund al cuvintelor ei. Și complet posedat de cei doi sâni care se revărsau dintr-o rochie de culoarea diavolului.

Se asorta perfect.

Soraya Venedetta era un drăcușor.

Din cauza ei nu mă mai puteam concentra la lucru, așa că am anulat ședința de la ora unu și am plecat de la birou.

Ajuns înapoi acasă, m-am așezat pe canapea și am sorbit din coniac, rumegându-mi în continuare gândurile. Simțind că ceva nu era în regulă cu mine, Blackie, terierul meu West Highland, mi s-a

așezat la picioare și nici nu se mai deranja să mă convingă să mă joc cu el.

Din apartamentul meu aflat în Upper West Side se vedea Manhattanul, care se profila la orizont. Se întunecase, iar luminile orașului se reflectau pe cerul serii. Cu cât sorbeam din băutură, cu atât luminile păreau mai intense, iar inhibițiile mele dispăreau. Undeva acolo, în imensul oraș, Soraya era satisfăcută de micul ei spectacol, inconștientă de ceea ce îmi provocase.

Uitându-mă din nou la poza cu tatuajul cu pene de pe picior, mi-am spus că probabil nu își arătase chipul pentru că era urâtă ca dracu'. Râsul provocat de acel gând a străbătut spațiul rece și gol al sufrageriei. Voiam să știu cum arăta. Îmi doream să fi deschis ușa aceea de la birou, ca să i-o fi putut închide apoi în nas.

Degetul mi-a zăbovit în dreptul numelui ei, *Cu Plăcere Ticălosule*. Voiam să o fac să se simtă la fel de mizerabil cum mă făcuse ea să mă simt. Nu aș fi ezitat nicio clipă să merg până într-acolo. Așa că am făcut-o. I-am răspuns la mesaj.

De fapt, mama a murit. Dar, da, cred că i-ar fi rușine.

Au trecut vreo cinci minute până când telefonul a bâzâit.

Soraya: Îmi pare rău.

Graham: Așa și trebuie.

Trebuia s-o fi lăsat așa. S-ar fi simțit de rahat și gata. Dar eram amețit. Ca să nu mai spun că eram și al dracului de excitat. Mă încinsesem uitându-mă toată ziua la țâțele, picioarele și fundul ei.

Graham: Cu ce ești îmbrăcată, Soraya?

Soraya: Vorbești serios?

Graham: Mi-ai distrus ziua. Îmi ești datoare.

Soraya: Nu-ți sunt datoare cu nimic, pervers nenorocit.

Graham: Asta vine din partea femeii care mi-a trimis o poză cu decolteul ei. Apropo, drăguți sâni. Sunt așa de mari încât, inițial, am crezut că e o poză cu un cur.

Soraya: Tu ești un cur.

Graham: Arată-mi chipul tău.

Soraya: De ce?

Graham: Pentru că vreau să văd dacă se potrivește cu personalitatea ta.

Soraya: Și asta ce ar însemna?

Graham: Păi, nu ar fi în favoarea ta.

Soraya: N-o să-mi vezi niciodată fața.

Graham: Probabil că e mai bine. Așa că dă-mi un indiciu despre ce porți.

Soraya: E roșie.

Graham: Deci încă nu ți-ai schimbat rochia aia?

Soraya: Nu, sunt goală, vopseaua îmi curge pe corp, iar limba mă doare din cauza ta.

Ciudat să auzi așa ceva de la cineva.

Graham: Este o imagine interesantă.

Soraya: Ești complet nebun, tipule!

Graham: De fapt, SUNT puțin nebun. Probabil am nevoie de un control la cap, pentru că am avut toată ziua fantezii cu o persoană fără cap.

Soraya: Ei bine, poza cu mine goală n-o să devină realitate.

Graham: Ce ai zice dacă încep eu primul?

Probabil că a rămas complet șocată, pentru că nu mi-a mai răspuns după aceea. M-am hotărât să termin prostiile cu ea, am aruncat telefonul în cealaltă parte a canapelei, l-am ridicat pe Blackie și l-am așezat pe pieptul gol, unde a rămas până am adormit.

* * *

Ziua următoare, într-un fel sau altul, am reușit să mi-o scot pe Soraya din minte, însă două dimineți mai târziu obsesia a revenit în forță.

Trenul de dimineață era mai aglomerat decât de obicei și nu am mai găsit loc. Mă uitam în jur, agățat de o bară de metal ca să-mi țin echilibrul. Aproape niciodată nu dădeam atenție oamenilor din tren, iar acum îmi aminteam de ce.

Ciudații naibii.

La un moment dat, privirea mi-a coborât spre piciorul unei femei aflate pe culoar, în diagonală față de mine. Inima a început să-mi bată cu furie când privirea mi-a aterizat pe același tatuaj cu pene precum cel pe care îl avea Soraya. Unghiile de la picioare aveau și ele aceeași nuanță de roșu.

Să fiu al dracu'!

Ea era.

Lua același tren! Probabil că așa îmi găsisese telefonul.

Nu-mi puteam ridica privirea. Nu voiam să fiu dezamăgit. Era mult mai bine dacă fantezia continua fără a fi nevoit să înfrunt

realitatea. Dar, Doamne, trebuia s-o fac. Trebuia să știu cum arăta de fapt.

Numărând rar până la zece, mi-am lăsat privirea să urce încet peste picioarele pe care le ținea încrucișate. Fustă din piele neagră, poșetă cu imprimeu leopard și o cămașă mov-aprins cu croială scurtă, ce lăsa să se vadă, pe viu, decolteul despre care fantazam. Apoi privirea mi-a aterizat deasupra gâtului.

Futu-i!

Futu-i!

Futu-i!

Se uita înainte. Părul mătăsos, drept, vopsit în roșu sângerieu în partea de jos și prins în coadă de cal expunea gâtul lung și delicat. Buzele în nuanță de roșu-aprins formau un arc perfect. Nas cârn. Ochi căprui, mari, ca niște farfurioare. Ce să vezi, diavolul avea chip de înger! De fapt, Soraya Venedetta era o bombă. Sexul mi-a tresărit de emoție. Dacă înainte făcusem eforturi să mi-o scot din cap, acum avea să fie imposibil.

S-a întors, m-a observat uitându-mă la ea, iar privirile ni s-au întâlnit. Pulsul mi s-a accelerat, nefiind sigur dacă mă recunoștea. Și-a mutat apoi privirea, neafectată, spre fereastră.

Nu știa cum arătam?

Mi-am scormonit creierul. În telefon erau doar câteva fotografii cu mine, cele în care eram îmbrăcat lejer, în vizită la bunica. Poate nu se uitase la poze. Nu, în mod sigur Soraya Venedetta ar fi deschis gura aia mare a ei dacă m-ar fi recunoscut.

Nu știa.

Am răsuflat ușurat și am continuat să mă holbez la chipul ei frumos, uimit că era aceeași persoană care îmi dăduse viața peste cap în urmă cu două zile. Am observat cu coada ochiului un loc liber, m-am așezat, am scos telefonul și i-am căutat numele.

Avea să fie amuzant.

Graham: Ai părul lung sau scurt?

Era cel mai inofensiv lucru care mi-a venit în minte. M-am gândit că, dacă începeam prin a-i povesti fanteziile pe care le-am avut la duș dimineață — să-i ung cu ulei sâniilor aceia incredibili și să-mi strecor sexul înainte și înapoi între ei — poate că nu mi-ar mai fi răspuns niciodată.

Soraya: Ai vreo preferință?

Graham: Lung. Îmi place ca o femeie să aibă părul lung.

Nu mă puteam uita direct spre ea, însă mi-am dat seama că, dacă priveam spre fereastră, îi zăream reflexia. Și-a săltat capul, mi-a aruncat o privire și și-a îndreptat din nou atenția spre telefon.

Soraya: Scurt. Am părul foarte scurt.

Mincinoaso!

După ce a trimis textul, pe buze i s-a ițit un zâmbet firav, viclean.
Aveam eu grijă de el.

Graham: Păcat. Am avut ieri toată ziua o fantezie care nu mi-a dat pace, cum că ai avea părul suficient de lung ca să-mi înconjoare talia.

Am jubilat când zâmbetul viclean i-a dispărut. Buzele i s-au deschis și eram sigur că, dacă aș fi fost mai aproape, aș fi auzit cum a inspirat subit. S-a fâțâit pe scaun un minut înainte de a răspunde.

Soraya: Îmi pare rău. Nu te pot ajuta. Am instrucțiuni clare să nu mă angajez o perioadă în nicio activitate orală.

Ce naiba?

Graham: Cine zice?

Soraya: Din partea cui? Aceasta a fi formularea corectă.

Graham: Reguli de etichetă în scris de la o femeie care trimite imagini porno străinilor.

Soraya: Nu trimit imagini porno străinilor. M-ai enervat refuzând să cobori de pe tron ca să mă vezi.

Graham: Dacă acesta este rezultatul, intenționez să te enervez din nou. Des.

Privirea i-a zăbovit o vreme pe fereastră. Mă apropiam de stația la care trebuia să cobor. Femeia aceasta avea un stil obsedant și știam că nu voi reuși să mă concentrez la ședința de la ora opt din cauza remarcii ei legate de interdicția la activități orale, subiect care rămăsese în aer. Așa că am cedat.

Graham: Din partea cui?

Soraya: A Deliei.

Futu-i. Era lesbiană? Gândul acesta nu-mi trecuse nicio clipă prin cap. Ce fel de lesbiană trimite unui bărbat poze cu corpul ei?

Graham: Ești lesbiană?

Trenul a încetinit când a ajuns în stația la care trebuia să cobor. Dacă nu aș fi avut o ședință importantă, rămâneam doar ca să aflu unde cobora. Împotriva voinței mele, mi-am lăsat privirea să se îndrepte spre ea înainte să mă ridic și să ies. Ținea capul plecat în timp ce scria, dar pe chipul ei se citea un zâmbet. Un zâmbet superb, real. Nu unul din acelea false, exersate în oglindă, pe care majoritatea femeilor cu care îmi dădeam întâlniri păreau să-l stăpânească.

perfectie. Nu. Soraya Venedetta chiar zâmbea. Era un zâmbet puțin strâmb și al dracului de frumos.

Telefonul m-a avertizat că primisem un nou mesaj. Din fericire, mi-a atras atenția și m-a făcut să nu mă mai holbez la ea riscând să fiu prins asupra faptului.

Soraya: LOL. Nu, nu sunt lesbiană. Delia mi-a găurit limba acum două zile. De aici interdicția strictă privind activitățile orale până la vindecare.

Futu-i!

Am închis ochii încercând să mă stăpânesc, însă nu făcuse decât să înrăutățească situația. O imagine cu chipul ei micuț și dulce, cu limba ascuțită, cu cercel, coborând pe sexul meu m-a făcut să deschid brusc ochii.

Complet distrat, abia am reușit să mă dau jos din tren înainte ca ușile să se închidă. Cum dracului aveam să mai duc ceva la capăt odată ce aflasem acea informație?

Capitolul 5

Soraya

Era o zi frumoasă, de genul celor fără niciun nor pe cerul albastru. Priveam în gol pe geam încercând să-mi dau seama ce naiba îmi venise. Mă mai aflasem în preajma unor bărbați arătoși, îmi dăduseră chiar și întâlniri cu unii dintre ei. Atunci de ce când eram aproape de Graham J. Morgan mă întorceam în timp și eram din nou fetiță de 13 ani, emoționată când băiatul cel drăguț stătea în fața mea în cantina școlii?

Uram reacția corpului meu la vederea lui. Era o chimie ce venea natural, aproape imposibil de combătut. Nu puteam lupta cu ceea ce mi se întâmpla, așa cum nu reușisem să forțez chimia care lipsește în compania lui Jason, ultimul tip cu care mă văzusem.

În dimineața aceea, pentru că ajunsesem la tren mai devreme decât de obicei, nu mă așteptasem sub nicio formă să dau nas în nas cu Graham. Când privirile ni s-au întâlnit, pentru o fracțiune de secundă pupilele i s-au dilatat și mi-a trecut prin cap că ar putea avea aceeași reacție fizică față de mine precum cea pe care o aveam eu în preajma lui. Însă s-a uitat în altă parte, total neafectat.

Faptul că abia luase în seamă existența mea fusese o respingere totală și totuși mâinile încă îmi tremurau când am primit primul mesaj de la el. Cel puțin, singura parte bună era că șocul de a-l vedea nu mi se întipărise pe chip. Nu știa cine eram și mi-am propus ca lucrurile să rămână astfel.

Ida mi-a întrerupt șirul gândurilor. A trântit un teanc de scrisori nedeschise pe biroul meu. Cine mai scrie o epistolă în ziua și epoca asta și o trimite prin poștă unei rubrici cu sfaturi?

Alo, e-mail? Ești acolo? Sunt eu, secolul douăzeci și unu.

— Crezi că poți lucra la niște răspunsuri pentru rubrica de pe internet?

— Sigur. O pot face.

— Poate că de data asta poți concepe un răspuns cuviincios.

În dimineața aceea mă simțeam al dracului de necuviincioasă.

— Voi încerca.

— Nu e suficient să încerci. Fă-o bine de data asta.

Când a trântit ușa de la biroul ei, am ridicat degetul mijlociu.

I-am zis-o.

Am petrecut circa o oră trecând în revistă teancul până am găsit câteva scrisori la care credeam că pot răspunde în stilul Idei. Primele ciorne au sfârșit prin a lua forma unor mingiuțe de hârtie ce au ratat coșul de gunoi. Apoi mi-am dat seama care era șmecheria ca să dai sfaturi de rahat. Mai întâi schițam răspunsul așa cum credeam eu că ar trebui să sune. Apoi modificam fiecare propoziție tocmai invers de cum ar fi sunat răspunsul meu. În mod uimitor, procesul în doi pași chiar părea să genereze acea vibrație Ida-escă.

Dragă Ida,

Seara trecută mi-am surprins iubitul în timp ce mă înșela. A zis că a fost o greșeală groaznică și mi-a jurat că s-a întâmplat doar o dată. După ce am suferit mult, am hotărât de comun acord să nu renunțăm la relație. Însă pur și simplu nu pot trece peste asta. E un bărbat la muncă de care mă simt foarte atrasă.

Cred că, dacă m-aș culca cu el, s-ar putea să mă ajute. Pot oare două greșeli să salveze o relație? — PAULA, MORNINGSIDE HEIGHTS

Pasul 1

Dragă Paula,

Da! Două greșeli nu îndreaptă situația, însă reprezintă o scuză al naibii de bună! Fă-o! Sigur, o relație necesită angajament, dar la fel și nebunia. A înșela nu este o greșeală; e o alegere. Fii serioasă! O dată infidel, mereu infidel. Fii chit, călărește-l pe frumosul acela și apoi pleacă înainte ca iubitul tău s-o facă din nou.

Pasul 2

Dragă Paula,

Nu. Două greșeli nu îndreaptă niciodată lucrurile. Dacă ești cu adevărat hotărâtă să îți salvezi relația, ar trebui să eviți tentațiile cu orice preț. Oamenii fac greșeli, dar pot totodată să învețe de pe urma lor și să se schimbe. A greși este omenește, a ierta este divin. Fii divină. Asigură-te că n-o va face din nou. Dacă îl iubești cu adevărat, găsește o cale.

După ce am reușit să mă prind, am scris răspunsuri cât pentru două zile și i le-am dat Idei spre revizuire. La prânz, când mi-a sunat telefonul, m-am emoționat crezând că era Graham. Oricât de ridicol părea, așteptam cu nerăbdare textele lui supărate și înfierbântate. Dezamăgirea s-a instalat însă când am descoperit un mesaj de la Aspen. Uitasem de întâlnirea noastră din seara aceea. Reacția mea imediată a fost să o anulez. În schimb însă, am mințit și i-am răspuns că așteptam nerăbdătoare seara aceea. Era prietenul unui prieten, îl întâlnisem la o petrecere și părea un tip de treabă. În plus, statul în casă și așteptatul unui mesaj de la un bărbat care n-ar fi fost niciodată interesat de o femeie ca mine era pur și simplu trist.

După serviciu, am făcut un efort să arăt bine, sperând că acest lucru îmi va schimba starea. M-am strecurat în niște jeansi strâmți și o cămașă mov-aprins care îmi scotea în evidență abundența din decolteu. Am adăugat o pereche de sandale sexy, cu barete negre și ținte și m-am privit în oglindă. Arătam al naibii de bine. *Du-te dracului*, Graham Morgan, care nu credeai că merit o a doua privire.

Pentru că trăiam în Brooklyn, de obicei îmi dădeam întâlnire în locurile în care urma să mergem. Transportul public nu era chiar propice pentru a lua pe cineva la întâlnire, dar îmi convenea, din moment ce nu prea obișnuiam să dau adresa mea unor persoane complet străine.

Dar Aspen avea în plan să mă ducă undeva afară din Long Island, așa că a trebuit să vină să mă ia.

— Sper că nu te deranjează. Trebuie să fac o scurtă oprire.

— Sigur, nicio problemă.

Spre deosebire de întâlnirea de la petrecere, cât am mers cu mașina am avut o conversație ciudată. Am fost nevoită să pun întrebări ca să mențin vie conversația.

— Deci unde mergem? Ai zis ceva despre un club...

— E un club de comedie. Intru abia la nouă.

— O să fii pe scenă?

— Mda, a răspuns el ridicând din umeri. Două dintr-o lovitură.

Ceva din răspunsul lui m-a deranjat. Părea că întâlnirea noastră era o sarcină. Însă încercam să văd partea bună. Trecuse ceva vreme de când fusesem într-un club de comedie și poate încerca să se dea mare în fața mea.

Când mi-a bâzâit telefonul în poșetă, am tras cu ochiul să văd cine era. Nu-mi plăcea să recunosc, dar o parte din mine își dorea să fie Graham.

Aspen a tras mașina în parcare.

— Vin în câteva minute.

Mă lăsa în mașină?

— Unde suntem?

Am privit în întunericul din jur. În stânga era un „7-Eleven”, iar în dreapta, „White’s Funeral Home”⁵.

— Trebuie să opresc la White’s. Mătușa mea a murit.

— A murit mătușa ta?

— Mda. Durează zece minute, a spus dând să coboare. Sau poate vrei să vii cu mine?

— Hmm... aștept aici.

Ce dracu’?

Am rămas în mașină stupefiată. Practic, mă ducea la înmormântarea mătușii lui și apoi la muncă.

Când telefonul a bâzâit din nou, mi-am spus că îmi prindea bine să-mi distrag atenția.

Graham: Ce-ți face limba?

Soraya: Mai bine. Umflătura s-a retras.

Graham: Mi-am făcut griji toată ziua.

Soraya: Chiar așa?

Am zâmbit. Conversația cu frumosul pervers putea fi cea mai bună parte a întâlnirii cu Aspen.

Graham: Ce faci acum, Soraya?

Citeam mesajul și în același timp îi auzeam vocea gravă rostind întrebarea în urechea mea. Mi s-a făcut pielea de găină. Corpului meu îi căzuse cu tronc acest bărbat, indiferent ce părere avea creierul.

Soraya: De fapt, sunt la o întâlnire.

5 Firmă de pompe funebre. (N.t.)

Telefonul a rămas tăcut vreme îndelungată. Începusem să cred că asta fusese tot. Însă tocmai atunci a vibrat din nou.

Graham: Pot presupune că nu merge bine, din moment ce scrii mesaje în acest timp?

Soraya: Presupunerea ar fi corectă.

Graham: Cum îl cheamă?

Soraya: De ce vrei să știi?

Graham: Ca să am un nume pe care să-l asociez cu bărbatul care îmi displace brusc.

Iar zâmbeam la nenorocitul de telefon.

Soraya: Aspen.

Graham: E un idiot.

Soraya: Și ți-ai dat seama de asta după numele lui?

Graham: Nu. Mi-am dat seama de asta pentru că scrii mesaje unui alt bărbat în timp ce ai ieșit la întâlnire cu el.

Soraya: Presupun că, dacă aș fi cu tine, nu aș scrie mesaje.

Graham: Dacă ai fi cu mine, nu ți-ar păsa unde ți-e telefonul.

Soraya: Așa să fie?

Graham: Cu siguranță.

În mod ciudat, tindeam să-i dau dreptate. Am oftat și m-am decis să-i împărtășesc detalii despre întâlnirea mea jalnică.

Soraya: M-a dus la o înmormântare.

Graham: La întâlnire?

Soraya: Mda.

Graham: Sper că-mi scrii în timp ce te îndrepti spre cel mai apropiat tren.

Soraya: Înmormântarea e în Long Island. Sunt nițel cam blocată cu ei până la sfârșitul întâlnirii.

Graham: Mai e și altceva în afară de înmormântare?

Soraya: Da. Apoi mă duce la muncă.

Graham: Poftim?

Soraya: LOL

Graham: Unde ești? Vin să te iau.

Era... frumos din partea Dlui Mare Ticălos?

Soraya: Mersi. Sunt bine.

Apoi nu mi-a mai scris. Mai rău, Aspen a revenit la mașină. Din acel moment, lucrurile au devenit din ce în ce mai rele. Când am ajuns la clubul de comedie, a dat pe gât două pahare de vodca tonic. Când i-am amintit că urma să mă conducă acasă cu mașina, mi-a spus că își cunoștea limitele. Se pare că nu le cunoștea pe ale mele.

La trei minute după ce a urcat pe scenă și a spus primele g
răsuflate, m-am îndreptat spre toaletă și m-am strecurat pe uș
spate. Mai târziu, după 11 dolari cheltuiți pentru cursa cu ta
așteptam primul dintre cele trei trenuri pe care trebuia să le ia
să ajung acasă.

Poate că o vreme trebuia să iau o pauză de la întâlniri.

Capitolul 6

Graham

Toată dimineața am avut o stare de rahat. Dacă stăteam mai bine să mă gândesc, furia începuse să iasă la suprafață în timpul nopții. Cam la momentul în care femeia cu corp de diavol și chip de îngel îmi spusese că prefera să se afle la o întâlnire cu un idiot care o ducea la o înmormântare decât să mă lase să vin s-o iau cu mașina.

Dacă nu aș fi avut din nou o întâlnire matinală, m-aș fi urcat în tren și i-aș fi spus exact cine eram. Uitându-mă din nou la imaginea cu sâni ei delicioși, mi-am dat seama *cine eram de fapt...* în ultimă vreme eram un urmăritor. Și asta mă enerva chiar mai mult. *La naiba cu ea și cu întâlnirea ei!*

— Rebecca! am zis apăsând butonul de la interfon și așteptându să-mi răspundă secretara.

Nimic.

— Rebecca!

A doua oară răgetul meu a răsunat atât de puternic încât interfonul a devenit inutil. Probabil că mă auzise tot sediul.

Tot nimic. Am aruncat un dosar pe birou și am ieșit furios la secretară. O roșcată stătea așezată la biroul ei.

— Tu cine ești?

— Eu sunt Lynn. De două zile sunt secretara dumneavoastră.

Și-a încruntat fruntea de parcă ar fi trebuit să știu despre ce naiba vorbea.

— Ce s-a întâmplat cu Rebecca?

— Nu știu, domnule Morgan. Doriți să aflu?

— Nu. Aș vrea să-mi aduci ceva de mâncare. Curcan pe pâine integrală ușor prăjită cu o felie de Alpine Lace Swiss. Nu două. Una. Și cafea. Neagră.

— OK.

— Recepționera de la biroul din față se ocupă de mărunțișuri. Vorbește cu ea.

A zâmbit, însă nu s-a clintit.

— Ce mai aștepti? Du-te.

— Aaa, vreți să mă duc acum?

M-am întors în birou mormăind.

Era aproape amiază când telefonul mi-a vibrat și a apărut o fotografie nouă, cu picioarele Sorayei. Era prima oară când iniția o conversație în scris.

Să-mi trag una.

Femeia asta avea să mă omoare. Trebuia s-o conving să se vada cu mine.

• Graham: Arată-mi mai mult.

Soraya: E tot ce vei primi.

Graham: Mă tachinezi. Deschide-le pentru mine.

Soraya: Nicio șansă.

Graham: Dintr-odată ai principii?

Soraya: Am limitele mele și a-ți arăta ce am între picioare cu siguranță este una tare strictă.

Graham: Cu siguranță m-ar face TARE și asta n-ar avea limite. De fapt, chiar acum, doar imaginându-mi mi se întărește.

Soraya: Pervers. Nu ești la birou?

Graham: Știi doar că sunt la birou. Și dacă știi asta de ce mi-ai trimis un mesaj cu picioarele tale? Vrei să mă tachinezi.

Soraya: Nu e nevoie de efort pentru asta.

Graham: Nu vrei să-mi arăți păsărica, dar măcar lasă-mă să-ți aud vocea.

Soraya: Mi-ai mai auzit vocea.

Graham: Mda, dar erai în poziție de luptă. Vreau să-ți aud vocea când ești udă și excitată.

Soraya: Și cum îți dai seama că sunt udă și excitată?

Graham: Simt.

Soraya: Pe bune?...

Graham: Mda.

Telefonul a început să vibreze. Soraya.

Am coborât intenționat vocea, pe un ton seducător:

— Bună, dulceață!

— Nu mă lua pe mine cu „dulceață“.

Corpul mi-a fost străbătut de un val de emoție la auzul vocii ei.
Glasul mi-a sunat încordat.

— Vreau să te văd. Am nevoie să știu cum arăți.

Doamne, am nevoie să te ating.

— Nu cred că e o idee bună.

— De ce?

— Nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt. Nu sunt genul tău.

Am ridicat din sprânceană.

— Și care este mai exact genul meu?

— Nu știu... o cățea snoabă, bogată? Cineva care complimentează un ticălos la patru ace ca tine.

Am râs copios.

— Un ticălos la patru ace, zici?

— Da. Ești infatuat și crezi că ai dreptul să domini pe toată lumea.

— Ei bine, pe o singură persoană mi-aș dori să o domin acum, Soraya. Pe. Tine.

— Cum de ai ajuns să fii un asemenea ticălos?

— De ce sunt toți așa cum sunt? Nu ne naștem astfel. Se învață.

— Deci a fi ticălos este o artă pe care ai perfecționat-o.

— Sunt un ticălos pentru că...

Am ezitat.

— Pentru că nu vreau să am de-a face cu rahatul care vine inevitabil atunci când las garda jos.

— Ce ți s-a întâmplat și te-a făcut să stai în gardă?

— Ce-i cu întrebările astea profunde, Soraya? Nu mă confesez femeilor cărora nici măcar nu le-am tras-o.

— Dacă te las să mi-o tragi, îmi spui toate secretele?

Sexul mi-a tresărit doar la perspectiva de a fi cu ea.

— Îți spun tot ce vrei să auzi dacă miza e sexul cu tine.

— Exact. La asta mă refeream!

Deși aveam o mică dispută, percepeam din tonul ei că se distra. Eram convins că zâmbea împreună cu mine și că îi plăcea conversația noastră.

Mi-am dres glasul.

— Bine, acum să vorbim despre tine. Cum ai devenit așa directă și sarcastică?

— Întotdeauna am fost așa.

Am chicotit în sinea mea. Ceva îmi spunea că așa stăteau lucrurile. Părea a fi o nesuferită naturală, care nu se prefăce. Așa era ea cu adevărat.

— Cu ce te ocupi, Soraya?

— Cu ce crezi că mă ocup?

— Bună întrebare.

M-am scărpinat în barbă și mi-am pus picioarele pe birou.

— Ținând cont de cât de puține știu despre tine... picioare uimitoare și sâni așijderea... aș zice că ești o dansatoare în vreun club întunecat și plin de fum.

— Ei bine, ai nimerit partea cu locul întunecat și plin de fum. Biroul meu e jalnic, iar persoanei pentru care lucrez îi place să fumeze prin dos.

— Sper să nu fie dosul tău cel care îi place lui.

Doamne! Calmează-te, altfel o să te creadă un lunatic gelos.

— El este o ea... și fumează țigările pe care le strecoară în spatele ușilor închise ale biroului. Lucrez pentru o rubrică cu sfaturi. Este o slujbă jalnică ce-mi plătește facturile.

— De fapt, mi se pare foarte interesant. Ce rubrică este?

— Nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun. Ai putea încerca să mă urmărești la serviciu.

— N-ar fi ironic? Ai uitat cum ne-am cunoscut?

— Este vorba despre „Întreab-o pe Ida“.

— Am senzația că știu numele.

— E de mulți ani.

Aşa-i. Mama obişnuia s-o citească.

— Mama citea rubrica aia. Ce faci acolo?

— Fac selecţii, răspund la unele dintre întrebările sosite prin intermediul site-ului şi o ajut pe Ida.

M-a pufnit râsul.

— Deci dai sfaturi oamenilor?

— Ce e aşa de greu de crezut?

— Am nevoie de un sfat.

— OK.

— Cum te conving să te vezi cu mine?

— Crede-mă, uneori e mai bine ca anumite lucruri să rămân un mister. Nu cred că poate ieşi nimic bun din a fi împreună.

— Şi de ce, mă rog?

— M-ai folosi doar pentru sex.

Am stat puţin pe gânduri dacă avea sau nu dreptate. Atracţia sexuală atinsese cote maxime. Însă în adâncul sufletului ştiam că legătura dintre noi era mult mai profundă. Pur şi simplu nu-mi dădeam seama de unde venea sau ce însemna. Soraya stârnise în mine un foc pe care nu-l puteam stinge. Să o aduc goală sub mine în mod clar era un ţel, însă la mijloc era ceva mai mult de atât. Trebuia să aflu ce.

— Nu vreau să fiu nesimţit, dar pot face rost de un cur oricând am chef, de la aproape oricine. Nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce e vorba?

— Nu ştiu exact, am răspuns cu sinceritate. Dar vreau să aflu.

A rămas tăcută câteva secunde, apoi a părut să bată în retragere.

— Cred că ar trebui să închid.

— Am zis ceva greşit?

— Trebuie să închid.

— Bine. Când o să mai vorbim?

— Nu ştiu.

Apoi a închis pur şi simplu.

Soraya Venedetta îmi închisese telefonul. M-a năpădit dorinţa de a o fugări şi a pune laba pe ea.

Calmează-ți scula, Graham.

Mi-a ghiorțait stomacul și asta mi-a amintit că incompetenta de Lynn nu se întorsese cu sendvișul și cafeaua. M-am dus la recepție.

— Unde dracu' e secretara mea? Trebuia să-mi aducă prânzul.

— Mi-e teamă că a anunțat agenția că nu se mai întoarce.

Minunat.

Capul mă durea de la lipsa de cofeină. Am revenit în birou, mi-am luat haina și m-am îndreptat spre localul aflat mai jos pe stradă.

La masă, mi-am deschis laptopul și mi-a venit o idee genială. Am căutat site-ul „Întreab-o pe Ida” și m-am hotărât să trimit o întrebare cu speranța că va ajunge la Soraya. Am început să tastez:

Dragă Ida,

Există această femeie pe care nu mi-o pot scoate din cap.

Mi-a trimis poze cu sânii, picioarele și fundul ei, dar nu mă lasă s-o văd în realitate. Singurul motiv pentru care cred că se întâmplă acest lucru este că e foarte urâtă și se teme să-și arate chipul. Cum să o conving să se vadă cu mine și să priceapă că nu toți bărbații sunt așa de superficiali cum pare să creadă?

— TICĂLOS LA PATRU ACE, MANHATTAN

Amuzat, am închis laptopul și mi-am terminat sendvișul „Pastramă pe secară”. Femeia aceea mă făcea până și să mănânc prost. Am dat câteva telefoane de afaceri, am sunat la azil să văd ce face Meme și am redeschis laptopul. În căsuța de mesaje mă aștepta un răspuns de la „Întreab-o pe Ida”.

Dragă Ticălos la patru ace,

Este foarte posibil să fi tras o concluzie greșită. Nicio dovadă nu sugerează că această femeie e urâtă. Este posibil să nu se simtă atrasă de tine. Totodată, poate ai vrea să te uiți în oglindă și să iei în calcul faptul că o personalitate urâtă e mai respingătoare decât ar putea fi vreodată un chip urât.

Am răs cu poftă minunându-mă de istețimea acelei femei. Gura ei... abia așteptam să i-o trag. Pe lângă faptul că era amuzantă, onestă, frumoasă, sexy și diferită de orice altă femeie cu care fusesem, avea o latură ce părea a fi vulnerabilă și în gardă. Voiam să știu mai multe despre motivul pentru care îi era atât de teamă de mine. Acest gen de curiozitate nu mă caracteriza. Era un lucru tulburător, dar nevoia de a o cunoaște era mai presus de orice altceva.

* * *

Să stau vizavi de ea în tren, evitând în același timp să o privesc ostentativ, era cu adevărat o formă de artă. Ca un ventriloc ce dă viață unei păpuși fără a-și clinti buzele, trebuia să mă străduiesc să mă uit la ea astfel încât să nu bage de seamă.

În dimineața aceea provocarea era și mai mare, nu doar pentru că arăta al naibii de atrăgător, ci pentru că nu era singură. Un bărbat plin de tatuaje, care părea a fi genul ei mai mult decât mine, stătea lângă ea. Vorbeau și râdeau, iar eu i-aș fi frânt cu plăcere gâtul subțire ca un creion.

Sângele a început să-mi clocotească în clipa în care el s-a aplecat și a sărutat-o. Pentru că nu mă puteam uita direct, nu mi-am dat seama dacă o pupase pe obraz sau pe buze. El s-a ridicat apoi și a coborât din tren, iar ea a rămas în urmă.

M-am simțit orbit de gelozia ce m-a cuprins și care înaintea zăcuse mocnită, gata să iasă la suprafață. Atât de orbit încât nu am ezitat nicio clipă și i-am trimis brusc un mesaj.

Cine dracului e?

A părut blocată, apoi și-a ridicat ușor privirea. Pielea ei deschisă la culoare devenise și mai palidă. A săltat capul și s-a uitat în ochii mei. Știa că eu eram.

Știuse tot timpul că ne urcam în același tren?

Am analizat puțin situația. Își îndreptase privirea direct spre mine, fără nicio ezitare, ca și cum știa exact unde să se uite.

Tot acest timp se prefăcuse că nu știa cine eram.

Probabil căutase pe internet o fotografie cu mine. Altfel nu pricepeam cum de mă recunoscuse. Asta nu mai avea însă nicio importanță. Tot ceea ce conta era că mă aflam față în față cu femeia care mi se infiltrasse în minte, în corp și în suflet din momentul în care deschisese gura aia mare a ei în timpul discuției prin interfon.

Urma stația la care trebuia să cobor, dar nu aveam de gând s-o fac. Realitatea era că voiam să-mi îndrept atenția spre altceva: spre acea competiție foarte intensă de holbat unul la altul. Am realizat că, la rândul ei, își dădea seama că și eu îi cunoșteam identitatea.

S-a ridicat brusc. Probabil urma stația ei. Am urmat-o spre ieșire și m-am pus chiar în spatele ei. Se uita la reflexia mea din geamul ușilor. Gura mi s-a curbat într-un zâmbet îngâmfat. Eram precum motanul Cheshire, care prinsese în sfârșit șoricelul. Un zâmbet vag i-a traversat chipul.

Când ușile s-au deschis, am ieșit după ea, pășind tăcut. Amândoi ne mișcam foarte încet, nesiguri spre ce ne îndreptam și ce aveam să facem. Când valul de oameni s-a făcut nevăzut la capătul de sus al scării rulante, am rămas aproape singuri pe peron. Am apucat-o brusc de talie, obligând-o să se întoarcă și să se uite la mine.

Respirația ei se opintea și îi simțeam corpul tremurând. Inima mea o luase la trap. Faptul că aveam un astfel de efect asupra ei era surprinzător... și excitant.

Al naibii de excitant.

Mirosul pielii ei pudrate mă amețea, iar în combinație cu căldura trupului, aflat atât de aproape de al meu, îmi provocase o erecție puternică. Eram ca un adolescent pe cale să-mi dau drumul în pantaloni unui costum de 3 000 de dolari.

M-am apropiat ușor și s-a dat înapoi, spre un stâlp mare din beton. Am lipit-o de el, i-am cuprins obraji cu palmele și mi-am lipit buzele de ale ei. A deschis gura când limba mea dornică a pătruns în

căutarea limbii ei. Toată viața din jur a dispărut. Icnetul de predare pe care l-a scos în gura mea m-a stârnit și mai mult și m-a determinat s-o sărut și mai aprig. Sâniile ei mari păreau o pătură electrică lipită de pieptul meu. Metalul rece al piercingului mi-a atins limba înfierbântată și mi-a provocat spasme prin tot corpul. Dacă nu am fi fost într-un loc public, nu aș fi reușit să mă limitez la a o săruta. Nu-mi doream nimic altceva decât să o posed acolo, pe peron.

M-a împins și și-a dres glasul.

— De unde ai știut că eu sunt?

I-am mângâiat buza de jos cu degetul mare.

— Nu răspund până nu-mi spui cine era tipul care te-a sărutat.

— N-a fost un sărut. M-a pupat pe obraz. Era prietenul meu, Tig. Ne-am întâlnit să luăm micul dejun împreună.

— Prieten, ei?

— E însurat. Iar soția lui este prietena mea.

— Deci nu e nimic între voi?

— Nu, și chiar dacă ar fi, nu-ți datorez nicio explicație.

Și-a șters gura care probabil încă o durea după atacul meu.

— Deci spune-mi de unde ai știut că eu sunt.

— Pana de pe picior, geniule. A apărut în fotografia cu picioarele tale. Te-am identificat după tatuaj. Te urmăresc de câteva zile. Se pare că și tu faci la fel.

N-a negat faptul că știuse în tot acest timp cine eram. Mi-am apropiat gura de a ei.

— Ți-a plăcut ce ai văzut? De-asta ai continuat să-mi scrii? Prima oară, când mi-am dat seama că tu erai, nu mi-a venit să cred cât de frumoasă ești.

— Deci toată vorbăria aia despre faptul că aș putea fi urâtă era...

— Un rahat. Sunt incredibil de atras de tine, Soraya. Iar acum corpul tău îmi transmite că și tu simți la fel pentru mine.

— Nu contează cât ești de arătos. Ești o ființă periculoasă.

— Habar nu ai cât de periculos sunt când vreau ceva. Nimic nu-mi stă în cale ca să-l obțin. Iar acum nu-mi doresc altceva decât

pe tine. Dar dacă îmi poți spune cu sinceritate că nu ești interesată de mine, voi pleca și nu vei mai auzi vreodată de mine. Dacă faptul că acum tremuri în bocanci reprezintă un semn, înseamnă că simți exact ca și mine.

— Nu *vreau* să simt așa ceva față de un tip ca tine.

Vorbele ei mi-au tăiat elanul. Ce dracu' fel de om credea că sunt? Poate că mă purtam ca naiba cu oamenii din când în când, dar nu eram un criminal, pentru Dumnezeu!

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Soraya. Poate nu sunt cel mai amabil tip de pe planetă sau poate partenerul perfect pentru tine. De fapt, știu că nu sunt. Dar nu poți nega ce se întâmplă între noi. Toată treaba asta nu poate duce decât într-un singur punct.

— Și care e acela?

— Eu, adânc în tine.

— Asta nu se poate.

— În fiecare noapte visez la nenorocitul tău de cercel din limbă trasând cercuri în jurul sexului meu. Numai la tine mă gândesc. De fapt mă gândeam la tine chiar și înainte să-ți văd chipul superb. Însă, când l-am văzut, am fost pierdut, i-am zis mângâindu-i din nou obrazul. Petrece puțin timp cu mine.

— Dacă-ți spun că nu *vreau* să mă culc cu tine, ai mai vrea să mă vezi?

Am închis ochii o clipă, apoi i-am deschis și i-am spus:

— Aș respecta asta.

— Am fost rănită de prea multe ori. Am jurat să nu mă dau oricui, dacă nu sunt sigură de intenții. Așa că, dacă vrei să fim împreună, fără sex. Vrei să vorbești cu mine? Bine. Vrei să ajungi să mă cunoști? Bine. Dar totul se oprește aici. Asta vrei cu adevărat?

— *Vreau* totul, dar iau ce primesc... deocamdată.

— Așadar, când se va întâmpla?

— Diseară. Vin să te iau și te duc la o întâlnire adevărată, care nu presupune un cadavru descompus în încăperea de alături.

— Ești așa de romantic.

— Accept chestia asta fără sex, însă ascultă la mine: când va veni vremea, nu eu voi fi cel care va implora pentru el.

* * *

Gândul că aveam s-o văd mai târziu m-a consumat tot restul zilei. Pentru a ușura așteptarea chinuitoare, am hotărât să scriu la „Întreab-o pe Ida“.

Dragă Ida,

Mă văd cu o femeie care mi-a dat de înțeles foarte clar că nu vrea să facă sex cu mine. Chestia e că nu știe ce pierde. Oare aş putea face ceva ca să se răzgândească? — TICĂLOS LA PATRU ACE, MANHATTAN

Cam o oră mai târziu a apărut un răspuns în căsuța cu mesaje.

Dragă Ticălos la patru ace,

Am impresia că, în opinia ta, toate femeile ar trebui să vrea să-și deschidă picioarele în fața ta. Presupun că femeia aceasta are un motiv pentru care crede că a face sex cu tine ar fi în detrimentul ei. Poate că ar trebui să încerci o perioadă să o cunoști mai bine, să îi oferi un motiv să aibă încredere în tine. Dovedește-i că meriți. Între timp, TU ar trebui să investești într-un duș cu apă rece. Se pare că vei avea nevoie.

Capitolul 7

Soraya

Soraya: Unde mergem?

Am plecat de la birou cu o oră mai devreme, ca să mă pregătesc. Peste jumătate din hainele mele stăteau grămadă, pe pat. În general, mă îmbrăcam în funcție de starea pe care o aveam. Nu eram sclifosită. În opinia mea, stilul este o expresie a personalității, nu înseamnă să te îmbraci după ultimele tendințe de pe podium sau după una dintre surorile Kardashian. Așa că mă scotea din minți că eram deja la a zecea ținută pe care o probam.

Graham: La un restaurant, din păcate. Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit. Sunt o gazdă mai mult decât primitoare, dacă ai prefera în schimb să mă ospitezi cu tine la mine acasă.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, toate acele comentarii pervers m-ar fi enervat. Dar, din nu știu ce motiv, Graham mă făcea să zâmbesc.

Reacția mea la invitația lui de a ne-o trage era întotdeauna aceea de a mă juca cu el.

Soraya: De fapt, cred că m-am răzgândit.

Graham: Dă-mi adresa ta. Sunt încă la birou, dar pot ajunge acolo în zece minute, indiferent unde naiba stai.

Am chicotit observându-i disperarea. Oricât de arogant îl credeam, sinceritatea pe care o afișa pentru că își dorea să fie cu mine avea ceva înduioșător. În mod normal, dacă un tip ca el lăsa să se vadă că e disperat, era considerat un semn de slăbiciune. Aproape că mă făcea să-mi pară rău că mă jucam cu el. *Aproape.*

Soraya: Mă refeream la noi și la faptul că luăm cina împreună. Nu sunt sigură că e o idee prea bună.

Graham: Rahat. Dacă nu apari, să te aștepți să-ți bat la ușă.

Soraya: Nici măcar nu știi unde stau.

Graham: Sunt un om ingenios. Pune-mă la încercare.

Soraya: Bine. O să fiu acolo. Dar dă-mi o adresă. Unde mergem? Ca să știu ce să port.

Graham: Poartă orice ai acum pe tine.

Am privit în jos.

Soraya: Un sutien roz-aprins din dantelă și chiloți tanga? Unde mă duci? La un club de striptease?

Au trecut nu mai puțin de cinci minute până a venit răspunsul lui.

Graham: Nu-mi mai spune rahaturi din astea.

Soraya: Nu-ți place rozul-aprins?

Graham: A, ba da. Nuanța ți-ar veni bine sub forma unei palme pe fund dacă nu încetezi să faci mișto de mine.

Nu mă dădeam în vânt după pălmuit. *Nu era acesta cuvântul-cheie.* Totuși perspectiva usturimii produsă pe fund de palma lui mi-a trimis un fior prin corp. Mă excitam de la un text.

Doamne! Era un bărbat periculos.

Aveam nevoie de o pauză, așa că am aruncat telefonul pe pat și am reluat scotocitul prin șifonier. O rochiță neagră, îndesată în partea din spate, mi-a atras atenția. O cumpărasem pentru o înmormântare. M-am amuzat la gândul că ar fi trebuit s-o pun pe mine cu o seară în urmă, la întâlnirea cu Aspen. Tocmai când o luam de pe umeraș, ecranul telefonului s-a aprins atenționându-mă că primisem un mesaj.

Graham: Nu ai mai răspuns. Înțeleg de aici că ești ocupată cu fanteziile despre mâna mea lipită de fundul tău frumos.

Avea o abilitate ciudată de a suci o întrebare simplă, transformând-o în ceva porcos.

Soraya: Sunt ocupată încercând să-mi dau seama cu ce să mă îmbrac. Ceea ce mă face să revin la întrebarea pe care ți-am scris-o inițial: unde mergem?

Graham: Am făcut rezervare la Zenkichi.

Soraya: În Brooklyn?

Graham: Da, în Brooklyn. Nu e decât unul. Ai zis că locuiești acolo și, pentru că ai refuzat să vin să te iau, am ales un loc aproape de tine.

Soraya: Uau! OK, excelent. Chiar voiam să aflu cum e. Însă o să ai ceva bățai de cap să ajungi de la tine de la birou.

Graham: Se potrivește. Din moment ce și tu îmi dai bățai de cap. Ne vedem la 19:00.

Stația de metrou era la o stradă și jumătate distanță de restaurant. Când am cotit, am văzut o limuzină neagră parcată în față. Nu știu de ce, dar m-am pitit în dreptul unei intrări, ca să pot vedea cine coboară. Instinctul îmi spunea că era Graham.

Instinctul nu se înșelase. Un șofer în uniformă a ieșit din mașină, a deschis portiera din spate, iar Graham a pășit pe trotuar.

Doamne, câtă putere emana acel bărbat!

Era îmbrăcat într-un costum scump, diferit de cel pe care îl purtase dimineată. Felul în care îi venea indica în mod cert că și le făcea la comandă. Însă nu costumul sofisticat era cel care îi dădea un aer de supremație, ci felul în care îl purta. Stătea în fața restaurantului, drept și încrezător. Pieptul îi era deschis larg, umerii orientați către spate, picioarele despărțite și ferme. Privea drept înainte, fără să-și ocupe timpul cu telefonul sau să se uite în jos pentru a evita contactul vizual. Ținea o mână în buzunarul pantalonilor, cu degetul mare afară. *Îmi plăcea degetul mare agățat pe exterior.*

Am așteptat câteva minute și, când în cele din urmă s-a uitat în cealaltă direcție, am ieșit din dreptul intrării. Când s-a întors și m-a zărit, am devenit conștientă de felul în care mergeam. Din cauza modului în care îmi urmărea fiecare pas, o parte din mine voia să o ia la goană în direcția opusă, însă celeilalte părți îi plăcea intensitatea privirii lui. *Mult.* Așa că mi-am ostoit nervii, am plusat cu o ușoară unduire a soldurilor și am hotărât că nu voi fi

— Graham! am zis și l-am salutat din cap când m-am oprit în fața lui.

— Soraya! a răspuns el salutându-mă și imitându-mi tonul oficial. Am rămas privind-ne pe trotuar, la distanță sigură unul de altul, timp de un minut, cel mai lung din istoria minutelor. Apoi a mormăit:

— La dracu' cu asta!

A făcut un pas în spațiul meu, mi-a cuprins părul în palmă pentru a-mi trage capul pe spate, exact acolo unde voia, apoi gura lui a început să o devoreze pe a mea. O fracțiune de secundă am încercat să mă opun. Dar eram un cub de gheață care încerca să lupte cu arșița soarelui. Era imposibil. În schimb, m-am topit în lumina orbitoare. Dacă nu mi-ar fi cuprins talia cu cealaltă mână, erau mari șanse să fi juns pe caldarâm. Mintea mea voia să lupte cu el, dar corpul nu îi putea rezista. *Trădătorul.*

Când mi-a eliberat în sfârșit gura, mi-a vorbit în dreptul buzelor:

— Luptă cât vrei, dar într-o zi vei implora. Ascultă la mine.

Aroganța lui m-a adus în simțiri.

— Ești așa de plin de tine.

— Aș vrea mai degrabă ca tu să fii plină de mine.

— Porc.

— Ce spune asta despre tine? Că te uzi pentru un porc.

Am încercat să mă eliberez din mâinile lui cu care mă ținea de talie. Dar asta n-a făcut decât să mă strângă și mai tare.

— Nu sunt udă.

El a ridicat din sprânceană.

— E un singur mod de a afla.

— Dă-te, Morgan!

Graham a făcut un pas înapoi și a ridicat mâinile cu un gest de predare. O licărire de amuzament i s-a citit în privire.

Interiorul restaurantului Zenkichi era întunecat și diferit față de cum mă așteptasem. O femeie îmbrăcată în stil tradițional japonez ne-a condus pe un hol lung, ce imita mediul exterior. Drumul era mărginit de pietre și dale care îți dădeau senzația că pășești pe o

cărare dintr-o grădină asiatică. Pe ambele laturi erau bambuși înalți, luminați cu lampioane. Am intrat printr-o deschidere într-un spațiu larg, însă gazda a continuat să meargă. La capătul holului ne-a făcut semn să ne așezăm într-un separeu cu draperii luxoase și groase. După ce ne-a luat comanda de băuturi, ne-a indicat o sonerie încastată în masă și ne-a spus că nu vom fi deranjați decât dacă ne dorim acest lucru. Apoi a dispărut trăgând draperiile în urma ei. Părea că eram singurii doi oameni rămași pe lume, nu clienții unui restaurant aglomerat și elegant.

— Este frumos. Dar ciudat, am zis.

Graham și-a scos sacoul, s-a așezat la masă și a întins relaxat o mână pe spătar.

— Se potrivește.

— Vrei să spui că eu sunt ciudată?

— O să ne certăm dacă răspund afirmativ?

— Probabil.

— Atunci, da.

M-am încruntat.

— Vrei să te cerți cu mine?

Graham a tras de cravată și a lărgit-o.

— Am descoperit că mă excită.

Am râs.

— Cred că ai nevoie de consiliere psihologică.

— După ultimele zile, s-ar putea să ai dreptate.

Chelnerița a revenit cu băuturile. A așezat un pahar cu gin Hendrick's și apă tonică în fața lui și unul cu vin în dreptul meu.

— Gin tonic e o băutură pentru moși, am zis sorbind din vin.

El a rotit gheața din pahar, apoi l-a dus la buze privindu-mă peste margine.

— Amintește-ți unde se ajunge dacă te cerți cu mine. Poate ai dor să te uiți sub masă.

Am făcut ochii mari.

— Doar nu ai...

El a rânjit și a ridicat o sprânceană.

— Haide! Bagă capul sub masă. Oricum știu că mori de curiozitate să arunci o privire.

După ce ne-am terminat băuturile și o parte din nervii mei au început să se calmeze, am avut în sfârșit prima noastră conversație adevărată. Una care să nu fie despre sex sau cercei în limbă.

— Și câte ore lucrezi pe zi în biroul acela pretențios al tău?

— De obicei încep la ora opt și încerc să plec la opt.

— 12 ore pe zi? Asta înseamnă 60 de ore pe săptămână.

— Dacă nu ieși în calcul weekendurile.

— Lucrezi și în weekenduri?

— Sâmbăta.

— Deci singura ta zi liberă e duminica?

— De fapt, uneori lucrez și duminica seara.

— E o nebunie. Când îți faci timp să te distrezi?

— Mă distrez muncind.

Am pufnit.

— Nu părea să fie așa când am trecut pe la tine zilele trecute. Tuturor părea să le fie frică de tine și ai refuzat să deschizi ușa.

— Eram ocupat, a zis încrucișându-și brațele la piept.

L-am imitat.

— Și eu la fel. Am schimbat două trenuri ca să-ți livrez personal telefonul, să știi. Și nici măcar nu ai avut decența să ieși și să-mi mulțumești.

— Nu știam ce era în spatele ușii, altfel aș fi ieșit.

— O persoană. O *persoană* era în spatele ușii. Una care a făcut pe dracu-n patru să ajungă la tine. Și dacă eram o femeie de 60 de ani, măritată și cu părul albastru, tot trebuia să ieși să-mi mulțumești.

A oftat.

— Sunt un om ocupat, Soraya.

— Și totuși iată-te aici, la ora 19:00, în timpul săptămânii. N-ar trebui să lucrezi, dacă tot ești așa de ocupat?

— Fac excepții când se justifică.

— Ce nobil din partea ta.

A ridicat din sprânceană.

— Vrei să te uiți sub masă, nu-i așa?

Nu m-am putut abține să râd.

— Zi-mi altceva despre tine. Dincolo de faptul că ești un om dependent de muncă, cu un complex de superioritate și care bea băuturi sofisticate. Pe acestea le-aș fi putut ghici după ceea ce am observat în tren.

— Ce ai vrea să știi?

— Ai frați sau surori?

— Nu. Sunt singur la părinți.

Am bombănit în sinea mea. *Vai, n-aș fi bănuțit.*

— Ce ai zis?

— Nimic.

— Și tu?

— O soră. Dar acum nu vorbesc cu ea.

— De ce?

— O întâlnire pe nevăzute eșuată.

— Ea ți-a aranjat-o?

— Mda.

— Cu tipul care te-a dus la înmormântare? Cum îl chema, Dallas?

— Aspen. Nu, nu cu Aspen. Cu dezastrul acela m-am ales singur. Mi-a aranjat întâlnirea cu un tip cu care a fost colegă. Mitch.

— Să înțeleg că n-a mers bine?

I-am aruncat o privire sugestivă.

— L-am poreclit Pițigăiatul Mitch cu Scărpini.

A chicotit.

— Nu sună prea bine.

— Nu a fost.

S-a încruntat.

— Măine voi avea și eu o poreclă?

— Ți-ar plăcea să ai una?

— Nu dacă e una care seamănă cu Pițigăiatul Mitch cu Scărpini.

— Păi, și ce sugestie ai?

Roțițele au început să i se învârtă în cap circa treizeci de secunde.

— Morgan cu Marele Organ?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Poți verifica sub masă oricând, a spus făcând cu ochiul.

Am continuat să încerc să-l cunosc mai bine, chiar dacă toate drumurile duceau între picioarele lui.

— Ai animale?

— Am un câine.

Amintindu-mi de cățelul de talie mică pe care l-am văzut când i-am scotocit prin telefon, am zis:

— Ce fel de câine? Pari genul care are unul mare și înspăimântător. Cum ar fi un Dog German sau un Mastiff Napoletan. Ceva care să se asorteze cu ceea ce mă tot bați la cap să văd sub masă. Știi tu, un mare câine, un mare p...

— Dimensiunea unui câine nu este un simbol falic, m-a întrerupt.
Deci cățelul mic și simpatic din poze e al lui.

— Serios? Cred că am citit odată un studiu care zicea că, fără să știe, bărbații își iau câini care reprezintă mărimea reală a penisului lor.

— Câinele a fost al mamei mele. Ea a murit când el era puț, acum doisprezece ani.

— Îmi pare rău.

A dat din cap afirmativ.

— Mulțumesc. Blackie este un West Highland Terrier.

— Blackie? E negru?

Cățelul din fotografie era alb.

— De fapt, e alb.

— Și atunci de ce Blackie? În spirit de glumă? Sau din alt motiv?

Răspunsul lui a fost unul direct.

— Nu există niciun alt motiv.

Chiar în acel moment chelnerița a sosit cu cina. Eu comandasem antreu de pește Bonito Shut din simplul motiv că în meniu scria că se adresează consumatorilor cu spirit de aventură. Graham a luat Sashimi

Ambele porții aduceau mai degrabă cu niște opere de artă.

— Îmi pare rău s-o mănânc; e așa de frumoasă.

— Problema mea e la polul opus. E așa de frumoasă încât abia aștept s-o mănânc.

Rânjetul care-i apăruse pe chip îmi spunea că vorbele lui nu aveau nicio legătură cu cina sofisticată pe care o avea în față. M-am fâțâit pe scaun.

Ne-am cufundat amândoi în mâncarea pe care o aveam în față. A mea era incredibilă. Peștele pur și simplu se topea în gură.

— Mmm... e atât de bun!

Graham m-a luat prin surprindere când s-a întins peste masă și a înfipt furculița într-o bucată din farfuria mea. Nu părea genul care împarte mâncarea din farfurie. A înghițit și a dat din cap afirmativ.

M-am servit și eu cu furculița din mâncarea lui. A zâmbit.

— Deci... mi-ai povestit despre Pițigăiatul Mitch și Băiatul cu Însmormântarea. Ai multe întâlniri?

— Nu aș zice multe. Dar am întâlnit destul de mulți idioți.

— Toți au fost idioți?

— Nu toți. Unii au fost tipi foarte drăguți, însă nu a funcționat pentru mine.

— Nu a funcționat pentru tine? Cum așa?

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu nu am simțit *altceva* pentru ei. Știi tu. Nimic altceva decât o simplă prietenie.

— Și mai ai multe întâlniri programate pentru următoarele date din calendar?

— Următoarele date din calendar?

Am pufnit ca o doamnă.

— Faci destul de repede trecerea de la cuvinte murdare la un ton de profesor snob de facultate.

— Te deranjează?

M-am gândit puțin la răspuns.

— N-aș spune că mă deranjează. Mai degrabă mă amuză.

— Sunt amuzant?

— Da. Da, ești.

— Sunt destul de sigur că nu mi-a mai zis nimeni că sunt amuzant.

— Pun pariu că asta se întâmplă pentru că cei mai mulți văd doar ticălosul pe care îl afișezi la exterior.

— Asta înseamnă că sunt mai mult decât un ticălos în interior.
Privirile ni s-au întâlnit când i-am răspuns:

— Din nu știu ce motiv cred că ești. Cred că acolo e mai mult decât un simplu ticălos cu un exterior sexy.

— Crezi că sunt sexy, a zis rânjind plin de el.

— Sigur că da. Adică uită-te la tine. Ai oglindă. Bănuiesc că până acum ți-ai dat seama și singur. Nu cred că ți-a fost greu să umpli serile următoarelor *date din calendar*.

— Tot timpul faci pe deșteapta?

— Cam da.

El a clătinat din cap, mormăind ceva.

— Apropo de următoarele date din calendar. Aș vrea ca din ale tale să dispară alte întâlniri. În afară de cele cu mine, desigur.

— Suntem la jumătatea primei noastre întâlniri și deja îmi impui — nu mă rogi — să nu mă văd cu alți oameni?

Și-a îndreptat spatele în scaun.

— Mi-ai spus că nu te culci cu mine. Că o să ne întâlnim și o să ne cunoaștem. Rămâne valabil?

— Da.

— Atunci, dacă eu nu mă culc cu tine, nici altcineva nu ar trebui s-o facă.

— Ce romantic!

— Pentru mine ar fi un impediment.

— Și e reciproc? Nici tu nu o să te mai vezi cu altcineva?

— Evident.

— Trebuie să mă gândesc.

A ridicat surprins din sprâncene.

— Trebuie să te gândești?

— Da. O să te anunț.

Era, fără nicio îndoială, prima oară când Graham J. Morgan nu reușea ceea ce își propusese cu o femeie.

Câteva ore mai târziu, telefonul mi-a bâzâit în geantă. Era Delia, care voia să verifice dacă sunt bine știind că am ieșit la o primă întâlnire. I-am trimis un mesaj scurt prin care o anunțam că sunt în siguranță și am aruncat o privire la ceasul telefonului. Stăteam de peste trei ore în restaurant. Nu am putut ignora faptul că era prima oară când îmi verificam telefonul.

— Ei bine, ai avut dreptate într-o privință.

— Trebuie să fii mai exactă. Am dreptate în majoritatea privințelor. Am clătinat din cap.

— Iată, eram pe cale să-ți fac un compliment, însă tu intervii și strici totul cu aroganța aia a ta.

— Cred că aroganță se cheamă când ai o părere exagerată despre propriile capacități. Eu nu exagerez. Asta mă face realist.

— Ticălos la Patru Ace e o poreclă care ți se potrivește, nu-i așa? M-a ignorat, întrebându-mă:

— Care era complimentul?

— Când ne trimiteam mesaje în timpul întâlnirii mele de la înmormântare, seara trecută, ai spus că dacă aș fi cu tine nu mi-ar păsa de telefon. Până acum, când a bâzâit, nici nu băgasem de seamă că nu l-am scos deloc din geantă.

A părut încântat. Puțin mai târziu, Graham a achitat nota, iar eu am făcut o scurtă oprire la toaletă. În timp ce mă aranjam am realizat că nu voiam ca întâlnirea noastră să se termine. Gândul mi-a provocat un sentiment aproape similar cu melancolia, care m-a surprins.

În fața restaurantului, mașina neagră a lui Graham era deja trasă lângă bordură. Probabil îi spusese șoferului să rămână în așteptare și l-a sunat cât timp am fost eu la toaletă.

— Dacă nu ai de gând să vii acasă cu mine, insist să te condu până la tine.

— Metroul e chiar la colț. Sunt în regulă.

Mi-a aruncat o privire exasperată.

— Lasă puțin de la tine, Soraya. Te duc cu mașina până acasă, nu până la scula mea. Și cred că ți-ai dat seama până acum că nu sunt un ucigaș în serie.

— Ești așa de grosolan.

Și-a pus o mână pe spatele meu și m-a condus spre portiera deschisă. Nu m-am opus. Graham avea dreptate, eram încăpățânată, deși el acceptase aproape toate cerințele mele. Ceva îmi spunea că foarte rar era flexibil.

Când am ajuns la apartamentul meu, Graham m-a condus până la ușă.

— Când o să te revăd?

— Păi, mâine e sâmbătă, deci cred că luni, în tren.

— Vrei să iei din nou cina cu mine mâine?

— Am planuri.

Și-a încleștat maxilarul.

— Cu cine?

Am rămas o vreme privindu-ne fix. Căutătura lui era dură. După ce niciunul din noi n-a cedat timp de câteva minute, a mormăit *lisuse* ca pentru sine și, înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, m-am trezit cu spatele lipit de ușă și cu gura lui lipită de a mea. Mă săruta ca și cum voia să mă mănânce de vie. Înainte să-mi elibereze gura, mi-a cuprins buza de jos între dinți și a tras. Tare. Vorbea, iar buzele lui vibrau pe ale mele:

— Nu-mi forța limitele, Soraya.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Voi forța și eu. Și încerc să nu fac asta cu tine.

Era sincer și mi-am dat seama că ar trebui să apreciez acest lucru.

— Acasă la sora mea. E aniversarea nepoatei mele. Acolo mă duc mâine seară.

A dat din cap afirmativ.

— Mulțumesc.

A fost nevoie să adun fiecare fărâmbă de voință ca să intru în casă și să închid ușa în urma mea. Mi-am rezemat spatele de ușă nepuțând să-mi aduc aminte ultima dată când fusesem atât de înfierbântată și de tulburată. Poate niciodată. Gura lui era plină de păcat; gândul la ce putea face cu limba aceea jucăușă în *alte* zone ale corpului meu îmi aducea starea de excitație până la nivel de frenezie. Dar era mai mult de atât. Felul lui dominant și dornic de control, totuși intenționat reținut pentru a-mi respecta dorințele, era cel mai sexy lucru pe care-l cunoscusem. Stimula ceva latent în mine.

Aveam nevoie de un pahar cu vin și un orgasm. Nu neapărat în acea ordine. Dacă voiam să rămân fermă pe poziție pentru a ne cunoaște mai bine și să rezist să nu facem sex, era absolut esențial să preiau controlul asupra lucrurilor.

Ajunsă în dormitor, mi-am scos toate hainele. Nu dormeam mereu dezbrăcată, însă noaptea aceea cu siguranță era una în care aveam să fiu despuiată. În timp ce mă strecuram în pat mi-a sunat telefonul.

— Sexul prin telefon e permis?

Glasul lui Graham era răgușit de dorință. Oricât de puțin mă răcorisem după ce îl lăsasem în fața ușii, trupul mi se reîncălzise instantaneu. Timbrul vocii lui reușea să accelereze lucrurile pentru mine. Dar...

— Nu e permis sexul. Asta ar trebui să includă toate tipurile de sex. Normal, oral, prin telefon...

A gemut.

— *Oral*. O, Doamne, vreau să te gust. Și să simt cercelul metalic pe sexul meu. Nu ai idee cât de dificil a fost să mă controlez de fiecare dată când l-am zărit în timp ce vorbeai. Pare că mă tachinezi cu fiecare cuvânt. Cu ce ești îmbrăcată, Soraya?

Vocea aceea. Trebuia să-l înregistrez spunând „Cu ce ești îmbrăcată, Soraya?”. Ca să mai ascult o dată și încă o dată când aveam nevoie să-mi satisfac nevoile.

— De fapt, nu port nimic. Tocmai m-am dezbrăcat și m-am strecurat în pat.

— Dormi dezbrăcată?

— Uneori.

A mormăit.

— Atinge-te.

— Asta intenționez. Dar cred că în noaptea asta voi avea nevoie de ambele mâini. Așa că mai întâi voi închide.

— Cât timp ai de gând să mă înnebunești, Soraya?

— Noapte bună, Graham!

Am închis fără să aștept răspunsul lui. Deși trupul meu tânje după acel bărbat, nu eram încă pregătită să îi deschid ușa. Cu toate că, în timp ce îmi coboram mâna pe corp, singură în dormitor, to ce-mi spuneam era: *Doamne, aș vrea să fie mâna lui.*

Capitolul 8

Graham

N-a dat niciun semn toată ziua de sâmbătă, nu că m-aș fi așteptat la asta. Soraya Venedetta era hotărâtă să mă scoată din minți. Nu mă fusese niciodată într-o astfel de poziție. Urmărisem oportunități de afaceri pe care pusesem ochii până când, inevitabil, ceilalți cedau când măream miza și le făceam o ofertă pe care nu o puteau refuza. Dar să fac asta cu o femeie era ceva nou pentru mine. Sigur, mă fuseseră câteva care mă făcuseră să le urmăresc pentru o primă întâlnire. Însă, până la sfârșitul serii, știam întotdeauna ce le motivam. Să fie scoase la cină, flatate, poate o conexiune pentru afaceri, un anumit stil de viață... Niciodată nu-mi fusese greu să-mi dau seama. *Până acum.*

Ce te motivează pe tine, Soraya Venedetta?

Cu cât mă scotea din sărite mai mult, cu atât o doream și mai mult. La 10 seara n-am mai putut rezista. Mă transformam într-un domnișorică țâfnoasă.

Graham: Cum a fost petrecerea?

Răspunsul a venit după câteva minute. M-am simțit într-o clipă liniștit că nu era cumva fermecată de vreo persoană pe care abia să o fi cunoscut încât să uite să-și verifice telefonul.

Soraya: Sunt în tren și mă îndrept spre casă. Ți-am spus că nu-mi plac clovni!

Graham: Nu. Dar cred că e o fobie destul de comună.

Soraya: Monstrulețul meu de nepoată nu s-a speriat absolut deloc. Era de așteptat. Tu ce ai făcut în seara asta?

Stăteam singur în sufragerie cu teancuri de documente împrăștiate pe toată masa de cafea și cu un coniac în mână. Fusese o zi de muncă de paisprezece ore. Ori de câte ori mă gândeam s-o sun mă forțam să mă cufund la loc în treaba mea. Ochii au cedat înaintea dorinței.

Graham: Am muncit până târziu.

Soraya: Știi cum se zice... numai muncă, fără distracție...

Graham: Face din Graham un băiat bogat.

Soraya: Poate. Dar la ce e bună averea dacă nu ai timp să te bucuri de ea?

Am dat pe gât ce mai rămăsese în pahar. Mai auzisem acele cuvinte de prea multe ori. De la bunica mea.

Graham: Te-ai mai gândit la ce te-am rugat?

Soraya: Te referi la următoarele date din calendar?

Deșteapto. Mă înnebunea gândul că ieșise în seara aceea și refuzase să promită că nu se va mai vedea și cu alții. Cu o seară înainte

îi spuseseam că acest lucru ar fi constituit un impediment. La acel moment încercam s-o forțez într-o situație de genul totul sau nimic, în care să ia o decizie în favoarea mea. Dar, după ultimele douăzeci și patru de ore, devenisem sigur că nu exista absolut nicio șansă să pot avea o relație deschisă cu această femeie. De obicei, eu eram cel care evita să își ia angajamente. Cred că îmi venise rândul să aflu cum era.

Graham: Da.

Soraya: Ce-ai zice despre asta? Tu vii cu mine la un eveniment ales de mine, iar eu vin la unul ales de tine. Dacă o să mai vrei apoi să te vezi numai cu mine, intru în joc.

Ce credea? Că dacă petrec timpul cu prietenii ei îmi voi da seama că suntem atât de diferiți și nu o să meargă? Sau invers? Că ea nu se va potrivi cu stilul meu de viață. În mod clar, supraestimase nivelul până la care îmi păsa de ceea ce credeau oamenii din oricare dintre cele două tabere.

Graham: Este complet inutil, dar, dacă asta te face fericită, o fac. Când pot lua parte la un eveniment ales de tine?

Soraya: Joi seară. Tig și Delia dau o petrecere la salonul lor de tatuaje. Este aniversarea de un an de la marea deschidere.

Graham: Vineri seară. Gala Pink Ribbon de la Met. Este un eveniment anual pentru strângere de fonduri, pe care îl susțin.

Soraya: O gală, zici? Trebuie să-mi vopsesc vârfurile ca să se asorteze cu rochia mea extravagantă.

Graham: Deci e o întâlnire?

Soraya: Două întâlniri. Și da.

În noaptea aceea am dormit mai bine decât o făcusem în săptămâna anterioară. Ca de obicei, duminică după-amiază am fost în vizită la bunica mea. M-a pus să îi fac cumpărăturile și apoi mi-a gătit una dintre mâncărurile mele preferate. În general, era singura masă preparată în casă pe care o mâncam săptămânal.

Luni dimineață m-am trezit devreme și am alergat 11 kilometri în locul celor șase pe care îi făceam în fiecare dimineață. Îndreptându-mă spre tren, am realizat că abia așteptam să o văd pe Soraya. Când am ajuns în stația ei, iar ea nu s-a urcat, m-am îmbufnat, apoi mi-am sunat secretara și i-am dat o listă cu ce are de făcut până ajung eu. Știam că era imposibil să le rezolve pe toate, dar cel puțin mi-a dat ocazia să-mi descarc frustrarea pe cineva.

În ziua aceea am fost mai irascibil decât de obicei. La ora cinci m-am trezit din nou scriind la „Întreab-o pe Ida“.

Dragă Ida,

E o femeie pe care în fiecare zi aștept cu nerăbdare să o văd în tren. În dimineața aceasta nu a fost. Cred că mă evită pentru că nu mai poate rezista atracției sexuale și e îngrijorată că va ceda și mă va lăsa să-mi fac mendrele cu ea. Cum pot fi sigur?

— CELIBATARUL DIN MANHATTAN

Douăzeci de minute mai târziu, un răspuns mi-a apărut în căsuța de mesaje.

Dragă Celibatar,

Vino-ți în fire. În ciuda a ceea ce crezi, lumea nu se învâрте în jurul tău. Poate că femeia aceasta a avut o programare medicală pentru a-și reface stocul de anticoncepționale. Ceva ce un celibatar ca tine ar putea aprecia — asta dacă ți se va oferi vreodată posibilitatea de a-ți întrerupe jurământul de celibat. Poate că o vreme ar trebui să iei alt tren. Sau, și mai bine, fă un drum la medicul tău pentru niște analize. În cazul puțin

probabil în care se ivește o oportunitate cu această femeie, vei vrea să fii pregătit.

Gândurile legate de absența ei din tren în dimineața aceea îmi monopolizaseră toată ziua. Minunat. Acum nu mă mai puteam gândi la altceva toată noaptea în afară de a-mi da drumul în ea.

* * *

Soraya nu și-a făcut apariția în tren nici în următoarele două zile. Aveam impresia că alesese intenționat să mă evite până la întâlnirea noastră. Ce bine că diseară este petrecerea de la salonul de tatuaje. Altfel riscam să-mi pierd mințile.

Eram pe cale să explodez în mai mult de un singur mod. Emoțiile mele erau scăpate de sub control și să țin totul în mine nu mai părea o opțiune sănătoasă. Era o singură persoană în care puteam avea încredere să-i încredințez detalii din viața mea personală. În mod normal nu o sunam niciodată pe bunica mea în timpul săptămânii însă, nu știu din ce motiv, am simțit că aveam nevoie să mă pună la punct înainte de a mă face de râs în seara aceea. Am dat deoparte teancul de hârtii de pe birou și am luat telefonul. A sunat de trei ori înainte să răspundă.

— Graham? Ești bine?

— Totul e bine, Meme.

— În mod normal nu mă suni joia.

— Știu.

— Ce se întâmplă? Păreai preocupat de ceva duminica trecută.
S-a întâmplat ceva rău?

— Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Atunci ce e?

Am răsuflat profund și am trecut direct la subiect.

— Sunt o persoană rea?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Este o... femeie cu care mă văd. Pare să nu aibă încredere în mine. Și mă simt nevoit să mă întreb dacă există un motiv legitim pentru asta. Poate că nu sunt bun pentru ea. Poate că nu sunt bun pentru nimeni.

Fără să stea pe gânduri, Meme a râs, zicând:

— Ai tendința să te porți ca un idiot, dragule. Însă, după câte îmi spui, trebuie să o faci când e vorba de afaceri. Cu o femeie însă este o altă mâncare de pește. Și cu siguranță ai avut multe aventuri...

— Asta e chestia. Am avut..., dar ea e diferită. Pare diferită. Nici nu știu cum să explic. Nu are sens, pe bune. Nu semănăm deloc. Ea e din Brooklyn... italiancă, temperamentală, incontrollabilă, cu părul în mai multe culori. Mă face în toate felurile. Uneori poate fi chiar rea. Și totuși... nu mă pot satura de ea. Dar știu sigur că nu are încredere în mine. Nu știu cum să ajung la ea.

Meme a pufnit.

— Presupun că prin a ajunge la ea... vrei să spui că nu ți-a dat voie să-ți faci mendrele cu ea?

— Nu, nu a permis să se întâmple nimic de genul acesta.

— Pur și simplu nu ești obișnuit cu femeile care își țin picioarele strânse. Există femei care se respectă, să știi. Cred că îmi place fata asta.

Am oftat în telefon în vreme ce ea a continuat:

— Este nevoie de timp ca să cunoști oamenii așa cum sunt cu adevărat. Trebuie să ai răbdare și până la urmă își va da seama cum ești în realitate.

— Dar dacă eul meu real nu e bun pentru ea? Dacă sunt toxic?

— Cine zice asta?

— Nu știu dacă mai sunt capabil să iubesc...

— Simplul fapt că îți pasă, Graham, este un semn bun. Dacă este persoana potrivită, cu toții suntem capabili. Ai iubit-o pe fata aceea, Genevieve, nu-i așa?

Simpla menționare a numelui m-a făcut să simt un fior în stomac.

— Și uite unde m-a adus asta.

— Știi ce cred?

— Ce?

— Cred că încerci prea mult să controlezi totul și alegi intenționat persoane nepotrivite doar ca să nu fii rănit. Iar acum ai început să crezi că ai devenit incapabil de mai mult. Începi să crezi în propriile tale minciuni.

— Probabil.

— Cred că fata asta... cum o cheamă?

— Soraya...

— Soraya... hmm... drăguț.

Am închis ochii și mi-am întors brățara ceasului în jurul încheieturii.

— Este.

— Așa, cred că fata asta este un apel de trezire pentru tine, care îți spune că nu trebuie să controlăm tot timpul lucrurile. Lasă-te dus de curent. Lasă lucrurile să vină de la sine. Renunță la control. Dar, și mai important, pentru Dumnezeu, nu fi ticălos.

Nu m-am putut abține și am râs cu poftă.

— O să țin cont de asta, Meme.

Mi-am dat seama atunci că Soraya nu era singura femeie din viața mea care spunea că sunt un ticălos.

Capitolul 9

Soraya

Încercarea din ultimele zile de a-l evita pe Graham fusese cu adevărat dificilă, dar am simțit că trebuia să fac un pas înapoi pentru binele meu. Adevărul era că nu aveam încredere în mine. Orice contact, oricât de mic, risca să mă împingă dincolo de margine. Era îndeajuns de rău că mă gândeam la el toată ziua și îmi ofeream plăcere noaptea, cu imaginea lui în minte. Știam că în secunda în care cedam el va dispărea. Și nu voiam să se termine. Iubeam emoțiile pe care le simțeam când mă întrebam ce va spune, ce va face sau ce se va întâmpla mai departe. Nu puteam risca să mă predau prea curând și să pierd aceste senzații... sau pe el. Uram faptul că o parte din mine încă simțea că el va dispărea după ce m-aș fi culcat cu el.

Oricum, eram pregătită pentru acest lucru, când avea să se întâmple, pentru că nu aveam încredere în mine în prezența lui. Chiar dacă jurasem să nu fac sex cu el, m-am asigurat că picioarele îmi sunt proaspăt epilate și că purtam cea mai dantelată lenjerie pe care o aveam. De asemenea, am avut grijă să fiu la zi cu anti-concepționalele.

Am turnat suc de portocale și rom în bolul de punzi de pe bufetul pe care îl aranjaseam în salonul de tatuaj. Delia agățase becuțe roșii de Crăciun pe post de decorațiuni, deși nu erau sărbătorile de iarnă. Bob Marley se auzea cântând în timp ce ea aranja niște aperitive. Tig avea încă de lucru în spate cu ultimul client și apoi închidea pentru petrecere. La un bar improvizat într-un colț stătea prietenul nostru, Leroy, care avea rol de barman și DJ.

Simțeam fluturi mișunând în stomac la gândul că Graham urma să-mi cunoască prietenii. Însă pur și simplu nu mi-l puteam imagina intrând în acel loc în costumul lui de un milion de dolari. Avea să fie o priveliște amuzantă. Speram că Tig și Delia nu mă credeau nebună că-l aduceam acolo. Și-așa își făceau griji din cauza modului în care descriesem inițial personalitatea lui strălucitoare. Îmi fusese greu să dau înapoi și să le explic de ce eram dintr-odată înamorată de Dl Mare Ticălos. Încă îi spuneau așa.

Verificându-mi neîncetat telefonul, am băgat de seamă că Graham întârziase aproape cinci minute. Oamenii începeau să sosească, însă gândul meu era numai la el. Am hotărât să-mi distrag atenția aranjând niște bomboane. Atunci am auzit vocea Deliei.

— Te rog, spune-mi că acel Clark Kent sexos care tocmai a intrat pe ușă nu e Dl Mare Ticălos, altfel s-ar putea să trebuiască să mă iau la bătaie cu tine pentru el.

Inima a început să-mi bată incontrollabil când l-am văzut pe Graham în cadrul ușii.

O, Doamne!

Era îmbrăcat complet diferit față de cum îl văzusem până atunci. Fără costum. Purta în schimb un tricou polo negru ce-i venea mănășă pe pectorali și o pereche de jeanși negri. Părul pieptănat pe spate și într-o parte îl făcea să pară mai tânăr. Și purta ochelari. Doamne, îi venea chiar foarte bine cu ochelari. Îmi venea și mie. Puțin prea mult.

Corpul îmi reacționa din ce în ce mai intens cu fiecare pas pe care îl făcea spre mine, iar când mirosul lui caracteristic m-a lovit

în plin aproape mi s-a tăiat răsuflarea. Tocmai când făceam eforturi să-mi vin în fire, Graham m-a tras ușor într-o îmbrățișare și și-a îngropat buzele în gâtul meu.

— Mi-a fost al dracului de dor de tine, Soraya.

Sunetul încordat al cuvintelor rostite aproape de pielea mea au fost îndeajuns să mă dea gata. Nici nu începuse seara, iar chiloții mei deja erau uzi. Mai aveam puțin și-l trăgeam într-un dulap.

Iisuse! Vino-ți în fire!

Ochii lui căprui mă mistuiau din spatele lentilelor. Privirea i s-a prelins în jos, către decolteu, apoi a revenit. Îmi vopsisem vârfurile în mov și purtam o rochie care se asorta. A luat în mână câteva șuvițe, m-a tras ușor și mi-a șoptit seducător în ureche:

— Mov, ei?

Mi-am dres glasul.

— Da.

— Mi-ai spus că roșu semnifică furie. Mov ce înseamnă?

— Care e treaba cu ochelarii?

— Răspunde-mi tu mai întâi.

— Mov reprezintă confuzie sau dilemă.

A rânjit.

— Înțeleg.

— Deci de ce ochelari?

— Sincer, n-am dormit bine. Mi-am făcut griji din cauza ta, dar am încercat să-ți ofer spațiu. Când nu dorm, mi se usucă ochii. Ochelarii sunt mai confortabili decât lentilele de contact.

Am rămas uitându-ne unul la celălalt aproape un minut, până când Delia ne-a întrerupt momentul.

— Ia te uită, Dl Mare Ticălos...

La naiba!

Graham a făcut ochii mari în timp ce a întins mâna, apoi mi-a aruncat o privire amuzată.

— Cred că reputația mă precede. Prefer să cred că Soraya a inventat porecla la figurat, și nu la propriu.

— Așa ți-am zis înainte de a ne întâlni... când telefonul tău era în mâinile mele.

— Și ce te-a inspirat mai exact?

— Mi-ai amintit de ticălosul de Mr. Big din serialul acela, *Totul despre sex*. De aici a venit Dl Mare Ticălos.

Graham și-a strecurat o mână în jurul taliei mele.

— Și tu cine ai fi... curviștina de Samantha?

M-am încruntat surprinsă.

— Te-ai uitat la serial?

— Mama obișnuia să se uite.

— E amuzant, am remarcat zâmbind.

— Acum, că mă cunoști puțin mai bine, încă îți mai amintesc de tipul ăla?

— Păi, ai șofer. Deci cred că sunt unele similarități.

El a ridicat din sprâncene.

— Deși la noi nu e despre sex, nu-i așa?

Când m-am uitat urât la el, m-a sărutat jucăuș pe obraz și apoi și-a trecut palma pe spatele meu, provocându-mi un fior prin tot corpul. Avea să fie o noapte lungă.

După ce l-am prezentat pe Graham lui Leroy și altor câțiva oaspeți, l-am dus să-l cunoască pe Tig. Cu o țigară atârnată între buze, prietenul meu a întins mâna să-l salute pe Graham.

— Dl Mare Ticălos... ce dracu' faci?

Graham a dat ochii peste cap.

— Bine. Tu trebuie să fii Tig.

— Nu știu dacă ți-a zis Soraya, dar e precum sora mea. Și pentru că nu are lângă ea un frate sau un tată, nici măcar unul de doi bani, asta înseamnă că, dacă îi faci vreun rău, eu voi fi cel care te va coto-nogi. Voiam doar să știi asta.

Graham a dat din cap afirmativ în semn de înțelegere.

— Apreciez că ai grijă de ea.

— Mă bucur că am stabilit asta, a spus Tig, chicotind. Te-aș întreba dacă vrei un tatuaj din partea casei, dacă tot ești aici..., dar ceva-mi spune că nu te dai în vânt după tatuaje.

— Mă dau în vânt după *al ei*, a răspuns Graham și a făcut cu ochiul.

S-a scărpinat în barbă, ca și cum se gândea la ceva.

— De fapt, s-ar putea să mă intereseze. Te ocupi și de corectarea tatuajelor?

— Mda. La ce te referi mai exact?

— Am unul pe care nu-l mai vreau. A fost o greșeală și aș vrea să tatuez peste el și în jurul lui, să-l schimb în altceva.

Avea un tatuaj? Pe bune?

— Hai să ne uităm.

Tig a făcut semn să-l urmărim. Privirea mea era lipită de fundul lui Graham, care arăta uimitor în jeanși. Palmele mele tânjeau să îl atingă. M-am întrebat cum ar reacționa dacă aș face-o.

Zgomotele înfundate care veneau dinspre oaspeți au dispărut când am intrat în camera din spate, unde era liniște. Respirația mi s-a precipitat când Graham și-a ridicat încet cămașa și și-a scos-o pe cap ciufulindu-și părul. Era prima oară când îi vedeam pe viu formele pieptului. Avea un fizic frumos, care întrecea ceea ce îmi imaginasem. Era clar că îl lucra intens.

Nu-mi puteam lua ochii de la pătrățelele de pe abdomenul lui. Avea pielea foarte fină și bronzată. Era întruchiparea fanteziilor mele și mai mult decât atât. Degetele mă furnicau de dorință să-i simt pielea. I-am urmărit cu privirea dunga subțire de păr care îi cobora în jeanși, apoi am ridicat-o și l-am văzut — tatuajul de pe partea stângă a toracelui. M-am uitat chiorâș. Era un nume: *Genevieve*. Mi s-a frânt inima. Reprimându-mi gelozia, am ales intenționat să nu pun întrebarea pe care îmi doream cu disperare s-o pun.

Cine dracului e Genevieve?

Aveam senzația că urechile îmi iau foc. Singurul lucru mai rău decât să-mi fac griji că Graham era un fustangiu era posibilitatea să existe cineva care chiar a însemnat ceva pentru el — îndeajuns de mult încât să își marcheze corpul permanent cu numele ei.

Tig s-a uitat la mine, simțindu-mi disconfortul, întorcându-se apoi spre Graham.

— Cine e Genevieve?

Graham a privit spre mine și a răspuns:

— Este o fostă iubită. Cum am spus, tatuajul a fost o greșeală.

Pe chipul lui nu se întrezărea niciun semn de amuzament, ceea ce m-a făcut și mai curioasă în legătură cu ce se petrecuse între el și femeia aceea.

Tig a scos un catalog în care erau prezentate mai multe tipuri de desene cu detalii ce puteau masca literele numelui. Graham a ales un desen tribal complicat.

Am stat acolo vrăjită, ascultând sunetul aparatului de tatuat. Atmosfera era încordată, iar Graham îmi arunca din când în când câte o privire. Tig a reușit să coloreze și să creeze umbre deasupra numelui astfel încât până la final părea că nu fusese niciodată acolo. Noul tatuaj arăta supersexy pe pielea măslinie a lui Graham. Să fiu sinceră, îmi doream să-mi trec limba peste el.

Tig a aplicat un bandaj transparent și i-a oferit instrucțiuni despre îngrijire, apoi Graham și-a pus tricoul înapoi pe el.

— Mersi. Cât îți datorez?

Tig a ridicat mâinile.

— Te rog. E din partea casei.

— Insist.

— Doar să ai grijă de fata mea. E tot ce vreau de la tine. Nimic altceva.

Graham mi-a aruncat o privire.

— Se rezolvă.

Și-a pus mâna pe spatele meu și m-a condus înapoi în sala mare.

— Îți aduc ceva de băut? m-a întrebat el.

— Mda. Vreau un pic din punciul de acolo.

Graham s-a întors cu două pahare din suc alcoolizat și amândoi le-am băut cu poftă. Un fir de lichid roșu mi s-a scurs pe decolteu. Înainte să apuc să-l șterg, am simțit degetul lui Graham trasând o linie pe mijlocul pieptului meu.

— Murdărici, a zis și a lins punciul de pe degetul arătător.

Gestul lui m-a dat gata. Eram incredibil de atrasă de el, însă niciodată nu îl dorisem mai mult ca în acea seară. Hainele lejere, ochelarii, felul în care se uita la mine, imaginea lui fără tricou... era prea mult. Dar mai presus de toate, gelozia care nu-mi dădea pace în legătură cu „Genevieve” mă scotea din minți cel mai aprig. M-a năpădit un sentiment străin și incontrollabil de posesivitate. Reacția mea a fost ca un apel de trezire. Eram deja prea afundată în tot, pe drumul spre a fi rănită. Dându-mi seama de asta, în combinație cu puțin punci cu rom, rezulta o harababură incendiară.

— Ești adâncită în gânduri în seara asta, Soraya. Spune-mi ce-ai pe suflet.

O străfulgerare fierbinte mi-a pătruns în tot corpul. Niciodată nu mai reacționasem astfel față de un bărbat. Niciodată nu trăisem atât de multă teamă și dorință în același timp. Și cu siguranță nu simțisem niciodată monstrul geloziei care își arăta chipul urât. Nu voiam ca el să simtă toate acestea. Trebuia să mă răcoresc.

— Mă întorc imediat, am spus și m-am îndreptat spre spatele salonului.

Nu apucasem să înaintez mult când i-am simțit mâna fermă în jurul taliei. Apoi m-a tras în biroul lui Tig, a închis ușa și m-a lipit cu spatele de ea, ținându-mă cu brațele sprijinite de-o parte și de alta.

— Crezi că ești singura care e varză după tot ce se întâmplă? a mormăit el.

Am rămas tăcută, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Nu era niciun bec aprins, iar el nu încercă să găsească un întrerupător. Abia

puteam zări ceva în întunericul din birou. Îi simțeam doar pieptul lipit de al meu și respirația pe buze când a spus:

— Mă scoți din minți. Trebuie să te ating. Te rog, lasă-mă să te gust... măcar o dată.

M-am lăsat pe spate, i-am apăsat capul pe pieptul meu, iar el și-a trecut încet limba în jos spre decolteu, gemând pe pielea mea. A tras în jos marginea rochiei scoțându-mi sânii la vedere, a apucat cu gura un sfârc și a supt atât de tare încât m-a făcut să scâncesc. Mușchii dintre picioare îmi pulsau de dorință. Deși voiam să-l simt în mine, eram îngrozită. Mi-am îndepărtat brusc fața de el și am început să mă acopăr. Gâfâind, m-a atins cu nasul și și-a lipit mâna pe pieptul meu. M-a tras mai aproape.

— Doamne, ascultă cum îți bate inima! Mă vrei. Simt asta. Dar îți este atât de frică de mine. De ce?

— Nu știu, am șoptit.

S-a dat în spate și mi-a cuprins fața în palme.

— Vorbește cu mine. Te rog. Ce s-a întâmplat de ai devenit atât de neîncrezătoare?

— Mi-e frică să nu sufăr.

— Cine te-a făcut să suferi?

Îmi era greu să înțeleg de unde veneau toate. Nici măcar nu avusesem un iubit care să îmi zdruncine încrederea. Nu avea niciun sens. De fapt, nu fusesem niciodată îndrăgostită cu adevărat. Sentimentele pe care le aveam pentru Graham îmi erau complet noi, însă nu voiam să recunosc acest lucru în fața lui. Singurul lucru pe care îl știam sigur era că tatăl meu se afla cumva la originea acelei paranoia. Așa că am decis să îi spun lui Graham o poveste ce putea explica teama mea de respingere, cu toate că până și mie îmi era greu să o înțeleg în totalitate. Însă orice era mai bun decât să admit că nu mai simțisem vreodată așa ceva.

— Când aveam aproape 10 ani, părinții mei au divorțat. În cele din urmă, tata s-a însurat cu o femeie din cartier. Theresa era văduvă. Avea trei fete, dintre care una era de vârsta mea și mergeam la aceeași

școală... Brianna. Mă rog, tata a devenit tatăl lor și petrecea din ce în ce mai puțin timp cu mine și cu sora mea. La școală s-a organizat o ceremonie pentru tați și fete de vârsta mea, cu trandafiri și dans. Tații trebuiau să cumpere o duzină de trandafiri pentru fiicele lor și apoi să facă fotografii împreună la dans. Mama l-a întrebat pe tatăl meu dacă mă poate duce. El nu s-a mai întors la ea. Așa că iată-mă la școală, îmbrăcată frumos, sperând că el va veni. Și a venit... cu Brianna. Ea stătea acolo, ținând într-o mână un buchet de trandafiri roz și mâna tatălui meu în cealaltă. Am fugit acasă plângând, iar când mama a avut o discuție cu el, i-a explicat că nu și-a dat seama că voiam să merg. A zis că din moment ce tatăl Briannei murise, era important ca el să fie acolo pentru ea. A spus că a crezut că voi înțelege. Mă rog, nu are nicio legătură cu tine, Graham. Ai întrebat de ce am probleme de încredere, iar tata este singurul motiv la care mă pot gândi.

Mi-a luat din nou fața în palme și m-a sărutat cu pasiune. Corpul mi s-a relaxat, iar când s-a retras nu îmi doream nimic altceva decât să continue să mă sărute.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa ceva. Este incredibil de urât. Și explică multe.

— Mda... mulțumesc.

— Eu am cam fost un copil singuratic, a spus el. Tata nu era nicio dată acolo, ceea ce poate că a fost mai bine decât o respingere mai târziu. Nu știi.

— Deci ai fost doar cu mama ta?

— Da.

— Cum a murit?

— Cancer la plămâni când eu eram adolescent.

— Îmi pare așa de rău.

— Mulțumesc, a zis și a făcut o pauză. A fost greu. După aceea am jurat că nu îmi voi mai permite să mă atașez de cineva. Nu mai voiam să sufăr niciodată o asemenea pierdere. Moartea mamei este principalul motiv pentru care sunt așa cum sunt... introvertit și rece. În același

timp, m-a motivat să fiu cel mai bun, pentru a o face mândră. Așa că au rezultat și bune, și rele.

Am simțit un gol în stomac când m-am pregătit să pun întrebarea care avea nevoie de un răspuns.

— Te-ai atașat de Genevieve?

— Da, a răspuns sec.

Aveam palpitații.

— Cât timp ați fost împreună?

— Doi ani și jumătate.

— Înțeleg.

Când am lăsat privirea în pământ, m-a atins pe bărbie și mi-a ridicat fața, ca să-l pot privi în întuneric.

— Ce vrei să știi, Soraya? Întreabă-mă.

— Ce s-a întâmplat cu voi?

— Genevieve s-a angajat împreună cu mine ca broker, imediat după ce am terminat școala. Era o relație serioasă... sau așa am crezut. Mă rog, ca să scurtez povestea foarte lungă, eu am pornit compania alături de un prieten al meu, Liam Gainesworth. Liam, Genevieve și cu mine lucram împreună, îndeaproape. Într-un final am aflat că aveau o aventură pe la spatele meu. Liam și-a înființat propria afacere, o companie care îmi este acum rivală, iar Genevieve s-a dus cu el.

Uau!

— Este îngrozitor. Nici nu știu ce să spun. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Nu a fost dat să fie.

— Știu, dar îmi dau seama că te-a afectat.

— Sunt aici cu tine, da?

— Ce legătură are?

— Are, pentru că nu vreau să mă aflu nicăieri în altă parte decât aici. Dacă lucrurile s-ar fi întâmplat altfel în viața mea, nu m-aș fi aflat aici. Nici eu nu înțeleg, Soraya. Asta. Ce se întâmplă între noi. Nu pot promite nimic. Știu doar că nu vreau să se încheie.

Nici eu.

— Ar fi bine să ne întoarcem, altfel s-ar putea să creadă că...

— Că ne-o tragem?

— Da.

Și-a îngropat fața în dreptul gâtului meu și a chicotit.

— Doamne ferește!

— Îți mulțumesc că ai atâta răbdare cu mine.

A mormăit.

— Răbdare nu e cuvântul potrivit...

— Poate că nu.

L-am apucat de mână ca să-l conduc afară din încăpere, însă m-a tras înapoi.

— Hei...

Când m-am întors cu fața spre el s-a aplecat și și-a lipit fruntea de a mea.

— O să te aștept cât o să ai nevoie. Nu plec nicăieri.

— Mulțumesc.

După acea discuție am fost amândoi mult mai relaxați. Ne-am petrecut restul serii ascultând în tăcere conversațiile din jur de la petrecere. Mi-am sprijinit capul de Graham și el m-a ținut în brațe, iar căldura corpului lui a reușit să calmeze senzația de piele de găină din timpul contactului nostru. Nu știam unde aveau să ducă toate și, pentru prima oară, am decis să nu mai analizez.

Capitolul 10

Soraya

Ziua următoare, la birou, au început să vină cu zecile. Duzini de trandafiri. Roz, roșii, galbeni... Câte o duzină era livrată la fiecare oră. Mi-a luat ceva timp să înțeleg de ce o făcea. De vină erau povestea pe care i-o spuseseam despre tata și ceremonia trandafirilor. Mai târziu am găsit o felicitare care căzuse din primul buchet, pe care scria: „Aștepți de multă vreme“. Mi-am simțit inima grea și totodată plină de un sentiment neidentificat.

În seara aceea era gala la care trebuia să merg împreună cu el. Avea să fie ceva mult dincolo de zona mea de confort și toată ziua m-a urmărit o stare de nervozitate. În pauza de masă am luat două rochii elegante de la Bergdorf.

Când m-am întors, pe birou aveam o farfurie cu mâncare indiană. Mirosul de curry mă îngrețoșa.

— Ida? Cum a ajuns mâncarea asta aici?

— Un curier a lăsat-o, a zis că e pentru tine. Am presupus că ai comandat-o.

— Iau mâncare indiană pentru tine, dar știi că eu o urăsc.

Apoi m-a străfulgerat un gând. Mi-am scos telefonul.

Soraya: Mi-ai comandat mâncare indiană, așa-i?

Graham: Da.

Soraya: De ce?

Graham: Am crezut că îți place. Te-am văzut când te-ai dus să iei.

Soraya: Hmm... cum așa? M-ai urmărit?

Graham: S-a întâmplat doar într-o după-amiază. Îmi era dor de chipul tău. Voiam să trag mașina lângă tine, ca Mr. Big, să îți fac o surpriză și să te invit la prânz. Apoi te-am văzut intrând și ieșind în grabă din Masala Madness și m-am gândit că ai deja alte planuri.

Soraya: LOL. Cumpăram mâncarea de prânz pentru Ida. Mâncarea indiană îmi cîrșea arsuri la stomac.

Graham: Trebuie să mai lucrez la abilitățile mele de urmăritor.

Soraya: Însă a fost foarte drăguț din partea ta.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Graham mi-a trimis un alt text.

Graham: Hei, am auzit că au schimbat numele galei în onoarea mea.

Soraya: Serios?

Graham: Acum îi spune Big Blue Ball⁶.

⁶ Joc de cuvinte cu referire la inflamarea testiculelor ce ar putea fi provocată de de excitare prelungită, numită în argou „blue balls” — bile albastre. (N.t.)

Soraya: LOL.

Graham: Oferă pungi de cadouri cu pachete cu gheață și ibuprofen.

Soraya: Ești nebun.

Graham: După tine, da.

Soraya: La ce oră vii să mă iei?

Graham: La naiba! Am permisiunea să vin la ușă?

Soraya: Da.

Graham: Atunci la 19:30.

Soraya: Am nevoie să-ți dai cu părerea despre ținuta mea. Am două rochii rezervate la Bergdorf și nu mă pot decide.

Graham: Știi că o să îmi placă orice, doar ca să te văd cum te dezbraci.

Soraya: Ce-ți face tatuajul?

Graham: Bine. Dacă vrei, mai târziu putem juca „Tu mi-l arăți pe-al tău, eu ți-l arăt pe-al meu”.

Soraya: Am câteva pe care nu le-ai văzut.

Graham: Sunt dureros de conștient de asta.

Soraya: Poate, dacă te porți frumos diseară, o să te las să vezi unul.

Graham: Iar dacă tu ești bună, o să te las să te uiți sub masă.

Soraya: LOL.

Graham: Ești rea, Soraya Venedetta. Să mă necăjești cu tatuajele tale. Cum dracului să mai pot lucra acum?

Soraya: ;-)

După muncă, m-am dus la Bergdorf să cumpăr rochia. Aveam două reținute și nu mă puteam decide care-mi plăcea mai mult. La cabina de probă, mi-am spus numele și am așteptat vânzătoarea să revină cu ce alesesem.

— Uite, draga mea.

— Mulțumesc. Însă aceea nu este a mea, am zis arătând spre o rochie verde, superbă.

Era de fapt prima rochie care-mi atrăsese atenția la începutul zilei, dar era a unui designer pe care nu mi l-aș fi permis vreodată. Prețul de pe etichetă era de aproape 10 ori mai mare decât al celorlalte două împreună.

— Este cea pe care soțul dumneavoastră a adăugat-o după-amiază.

— Soțul meu?

— Am presupus că era soțul dumneavoastră. Îmi pare rău, nu i-am luat numele. Iubit, poate? Nu vezi des intrând în salonul pentru femei bărbați care arată așa. Sau care plătesc factura.

— Plătesc factura?

— Domnul care a adăugat rochia aceasta la selecția dumneavoastră. A plătit factura și pentru cea verde. Și i-a lăsat instrucțiuni managerului să treacă orice altă rochie care vă place în contul său. Ne-a pus să alegem și pantofi care să se asorteze cu verdele și i-a plătit și pe aceia.

A agățat rochiile în cabina de probă și a dispărut un moment. Când a revenit, a deschis cutia ca să-mi arate o pereche uimitoare de pantofi Louboutin, pe care nu mi i-aș fi permis niciodată.

Am scris repede un text înainte să-mi dau jos hainele.

Soraya: Faci des cumpărături în raionul pentru femei?

Graham: A fost o premieră. Ar trebui să vezi lucrurile pe care le-am luat cu mine.

Soraya: Ai cumpărat alte lucruri?

Graham: Da. Femeia de la lenjerie intimă s-a uitat la mine de parcă eram Caitlin Jenner.

Soraya: LOL. Te-ai dus și la lenjerie? Ce-ai cumpărat?

Graham: Pe acelea nu le vei vedea prea curând. Din moment ce eu n-o să le văd încă pe model. Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit...

Gândul la Graham făcând cumpărături în departamentul de lenjerie intimă m-a amuzat și m-a excitat în același timp. Mi-l imaginam trecându-și mâna prin păr de frustrare, neconvenindu-i că o făcea, dar fără să se poată abține.

Soraya: Rochia verde e frumoasă, dar nu o pot accepta. E prea mult.

Graham: E lichidare de stoc⁷. Doneaz-o, dacă nu-ți place.

Serios? Rochia era aproape 3 000 de dolari.

Soraya: Ești nebun, știi asta.

Graham: Îți vin?

Soraya: Încă nu le-am probat.

Schimbul rapid de mesaje a încetat câteva minute.

Soraya: Mai ești acolo?

Graham: Ești în cabina de probă?

Soraya: Da.

Graham: Tocmai am avut o mică fantezie cu tine în cabina de probă și cu mine în timp ce îți priveam în oglindă corpul superb, dezbrăcat.

Soraya: Și...

Graham: Vrei să afli mai multe despre fantezia mea?

Soraya: S-ar putea...

Graham: Mi-ar plăcea să vin lângă tine în cabina aia de probă. Să te aplec, cu mâinile sprijinite pe oglindă, cu degetele larg răsfirate și să te iau pe la spate în timp ce ne privești. Ai purta încă pantofii pe care i-am luat.

De data aceasta, eu am fost cea redusă la tăcere. M-am uitat în oglindă și chiar l-am văzut pe Graham stând în spatele meu. Dacă iluzia mă înfierbânta, aveam mari șanse să mă topesc atunci când devenea realitate. *Când*. Nici măcar nu mai încercam să mă păcălesc spunând *dacă*. Până la urmă, mi-a bâzâit telefonul.

Graham: Știu ce faci.

Soraya: Ne vedem diseară, DI Mare Ticălos.

Când am ajuns aproape de casă, încărcată cu o husă pentru haine am observat o limuzină neagră parcată afară. În timp ce mă apropiam, șoferul în uniformă a ieșit afară. *Șoferul lui Graham.*

— Domnișoară Venedetta, domnul Morgan a cerut să vă fie livrate acestea.

Îmi înmână două plicuri mari.

— Ce este?

— Nu știu. Am primit instrucțiuni să vi le livrez, așa că am venit.

A salutat din cap politicos și a deschis portiera.

— O după-amiază plăcută.

Aveam mâinile ocupate, așa că am așteptat până am ajuns sus pentru a deschide plicurile. Am pus rochia în cui, m-am așezat pe pat și l-am deschis pe primul. Înăuntru era o cutie cu vopsea pentru păr La Riche — Alpine Green. Culoarea se asorta perfect cu rochia.

Graham J. Morgan avea o latură drăguță.

Curioasă, am sfâșiat cel de-al doilea plic. Înăuntru era o cutie de Betty Down There⁸ verde, cu un bilețel pe care scria: „Nu eram sigur dacă mocheta se asortează cu perdelele“.

Cu gura până la urechi, mi-am spus în sinea mea: „Dacă o s-o ții tot așa, vei afla singur foarte curând“.

* * *

Soneria a țârâit la ora 19:30 fix. Am vorbit la interfon înainte să apăs butonul pentru a deschide ușa principală de jos:

— E Celibatarul din Manhattan?

— Din păcate, da.

Am apăsat butonul, am descuiat ușa și am așteptat.

A parcurs holul dintre lift și apartament cu mers rapid și sigur. Fiecare pas îmi accelera și mai mult pulsul. Purta un smoching închis la culoare și era foarte posibil să fie cel mai arătos bărbat pe care

8 Vopsea pentru păr pubian. (N.t.)

pusesem ochii. Nu aveam nicio îndoială că putea provoca ambuteiaje pe străzile din Manhattan. Mi-am lins efectiv buzele.

În timp ce stăteam acolo, Graham mi-a cuprins fața în palmă și m-a strâns.

— O să mă aduci la disperare dacă te mai uiți așa la mine.

Apoi m-a sărutat până ce nu a mai rămas nicio îndoială că ceea ce simțeam era reciproc.

Când mi-a dat drumul, am clipit și am revenit la realitate.

— Trebuie să mă îmbrac. Vino înăuntru.

— Nu m-am putut gândi la nimic altceva în afară de a veni înăuntru de când mi-ai spus despre programarea la doctor pentru reînnoirea rețetei pentru anticoncepționale.

I-am aruncat o privire și mi-am dat ochii peste cap, pentru că era pervers, chiar dacă în secret îmi plăcea fiecare cuvânt murdar.

— Nu durează decât un minut să mă strecur în rochie.

— Vrei să te ajut?

I-am indicat un scaun din bucătărie.

— Stai. Jos.

— Sunt câine? Știu să cerșesc.

Am dispărut în dormitor și mi-am pus rochia verde. Era cel mai valoros lucru pe care l-am avut vreodată. Graham nu mințea când a spus că rochia era la lichidare de stoc. Altfel nu aş fi purtat-o. Însă trebuia să recunosc, celelalte rochii pe care le alesesem eu nu se puteau compara cu frumusețea celei pe care o cumpăraseră el.

Spre deosebire de Graham, care pășea spre mine cu încrederea cuiva conștient de locul pe care îl ocupa în fruntea lanțului trofic, eu eram copleșită de emoții la gândul că trebuia să ies afară din dormitor.

Rochia era superbă; îmi sublinia fiecare linie a corpului și lăsa să se vadă exact atâta piele cât să mă facă să arăt sexy, fără a părea însă o curviștină, și totuși nu eram în zona mea de confort. Privindu-mă în oglindă, arăta frumos, însă ceea ce nu arăta... eram eu. Când i-am zărit chipul lui Graham, orice îndoială aveam s-a șters aproape complet.

Stătea la masa mea din bucătărie, se juca la telefon și s-a ridicat în clipa în care m-a văzut.

— Arăți absolut incredibil.

— Rochia este incredibilă. Încă nu-mi vine să cred cât de mult ai plătit pentru ea.

— Nu e rochia, Soraya. Este femeia care o poartă.

— Ești drăguț. Mulțumesc.

— Cu siguranță verdele te prinde, a zis el și și-a trecut mâna prin părul meu. Nu-mi dau seama dacă vârfurile se asortează.

Îmi prinsesem părul într-un coc franțuzesc, iar vârfurile colorate erau dedesubt. Am zâmbit.

— Se asortează. Dar n-am vrut să ies în evidență ca un deget inflammat. N-am mai fost niciodată la o gală, însă ceva îmi spune că aș fi singura de acolo cu părul verde.

— Nu-ți place cu părul prins sus?

— De fapt îmi place mai mult cu el desfăcut.

— Întoarce-te. Lasă-mă să văd.

Când m-am executat, Graham a scos agrafele care îmi prindeau şuvițele groase. Părul lung mi-a căzut în valuri. M-a întors la loc.

— O să ieși în evidență, fie cu el prins sus, fie lăsat, și asta nu are nimic de-a face cu nuanța părului.

— Nu te superi?

— Să mă supăr? Sunt un ticălos arogant. Chiar îmi place când alții mă invidiază pentru ceea ce am.

— Lasă-mă o secundă să-l aranjez.

Am intrat în baie și mi-am netezit părul. Chiar îmi plăcea mai mult cu el desfăcut. Când am revenit, Graham mi-a luat palmele într-ale lui.

— Deci se asortează?

— Da. Culoarea este destul de asemănătoare, nu crezi?

Am ridicat vârfurile în dreptul părții de sus a rochiei. Nuanțele de verde erau aproape la fel.

— Nu mă refeream la rochie.

— O, nu! Mulțumesc pentru „Betty Down There“, însă perdelele nu se asortează.

— Păcat.

Am rânjit.

— Pe bune? M-am gândit că s-ar putea să-ți placă aranjamentul de acolo.

— Aranjamentul?

L-am sărutat ușor pe buze și i-am șoptit:

— Nu e nimic de vopsit. Sunt complet goală acolo jos.

* * *

Graham avea dreptate în privința unui aspect: cu siguranță atrăgeam atenția. Deși mă îndoiam că vreuna dintre femeile care îl sorbeau din ochi pe bărbatul alături de care eram îmi observase măcar părul. Graham nu părea să bage de seamă acest lucru în timp ce mă conducea către bar.

— Se pare că ai un fan club.

— E mai degrabă un club al urii. Afacerea mea e foarte concurențială.

Am zărit o femeie care ne privea fix în timp ce mergeam. Purta o rochie roșie, iar ochii ei ne urmăreau fiecare pas.

— Pare mai degrabă poftă decât ură.

Graham mi-a urmărit privirea. M-a tras mai aproape de el.

— Ține-te departe de femeia aceea.

Comentariul m-a făcut să mă uit și mai lung.

— De ce?

— Nu vreau să-ți influențeze părerea despre mine mai mult decât am reușit s-o fac eu singur.

La bar, Graham a cerut băutura sa sofisticată și vinul pe care îl comandasem la cină, cu o săptămână în urmă. I-am acordat un punct pentru că și-a amintit ce îmi plăcea. În timp ce așteptam, m-am uitat

prin încăpere. Met era un loc incredibil. Mai fusesem înăuntru pentru expoziții, însă niciodată în sala aceea. Tavanul boltit era în sine o operă de artă. Totul era copleșitor. Oamenii. Sala. Și mai ales bărbatul de lângă mine.

Graham mi-a pasat băutura.

— Câți bani strânge o astfel de chestie?

— Anul trecut, cred că s-a ajuns până la cinci milioane.

Aproape m-am înecat cu vinul pe care îl sorbisem. Femeia în rochie roșie care se holbase la noi se apropiase de bar.

— Bună, Graham!

El a înclinat ușor capul. Răspunsul i-a fost tăios și i-am simțit corpul încordându-i-se:

— Avery!

Ah, fir-ar! Femeia pe care am sunat-o.

— Nu mă prezinți prietenei tale?

M-a tras mai aproape.

— Nu. Tocmai mergeam să dansăm. Scuză-ne.

Graham m-a condus brusc departe de bar și de femeie. Și eu mă simțeam ușurată că scăpasem de ea, dar în același timp mă rodea curiozitatea în privința relației. Ringul de dans, amplasat într-o laterală a sălii, era mare, însă aproape gol. Ne-am îndreptat spre el, dar mai întâi ne-am oprit la masa cu numărul patru, pentru ca Graham să lase paharele.

Odată ajunși pe ring, Graham m-a tras mai aproape. Nu mă surprindea că știa să danseze. Felul în care conducea, cu fermitate, se potrivea cu siguranță cu personalitatea lui dominantă.

— Deci... rochie roșie. Să înțeleg că voi doi aveți un trecut?

— Avem. Dar nu e ceea ce crezi.

— Asta ce înseamnă? Că nu i-ai tras-o?

A făcut un pas înapoi și a ridicat din sprânceană.

— Geloasă?

Am privit în altă parte. Imaginându-mi-l alături de o altă femeie stârnea ceva irațional în mine. Graham s-a aplecat și și-a frecat ușor nasul de gâtul meu.

— Îmi place că ești geloasă. Înseamnă că ești posesivă cu mine. Și eu simt la fel pentru tine.

Privirile ni s-au întâlnit. Ne-am uitat unul la altul multă vreme înainte să vorbească din nou.

— Nu. Nu m-am culcat cu Avery. N-am atins-o niciodată. E nemulțumită din cauza unei achiziții de care mă ocup acum.

— Aha.

S-a aplecat și mai mult spre mine și mi-a vorbit în ureche cu o voce răgușită.

— Dar apropo de culcat împreună... Mi s-a sculat de când mi-ai spus că ești epilată acolo jos.

Cu mâna lipită de zona interioară a spatelui m-a apăsător fermitate spre el. Îi simțeam erecția în dreptul șoldului. Bărbatul acesta îmi ataca toate simțurile deodată — sunetul disperării care răzbea din voce, mirosul lui atât de masculin și de caracteristic, atingerea mâinilor pe pielea mea goală — *Doamne, voiam să-l gust!* Nu ajuta nici faptul că trupul lui, care îl controla pe al meu în timp ce străbăteam cu mișcări fluide ringul de dans, îmi dădea de înțeles că probabil domina și în pat. Ar fi fost atât de ușor să mă predau chiar în acel moment. În schimb, m-am forțat, prin ceața dorinței care amenința să mă înghită cu totul, să adopt atitudinea mea obișnuită, malițioasă.

— Poate că ar trebui să mergi la un doctor pentru problema asta. Se pare că ai o erecție permanentă. O fi de la prea multă Viagra?

— Pot să te asigur că nu e nevoie de ajutor artificial pentru ca cocoșelul meu să se întărească când sunt lângă tine, Soraya. Și am fost recent la medic. Chiar acum câteva zile. Am urmat sfatul autoarei unei rubrici pe care o urmăresc și m-am pregătit pentru slaba șansă în care mi se permite să îmi încalc jurământul de celibat. Sunt în regulă și am documente care o dovedesc.

— Pari a fi dornic. Le ai acum la tine?

Glumeam, dar Graham s-a tras înapoi și a lovit ușor cu palma sacoul în dreptul buzunarului interior. Am chicotit.

— Serios? Nu-mi spune că le ai la tine!

— Sigur că sunt serios. Nimic nu-mi doresc mai mult decât să te pătrund. Nicio șansă să ratez asta pentru că nu aș fi fost pregătit dacă se ivea ocazia. Le port cu mine de trei zile.

Faptul că recunoștea acest lucru era bizar de îndrăzneț. A urmat o altă melodie și pentru o vreme am continuat să dansăm în tăcere, corpurile noastre unduindu-se la unison.

Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui și am oftat.

— Îmi place asta. Sincer, nu mă așteptam.

Și-a frecat nasul ușor de pielea mea.

— Și mie. De obicei urăsc genul ăsta de lucruri.

Garda îmi aluneca în fața acestui bărbat. N-a trecut însă mult timp până mi-am reamintit s-o ridic din nou și să mă protejez. Stăteam la o masă mare, aranjată pentru cel puțin o duzină de alți invitați. Graham m-a prezentat cuplurilor aflate lângă noi, însă câteva dintre scaune erau încă neocupate.

— Și cu ce te ocupi? Soraya, nu?

Braxton Harlow stătea în stânga mea. Era mai în vârstă, însă continua să fie un gentleman chipeș, cu părul cărunț ce contrasta cu tenul bronzat. Graham discuta afaceri cu bărbatul de lângă el.

— Lucrez pentru o rubrică specializată în sfaturi. „Întreab-o pe Ida“.

— Ești autoare. Ce minunat!

— Nu tocmai. Mai degrabă mă ocup de sarcini de rahat pentru autoare și uneori mă lasă să răspund la unele dintre scrisorile pe care le primim.

— Înțeleg.

— Cu ce vă ocupați?

— Dețin o companie farmaceutică.

— Sunteți un distribuitor legal de droguri?

A chicotit.

— Presupun că da.

— Asta înseamnă că sunteți doctor?

— Da.

— Atunci poate puteți vorbi cu Graham, pare să aibă o problemă medicală.

În clipa aceea, Graham s-a alăturat conversației noastre.

— Mi-am auzit numele. Voi doi vorbiți despre mine?

Braxton a răspuns:

— Soraya tocmai voia să-mi spună despre o problemă medicală pe care o ai. Te pot ajuta cu ceva, Graham?

Graham s-a încruntat spre mine, apoi a golit paharul.

— Nu știu, tratezi „bile albastre“?

Inițial, bărbatul a părut confuz, însă expresia lui s-a schimbat rapid și a râs cu poftă. Apoi ne-am angajat toți trei într-o conversație lejeră. Mâna lui Graham se afla în permanență pe spătarul scaunului pe care stăteam, iar degetele lui trasau ușor opturi pe unul dintre umerii golași. Începusem să mă relaxez și chiar să mă simt bine, însă am observat în cealaltă parte a mesei o nuanță de roșu. Avery stătea pe scaun chiar vizavi de noi. Graham și bărbatul care o însoțea s-au salutat din cap în acel stil tipic masculin.

— Se pare că luăm masa împreună cu prietena ta, am spus aplecându-mă spre Graham.

— Ignor-o.

Ușor de spus, greu de făcut. Am simțit cum mă fixează din priviri, chiar și când nu mă uitam la ea pe furiș. Din nu se știe ce motiv, femeii aceleia îi plăcea să mă facă să mă simt inconfortabil. Nu a schițat niciun efort să intre în vorbă cu altcineva de la masă.

După cină m-am scuzat și m-am dus la toaletă. M-am închis într-o cabină și am încercat să gădesc cea mai bună metodă să nu-mi înmoi rochia scumpă în apa din closet, să nu ating colacul, să nu scap poșeta și să nu cad în nas cocoțată pe tocuri cui de 13 centimetri. Aș fi zis că era o sarcină mult mai ușoară.

Când intrasem, toaleta era goală. Am auzit zgomotul ușii de la intrare care s-a deschis, apoi s-a închis, urmat de clinchetul unor tocuri în apropierea cabinei mele.

Intuiția mi-a spus cine se afla de partea cealaltă. Am tras adânc aer în piept și, imediat ce am ieșit, am văzut roșu în fața ochilor. Avery își contura buzele în oglindă, însă privirea îi era ațintită asupra mea.

— Ce să vezi, cea mai nouă jucărie a lui Graham Morgan.

— Așa te distrezi? Urmărești femeile la toaletă și le vorbești despre partenerii lor?

Și-a frecat buzele una de alta pentru a netezi nuanța roșu-aprins, le-a tamponat cu un șervețel, apoi a pus capacul rujului.

— Fac un serviciu tuturor femeilor avertizându-le în legătură cu acel bărbat.

— Care e problema? Nu-ți place cum își conduce afacerea și simți nevoia să mă avertizezi?

Gura i s-a lărgit într-un zâmbet malițios.

— Asta ți-a spus? Că nu-mi place cum își conduce afacerea?

Îmi displăcea sentimentul că știa ceva ce eu nu știam, așa că am tăcut. În schimb, m-am spălat pe mâini și mi-am scos și eu rujul. Când am terminat, încă nu plecase. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Hai, dă-i drumul! Spune-mi cu ce mori de nerăbdare să mă luminezi.

A făcut câțiva pași și s-a oprit în spatele meu, studiindu-mă în oglindă. Apoi vorbi uitându-se fix în ochii mei.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu meriți să-mi pierd timpul. Până la urmă o să te prinzi tu singură. Sau poate îl întrebi pe Graham de ce e hotărât să distrugă compania pe care o deține soțul prietenei mele.

Mi-a luat un minut să-mi revin după ieșirea lui Avery. Era la fel de enervantă ca în prima zi în care am găsit telefonul lui Graham în tren și am sunat-o. Am vrut să îi bag undeva avertismentul despre competiția acerbă între companiile rivale, însă ceva nu-mi suna bine. Într-un fel, pentru femeia aceea lucrurile erau personale.

Graham mă aștepta afară, în fața toaletei.

— Totul e în regulă? Am văzut că te-a urmărit Avery.

— E în regulă.

Am zâmbit forțat. După câțiva pași, am decis că voiam să știu mai multe.

— Te pot întreba ceva?

— Desigur.

— Cine este cea mai bună prietenă a lui Avery?

Graham și-a trecut degetele prin părul brunet și drept.

— Cea mai bună prietenă a ei e fosta mea, Genevieve.

Capitolul 11

Graham

Ceva s-a schimbat cu o seară în urmă, după ce Soraya s-a întors de la toaletă. Înainte se comportase în stilul ei sarcastic obișnuit, vrăjind până și pantalonii de pe un cercetător sexagenar din domeniul farmaceutic, prin simplul fapt că era ea. Apoi însă a devenit tăcută și retrasă. Când ne-am întors acasă la ea, nu m-a invitat înăuntru, iar sărutului ei îi lipsise flacăra care ardea de obicei între noi.

Temându-mă să insist, am așteptat să văd ce se întâmplă a doua zi. *Nu s-a întâmplat nimic.* Și iată-mă stând în birou, într-o sâmbătă după-amiază, privind îndelung un teanc de prospecte. Concentrarea mea se dusesse pe apa sâmbetei de când femeia aceea pătrunsese ca o furtună în viața mea.

Am luat telefonul, apoi l-am aruncat înapoi pe birou. Până la ora trei repetasem mișcarea de 20 de nenorocite de ori. Într-un final, mi-am spus în barbă că mă purtam ca o femeiușcă și am tastat un mesaj rapid.

Graham: Am supraviețuit celor două evenimente. Mai e încă valabilă înțelegerea?

M-am holbat la nenorocitul de telefon până când punctulețele au început să sară de colo colo. Nivelul de anxietate mi-a crescut când s-au ivit, apoi au dispărut și au apărut din nou. Nu era nevoie de gândire pentru a scrie un mesaj de răspuns că înțelegerea noastră de exclusivitate era pecetluită. *La ce te gândești, Soraya Venedetta?*

Soraya: Ești sigur că asta vrei?

Am răspuns pe nerăsuflăte.

Graham: Este ceea ce am vrut din prima zi. Mesajele acestea au fost ideea ta.

Soraya: Am emoții.

Am apăsat butonul de apelare în loc să continui jocul de-a ghici la ce se gândește de fapt când tastează. A răspuns imediat.

— Ce ți-a spus?

— Avery?

— Cine altcineva?

— Ți-am zis deja.

— Spune-mi din nou. Îmi scapă ceva.

— Nu-mi aduc aminte cuvintele ei exacte.

— Spune-mi ce îți amintești.

— Păi... practic m-a urmărit cât am făcut pipi. Apoi mi-a spus că făcea un serviciu tuturor femeilor din lume avertizându-mă în legătură cu tine.

— Continuă.

— Nu prea a fost altceva. A spus că nu meritam să-și piardă timpul cu mine și că mă voi convinge până la urmă singură. Apoi mi-a zis că ar fi bine să te întreb de ce ești hotărât să distrugi compania soțului prietenei ei.

— Ți-am spus deja despre Liam și Genevieve. El este un competitor. A rămas tăcută pentru un minut.

— Te-am căutat pe Google pe tine și pe Liam în dimineața asta. Am expirat prelung și m-am rezemat de spătar.

— Și...

— Am găsit câteva articole despre modul în care încerci să faci o preluare ostilă a companiei lui.

— Așa este.

— Toate articolele spuneau că plătești aproape dublu față de valoarea de piață. Nu știu multe despre afaceri, dar de ce ai face asta? Dacă nu pentru a distruge un bărbat pentru că încă simți ceva pentru femeia pe care ți-a furat-o. Femeia al cărei nume era tatuat pe corpul tău.

— Despre asta e vorba?

— Am o stare de nervozitate, Graham. Simt că m-ai putea înghiți cu totul.

— Am încercat.

— Da, și asta. Dar știi la ce mă refer.

— Ți e teamă că te voi răni?

A oftat.

— Da.

— Compania lui Liam deține 23% din acțiunile Pembroke Industries. Anul trecut am cumpărat 28% din Pembroke printr-o corporație-fantomă al cărei acționar unic sunt. Dacă achiziționez compania lui Liam, iau și acțiunile lui din Pembroke. Asta va însemna că voi avea 51% drept de proprietate și participații de control. Această participație valorează mai mult decât dublu față de compania lui Liam. Eu ținesc Pembroke, nu pe Liam. Analistii presupun că îi port pică din moment ce este fostul meu șef.

— Deci nu mai ești încă îndrăgostit de Genevieve?

— Nu. Și dacă îți făceai probleme, puteai să vii la mine, Soraya.

— Îmi pare rău. Cred că sunt complet îngrozită de ceea ce se întâmplă între noi.

— La fel și eu. Dar știi ce mi-am dat seama?

— Ce?

— Îngroziți sau nu, orice ar fi se va întâmpla. Niciunul dintre noi nu poate opri asta. Așa că de ce nu-ți miști fundul aici la mine la birou, să-ți ceri scuze personal că ai tras concluzii pripite?

— Țasta e codul pentru hopa sus pe birou, ca să ne jucăm de-a șeful cu secretara?

Am gemut.

— Mișcă-ți fundul aici.

A chicotit. Mă bucur că suferința mea constantă o amuza.

— Nu pot, Morgan.

— Nu-ți mai bate joc de mine, Soraya.

— N-o fac. Chiar nu pot veni acolo. Nu sunt acasă.

— Unde ești?

— O ajut pe Delia la un târg. Suntem la câteva ore distanță, în nordul statului.

Am bombănit ceva în barbă.

— Când o să te întorci?

— Dimineață. Expoziția nu se încheie până la lăsarea întinerii-ului, iar Delia e destul de periculoasă la volan și ziua. În plus, va găuri 100 de trecători azi la târg și se va uita cruciș când se va termina. Așa că o să tragem la un hotel de vizavi de târg.

— Ce-o să faci toată ziua?

— Asist. Tamponez zona înainte să introducă cerceul și îi țin de mână pe fricoși.

Nu eram sigur că voiam să aflu răspunsul, dar am întrebat:

— Ce o să tamponezi?

— Ca de obicei. Urechi, nasuri, burice, limbi, sfârcuri, un penis sau două...

— Poftim?

— E clinic.

— Da, asta mă face să mă simt mai bine pentru că tamponezi scula unui bărbat. Sunt sigur că Delia are doctoratul.

— Relaxează-te. Nu e mare lucru.

— Da. Ai dreptate.

— Da?

— Sigur.

Am acoperit parțial telefonul și mi-am strigat secretara, care nu era la birou în ziua aceea.

— Elizabeth? Poți veni aici un minut?

— Elizabeth? E noua secretară?

— Da. O să-i spăl sânii.

Soraya a chicotit. Râdea de mine. Din nou.

— Ce-i așa de amuzant?

— Am văzut cu ochii mei cum te porți cu secretarele. Sunt destul de sigură că nu te-ar lăsa să-i speli nici măcar picioarele, ce să mai vorbim de sânii.

Din păcate, probabil avea dreptate.

— Când o să te văd?

— Mâine seară.

— Bine. Vin să te iau la șase.

— În regulă. Trebuie să închid. Un tip mare, tatuat, tocmai a intrat în cabina Deliei. De obicei, ăștia au cel mai mult nevoie să fie ținuți de mână.

— Minunat. Acum o să-mi imaginez cum tamponezi cocoșelul vreunui musculos în timp ce se holbează la balcoanele tale uriașe și i se scoală.

— Ai o imaginație destul de vie.

— Pe mâine, Soraya.

— Pe mâine, arogantule.

La câteva minute după ce am închis, telefonul mi-a bâzâit de la un mesaj primit de la ea.

Soraya: Da, avem o înțelegere.

* * *

Trebuia să îi alung din minte porcăria cu Avery, să îi arăt că nu avea niciun motiv de teamă în ceea ce mă privea. Incapabil să mă concentrez la altceva în afară de faptul că urma să o văd pe Soraya în seara aceea, am plecat devreme de la birou, ceea ce părea a fi o obișnuință în ultima vreme. Dacă nu aș fi fost proprietarul companiei, m-aș fi concediat fără discuții.

Ajuns înapoi acasă, m-am apucat să tai legumele pentru rețeta de pasta primăvera pe care voiam s-o fac. Nu eram nici pe departe un bucătar priceput, însă preparam niște paste al dente al naibii de bune. Îi trimiseseam un mesaj mai devreme pentru a o anunța că schimbasem planurile; găteam cina pentru amândoi, la mine acasă. Părea a fi schimbarea potrivită după acel fiasco de la gală. Trebuia s-o las în spațiul meu și să-i arăt mai mult din latura mea obișnuită.

Tocmai deschiseseam televizorul încastrat în peretele bucătăriei și alegeam o emisiune din lista de programe înregistrate când a sunat telefonul. *Soraya*. Am apucat un șervet ca să-mi șterg mâinile înainte de a răspunde.

— Bună, frumoaso!

— Bună...

A făcut o pauză.

— De ce se aude muzică în fundal?

— E televizorul.

La naiba!

Disperat, am încercat să-l dau mai încet, dar am realizat imediat că nu funcționa butonul. De purtare mea degajată era pe cale să se aleagă praful.

— Era secvența de început de la „General Hospital“?

— Nu, am mințit eu.

— Ba da.

La dracu'! Prins asupra faptului.

Am râs vinovat.

— Bine, era. M-ai prins.

— Te uiți la telenovele?

— Doar la asta.

— Și eu care credeam că nu avem nimic în comun...

Mi-am dres glasul și m-am predat sentimentului de jenă.

— Și tu te uiți?

— De fapt, pe vremuri... acum nu mă mai uit la fel de mult.

— Pe mine nu m-a prins niciodată până când s-a îmbolnăvit mama, când eram în liceu. Era obsedată de „General Hospital“. Când era bolnavă la pat, mă ghemuiam lângă ea la trei după-amiaza și îi țineam companie cât se difuza. Au ajuns să mă prindă unele dintre povești și am continuat să mă uit după ce ea a murit. Îmi amintește de ea.

Soraya a rămas tăcută o vreme, apoi a spus:

— Graham... este... uau!... Eu... este foarte frumos.

Simțindu-mă dintr-odată cuprins de emoții, am schimbat repede subiectul.

— Cărei ocazii îi datorez acest apel?

— Voiam să știu dacă pot aduce ceva.

— Nimic altceva în afară de fundul tău frumos, draga mea.

— Serios. Vreau să aduc ceva.

— M-am ocupat de toate.

— OK. Atunci aduc vin.

Căpoasă fată.

— Șoferul meu vine să te ia într-o oră.

— În regulă.

Am făcut o pauză, apoi i-am șoptit numele.

— Soraya...

— Da?

— Sunt al dracului de nerăbdător să te văd.

* * *

Preocupat cu așezarea mesei, uitasem să îi dau instrucțiuni portarului s-o trimită pe Soraya direct sus. Când a sunat să îmi spună că aveam un oaspete, am hotărât să mă joc puțin cu ea.

— Dă-mi-o te rog pe domnișoara Venedetta la telefon, i-am spus.
S-a auzit vocea ei:

— Da?

Sexul mi-a tresărit la auzul vocii ei. Nici măcar nu era acolo, însă gândul că era jos deja îmi provoca o erecție.

— Cu ce vă pot ajuta, domnișoară?

A chicotit.

— E Spitalul General?

Deșteaptă.

— Dacă jucați rolul asistentei obraznice, ar putea fi. Dă-i telefonul înapoi și mișcă-ți fundul sus.

Când portarul a revenit la aparat, i-am dat instrucțiuni să îi arate Sorayei drumul spre lift. A ciocănit în ușă ritmic și puternic, iar Blackie a început imediat să latre. I-am vorbit în timp ce mă îndreptam spre ușă:

— Da. Da. Stai așa s-o vezi.

Inima a început să-mi bată mai repede când am deschis ușa și am văzut cât de frumoasă era. Părul lăsat liber avea un aspect sălbatic. Vârfurile erau încă verzi, asortate cu o bluză de culoarea smaraldului, fără mâneci, care îi acoperea pieptul până sus. La gât purta un papion. Pantalonii negri, eleganți, arătau ca și cum ar fi fost turnați pe picioare. Avea un aspect provocator de conservator în comparație cu ținuta ei obișnuită. Buzele, în mod obișnuit de un roșu-aprins, nu erau date cu ruj, de parcă știa că mă voi desfăta cu ele mai târziu.

Luptându-mă din răputeri să mă abțin de la a o devora, m-am convins cu greutate să-mi las mâinile pe lângă corp. Jurasem să nu o ating sau să o sărut, temându-mă că apoi nu m-aș mai fi putut opri. Așa că aveam să mă abțin atât cât voi putea. Noaptea aceea era despre a-i demonstra că putea avea încredere în mine. Dacă săream pe ea încă de la intrare, aș fi anulat asta.

— Hai înăuntru.

Am adulmecat îndelung parfumul ei floral când a intrat în încăperea. Câinele a început numaidecât să sară pe ea.

— Jos, Blackie!

Amuzată, mi-a dat sticla de vin pe care o ținea în mână, s-a aplecat și a ridicat câinele. Blackie o linge pe toată fața.

La naiba, asta voiam și eu!

Luând câinele din brațele ei, am cedat:

— Și ai fi zis să eu trebuia să fiu cel smuls de pe tine.

— Sunteți foarte bun, domnule Morgan.

— Încerc, am răspuns cu sinceritate.

Și-a acoperit gura cu mâna.

— O, Doamne! Blackie. Tocmai mi-am dat seama. Din „General Hospital“! Poartă numele celui Blackie.

— Așa este.

A arătat spre chipul meu.

— Nu te simți stânjenit, nu?

— Nu.

— Pentru că ți s-au înroșit urechile!

La dracu’.

— Cred că e frumos, Graham, mai ales faptul că serialul îți amintește de mama ta. Îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit asta.

— Nu cred că am mai povestit cuiva despre asta. Ai un mod de a mă transforma într-un sensibil, Venedetta.

— Bine, a răspuns rânjind.

Frecându-mi palmele încet, am zis:

— Și pentru că suntem la acest subiect, hai să vedem cât de bune sunt cunoștințele tale despre „General Hospital“.

A afișat din nou cel mai drăguț zâmbet și mi-a acceptat provocarea.

— Dă-i drumul.

— Mai e un lucru despre mine... un element major care mă definește... care are legătură cu „General Hospital“.

— Ce primesc dacă ghicesc?

— Un sărut special de la mine, mai târziu.

— O, da? Unul *special*, ei?

— O să îți dau un pont.

— Bine.

— Rimează cu organ.

— Ah, iar *asta*. OK... Morgan... numele tău de familie. Părea să își dea seama de ceva.

— O, Doamne! Și numele ăsta e din „General Hospital“!

— Conexiunea cu numele de familie e pură coincidență, desigur, dar „J“ de la al doilea nume vine de la Jason.

A dat din cap părând să înțeleagă.

— Jason Morgan... ca și personajul!

— Mamei i s-a părut genial.

— Mama ta se pare că era isteată.

— Era... isteată, amuzantă, veselă, plină de viață... de fapt, semăna cu tine.

M-am îndreptat spre blatul din granit și am deschis vinul Sauvignon blanc pe care îl adusese. I-am înmănat un pahar de cristal și am întrebat:

— Vrei să îți arăt casa?

Sorbind din vin, am făcut un tur al locuinței. Sorayei i-a plăcut în mod deosebit șemineul electric din dormitor. Abia așteptam să i-o trag într-o bună zi chiar în fața lui.

Ne-am întors în final în sufragerie și ne-am oprit în fața unei ferestre cât peretele, cu vedere spre Manhattan.

A privit îndelung afară, la luminile spectaculoase ale orașului.

— Întotdeauna am visat să am o asemenea priveliște.

În acest timp nu o priveam decât pe ea.

— Priveliștea aceasta este a ta. Poți veni aici oricând vrei să te bucuri de ea.

— Pot veni aici să mă bucur, zici?

— Nu am vrut să sune așa.

— Ah, știi. Ești neobișnuit de politicoș și de corect în seara asta. Ce-i cu tine, Graham Jason Morgan?

— Nu-ți place de mine politicoș? Încerc să nu stric nimic în seara asta. După ce s-a întâmplat la gală...

— Ești OK. Ești bine așa cum ești. Îmi place cât de cinstit ești mereu cu mine în privința gândurilor și sentimentelor tale.

S-a aplecat și m-a apucat de puloverul de lână, ceea ce mi-a provocat o erecție. Simțeam că mă destram rapid în timp ce ea a continuat:

— De fapt, mai mult decât orice prefer sinceritatea directă. Vreau să-mi spui mereu adevărul, chiar dacă îți e teamă că ar putea să mă supere. Nu cred că înțelegi cât de multă nevoie am de adevăr.

— Nu cred că înțelegi cât de multă nevoie am de tine.

Acum, că mâinile ei erau pe mine, eram pierdut.

— Și îți voi spune tot ce ai nevoie. Vrei adevărul absolut?

— Da. Spune-mi ce vrei.

— În ce sens? De la viață? Acum? Fii mai exactă.

— De ce ai nevoie acum, chiar în acest moment?

— Nu te superi pe mine pentru răspuns?

— Atât timp cât este exact ceea ce gândești... nu.

Vocea îmi era răgușită.

— Vreau limba ta pe sexul meu.

Mda. Eram pierdut.

Și-a fluturat genele într-un mod seducător.

— Și altceva?

— După ce mi-l iei în gură, vreau să te dezbrac și să-ți mănânc păsărica înainte de a ți-o trage pe la spate în timp ce te sprijini cu mâinile de fereastra asta.

— Și apoi?

— Să îmi dau drumul în tine.

— Și apoi?

— Apoi... să mâncăm paste în pat, dezbrăcați.

Am râs amândoi ușor, însă am redevenit serioși. Și-a rotit privirea prin sufragerie.

— Când s-a întunecat așa de repede?

— Nu știu. Nu am observat mai nimic în afară de tine încă de când ai intrat pe ușă. Ăsta e adevărul.

— Îți mulțumesc pentru că ești sincer cu mine, Graham.

A fost ultimul lucru pe care l-a rostit, apoi și-a dus degetele la papion și l-a dezlegat încet. Ei, la naiba! Se pare că aceasta era recompensa pentru sinceritatea mea. Și-a descheiat nasturii, iar bluza de satin a căzut pe podea. Când a desprins clema din față de la sutienul de dantelă, sânii s-au revărsat afară. Chiar dacă era întuneric, becurile orașului lăsau să pătrundă suficient de multă lumină pentru a-izări sfârcurile întărindu-se de la aerul rece.

Am respirat nesigur și i-am spus:

— Lasă-mă să te încălzesc.

Când m-am aplecat să îi sug sânii fără milă, a gemut în secunda în care buzele mele i-au atins pielea.

Soraya și-a îngropat degetele în pulover și mi l-a tras pe cap. Mi-am lipit pieptul gol de al ei, i-am luat limba în gură și am supt-o încet. Sexul meu, acum în erecție completă în jeansi, era lipit de burta ei. Apoi senzația mâinii ei mici strecurându-se între picioarele mele mi-a nimicit ultima fărâmbă de control.

Dintr-odată s-a lăsat în genunchi.

Eram terminat.

Inima părea să îmi bată să iasă din piept în timp ce ea îmi desfăcea fermoarul și îmi elibera sexul. Părea că timpul se oprise în loc când a privit în sus și a trasat ușor cu cerceul din limbă un cerc pe coroana sexului meu, deja umed și pregătit pentru gura ei. Capul mi-a căzut involuntar pe spate la senzația ce nu putea fi descrisă decât ca un extaz absolut.

Ăsta.

Ăsta era Raiul.

Când și-a coborât maxilarul și m-a cuprins cu totul, testiculele mi s-au întărit în încercarea disperată de a nu ejacula instantaneu pe gâtul ei frumos. Mi-am dat seama că eram într-un bucluc mai mare decât îmi imaginasem, pentru că nu mai era nicio șansă să îi mai dau drumul acum, că știam cum era.

Nu mă puteam gândi decât la faptul că abia așteptam să o pătrund, să mă bucur de fiecare centimetru al trupului ei, de fiecare

orificiu. Voiam s-o posed, dar adevărul era că... ea deja mă poseda pe mine. Eram așa de terminat.

— Mai ușor, draga mea.

Mobilul a început să sune. *La dracu!* Sub nicio formă nu aveam de gând să răspund. Când a început să sune și telefonul fix imediat după aceea, am simțit un gol în stomac, pentru că știam că era bunica mea. Meme era singura persoană care avea numărul. Robotul a preluat mesajul.

— Domnule Morgan? Aici Cambria Lynch, asistenta bunicii dumneavoastră. A căzut destul de rău astăzi și este la Spitalul Westchester. V-am sunat să vă anunț.

Restul mesajului nu se înțelegea.

Soraya mi-a eliberat sexul și a sărit înapoi când a realizat înțelesul cuvintelor care se auziseră de la robotul automat. Am alergat la telefon și am ridicat receptorul, însă Cambria închisese deja.

M-am strecurat înapoi în pantaloni și m-am uitat la ea complet confuz.

— Trebuie să mă duc la spital.

Soraya a început să se îmbrace în grabă.

— Vin cu tine.

M-am împiedicat de Blackie, care se pare că era la fel de înfierbântat pentru că își coțăia jucăria, și m-am rugat ca una dintre cele mai frumoase nopți din viața mea să nu se transforme într-una dintre cele mai urâte.

Capitolul 12

Soraya

Mi-a fost greață tot drumul spre spital.

Sărmanul Graham.

Îngrijorarea din ochii lui era evidentă în timp ce continua să privească fix înainte. Șoferul lui își luase liber restul serii, așa că Graham a condus mașina BMW spre Westchester. Mi-am pus mâna pe piciorul lui.

— O să fie bine.

— Mda, a zis fără să-și ia ochii de la drum.

O oră mai târziu, am parcat la Spitalul Westchester.

Graham m-a luat de mână în timp ce ne grăbeam spre intrare.

— Bunica mea e aici. Lil Morgan. Unde o pot găsi? a întrebat-o Graham pe femeia de la recepție.

— Camera 257, a răspuns ea.

Urcatul cu liftul a fost extrem de tensionat. Mirosul de antiseptic din spital mi-a provocat greață. Când am ajuns în cameră, un doctor și o asistentă stăteau lângă patul lui Lil.

Am recunoscut-o imediat drept femeia în vârstă cu părul albastru din fotografiile aflate în telefonul lui Graham. Am simțit o căldură în piept când am văzut cum i s-a luminat chipul când l-a văzut.

— Graham. Cine ți-a spus că sunt aici?

— A sunat Cambria. Ești bine?

— Nu am vrut să te îngrijoreze.

— A făcut ceea ce trebuia. Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi aduc aminte. Am alunecat și am căzut, dar nu știu cum s-a întâmplat. Ei zic că mi-am fracturat șoldul.

Doctorul i-a întins mâna.

— Domnule Morgan, sunt doctor Spork.

— Doctore, putem vorbi afară o clipă?

— Sigur.

Graham a părăsit încăperea împreună cu medicul, iar asistenta i-a urmat. Mă lăsaseră singură cu Lil. Încă priveam spre ușă când vocea ei m-a luat făcut să tresar.

— Tu trebuie să fii Soraya.

Mi-am dat seama că îmi știa numele, că el i-l spusese.

— Așa e. Mă bucur să te cunosc, Lil.

Am zâmbit și m-am așezat pe un scaunul de lângă patul ei.

— Înțeleg acum de ce e așa de atras de tine. Ai o frumusețe misterioasă, naturală, care e greu de găsit.

— Mulțumesc mult.

Vocea ei a sunat obosită și slăbită.

— Graham este foarte discret. S-ar putea să nu-mi mai ofere ocazia de a te prinde iar singură, așa că scuză-mă dacă îți zic prea multe lucruri dintr-odată...

Am înghițit în sec neașteptându-mă la un interogatoriu.

— Bine.

— Știu că, uneori, nepotul meu este un ticălos absolut.

Am răsuflat ușurată și am râs.

— Da. Am aflat asta destul de repede, când ne-am întâlnit prima oară.

— Și am auzit că i-ai reproșat prostiile pe care le face.

— Așa e.

— Bine. Dar să știi că nu e așa în adâncul lui.

— Încep să-mi dau seama de asta.

— Când a murit mama lui, a ținut totul în el. I-a luat mult timp până să se expună, iar când și-a încercat norocul, s-a ars.

— Genevieve?

Lil a părut șocată.

— Așadar ți-a spus despre ea...

— Știi câte ceva. Știu că ea este acum cu fostul lui prieten, Liam.

— Da. A fost o situație dificilă. În multe privințe, a anulat toate progresele pe care el le făcuse după ce a murit fiica mea, Celia. Sincer, nu eram sigură că Graham își va mai deschide vreodată inima în fața cuiva. Dar simt că s-ar putea întâmpla cu tine.

La auzul acestor vorbe inima mi-a fost pe cale să explodeze.

— Nu știu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic. Nu am vrut decât să mă asigur că știi că el e mai mult decât lasă să se vadă. Se pare că știi mai multe decât am crezut, ceea ce e bine. Însă nu-l lăsa să te convingă de faptul că e indestructibil.

— Îmi e mai teamă să nu mă distrugă el pe *mine*, sincer.

— Nu-ți fie teamă că vei fi rănită. E mai bine decât să nu fi trăit ceva care să te miște profund. Chiar și bucuria temporară este mai bună decât nimic. Ție îți e teamă să nu fii rănită cum îmi e mie de moarte. Asta nu înseamnă că nu voi trăi în fiecare zi din plin.

Mi-am pus mâna peste a ei.

— Mulțumesc pentru sfat.

Graham a intrat chiar în acel moment.

— Ah, miros necazuri...

Chipul lui Lil s-a luminat din nou când el și-a făcut apariția.

— Deși mi-aș fi dorit să nu bați tot drumul până aici, sunt foarte bucuroasă că te-am întâlnit, Soraya. Sper că nu ți-am stricat seara.

— Nu. Nu făceam decât să... mâncăm paste.

El s-a întors spre mine și ne-am uitat unul la altul cu subînțeles.

— Ce a zis medicul despre mine? a întrebat Lil.

— Crede că ai nevoie de operație la șold. O să te țină aici câteva zile, apoi o să te mute într-un centru pentru recuperare. O să discut cu Cambria, ca să mă asigur că vei sta într-o clădire modernă.

— Nu vreau să te stresezi în privința mea.

— Te-ai fi putut lovi la cap. Nici măcar nu-ți amintești cum s-a întâmplat. Sigur că îmi fac griji. Însă mă bucur că nu a fost mai rău, Meme.

— Și eu, am zis.

Am stat cu Lil încă o oră înainte de a ne întoarce în oraș. Graham a pus muzică clasică și a rămas tăcut tot drumul. Când am intrat în sfârșit în Manhattan, am fost prima care a vorbit:

— Ești în regulă?

— Da... sunt bine. Doar că...

— Ce?

— În seara asta am realizat, mai mult ca oricând, că ea este singura mea familie. Mama a fost singură la părinți. Bunica mea este, practic... tot. Când va muri, n-o să mai am pe nimeni. Este un gând trist.

— Într-o zi vei avea propria ta familie.

Îmi puse o întrebare care m-a surprins cu garda jos:

— Vrei copii, Soraya?

Nu puteam decât să îi ofer un răspuns sincer.

— Nu sunt sigură.

— Nu ești sigură?

— Nu pot spune că sunt sută la sută sigură. Sper că voi fi sigură până ce va trebui să iau o decizie.

— Îndoielile pe care le ai au legătură cu tatăl tău?

— Parțial. Nu am analizat prea mult însă. Pur și simplu nu sunt sigură că rolul de mamă îmi este destinat.

A rămas pe gânduri după răspunsul meu. Poate că nu era ceea ce voia să audă, însă nu voiam să-l mint. Asta simțisem mereu. M-am uitat la el și l-am întrebat:

— Mă duci acasă?

— Nu intenționez.

O umbră de dezamăgire i-a străbătut chipul.

— De ce... vrei să te duci acasă?

— M-am gândit că ținând cont de ceea ce s-a întâmplat cu Lil...

— Crezi că vreau să fiu singur? Nu. Nu vreau să fiu singur, Soraya. M-am săturat să fiu singur. Vreau să fii în nenorocitul meu de pat. Nu trebuie să facem nimic. Eu... vreau să te țin în brațe în timp ce adorm... Asta vreau, dacă e în regulă pentru tine.

Chiar dacă mă speria, nu-mi doream nimic mai mult decât asta.

— Da. Bine.

Graham nu a mai avut ocazia să gătească paste. Pentru că era târziu, ne-am oprit să luăm mâncare la pachet de la Szechuan și am adus-o la el acasă. Am trecut recipientele din carton de la unul la altul în timp ce stăteam cu picioarele încrucișate pe podeaua sufrageriei și ne uitam la „General Hospital“.

— M-aș putea obișnui cu asta, a zis el.

Un farmec băiețos necaracteristic i-a luminat chipul în acea clipă. Am simțit o strângere de inimă. În seara aceea era prima oară când mi-am dat seama cu adevărat că lucrurile deveneau serioase între noi. La fel ca și întrebarea de mai devreme despre copii, care mă zdruncinase, am realizat că nu mai era cale de întoarcere. Trebuia să mă las în voia curentului. Așa cum spunea Lil, era mai bine să fii rănit decât să nu știi cum e.

După ce am curățat, Graham m-a condus în tăcere în dormitor. L-am urmărit în timp ce și-a scos puloverul. Uitându-mă cu admirație la tatuajul pe care Tig i-l făcuse într-o parte, mi-am lins buzele, dorind cu disperare să-i gust pielea.

S-a dus în baie, apoi s-a întors în pantaloni negri de pijama și mi-a aruncat un tricou albastru.

— Vreau să dormi în tricoul meu.

M-a privit cu atenție în timp ce îmi descheiam bluza. Gura lui părea că salivează, iar ochii erau lipiți de pieptul meu în timp ce îmi trăgeam tricoul pe cap.

M-am urcat în patul masiv și m-am cufundat imediat în salteaua cu memorie. Patul era făcut pentru un rege... sau un Morgan.

S-a așezat în spatele meu și m-a cuprins cu brațele. Respirația i s-a liniștit și mi-am dat seama că a adormit, ca un prunc. Curând, am făcut și eu la fel.

* * *

Ceva m-a trezit la ora patru dimineața. Graham era întors spre mine, cu ochii deschiși.

— Îmi place să mă uit la tine în timp ce dormi.

Vocea mea era răgușită.

— Dacă știam că te uiți la mine, n-aș fi putut să dorm.

A chicotit.

— Ce te-a trezit?

— Nu știu. Poate a fost intuiția.

— Știi ce cred?

— Ce?

— Cred că ai vrut să te uiți pe furiș pe sub pătură.

— Și eu care credeam că ticălosul din tine și-a luat o noapte liberă.

— Niciodată. E mereu aici, chiar și când e tăcut.

A râs, iar zâmbetul mai avea puțin și mă topea. Și-a trecut degetele printre ale mele.

— Serios însă, cred că e ceva ce te apasă.

— Cum îți dai seama?

— După ochii tăi.

— Bunica ta mi-a spus că nu ar trebui să-mi fie teamă că voi fi rănită.

— Este o femeie isteată. Ar trebui să îi dai ascultare. Dar pot și să spun un secret?

— Da.

— Mă sperii, Soraya.

— E reciproc.

— Dar tocmai ăsta e motivul pentru care știu.

— Ce știi?

— Că ar putea fi acel lucru.

Acel lucru.

— Trebuie să învăț să nu-mi mai fac griji pentru ziua de mâine și să mă bucur de ziua de azi, am șoptit.

Graham mi-a dus mâna la gură și a sărutat-o.

— Nimeni nu știe ce se va întâmpla în viitor, dar, dacă lumea s-ar sfârși mâine, nu aș vrea să fiu în altă parte decât aici cu tine. Asta îmi spune tot ce vreau să știu.

Când și-a lipit buzele de ale mele, l-am simțit altfel decât în celelalte dăți când m-a sărutat, mai pasional, aproape disperat. Se simțea ca și când elibera în corpul meu toată tensiunea acumulată. Ceea ce a început încet și senzual, s-a transformat rapid în ceva sălbatic și nebunesc. Nemaiputând să-mi controlez nevoia de el, m-am hotărât să uit de nesiguranță, chiar și pentru un moment. Acolo, în acel pat, mă simțeam în siguranță. Era tot ce conta. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Graham s-a urcat peste mine și m-a ținut pe spate, cu mâinile de-o parte și de alta a corpului. A rămas deasupra mea o lungă perioadă, uitându-se pur și simplu în ochii mei. Părea să se abțină, așteptând permisiunea. Așa că am încuviințat, dându-i de înțeles că eram pregătită pentru ceea ce voia să facă. A închis ochii un moment, apoi i-a deschis din nou.

Nu și-a desprins nicio clipă ochii de la mine în timp ce îmi dădea jos chiloții cu mâna lui mare. Mi-a apucat sexul în palmă în timp ce pulsam, udă și pregătită pentru el. Și-a încleștat maxilarele.

— La naiba, Soraya! Trebuie să intru în tine. Acum.

Cu boxerii încă pe el, s-a lăsat cu toată greutatea pe mine. I-am apucat fesele în palme și le-am strâns apropiindu-l de clitorisul meu, incredibil de excitat. Și-a scos lenjeria, iar sexul lui gol părea fierbinte pe burta mea. Nu mai puteam aștepta nicio secundă, așa că mi-am desfăcut picioarele cât de larg am putut. I-am apucat sexul și l-am ghidat către interior. Nepregătită pentru mărimea lui, am icnit înainte de a mă relaxa și a-l primi.

— O, Doamne... ești... la naiba! a murmurat cu buzele lipite de gura mea în timp ce se mișca încet înainte și înapoi.

Și-a tras capul, ca să se poată uita la mine. Avea pupilele dilatate și mă privea aproape hipnotic în timp ce se împingea în mine. Niciun bărbat nu se mai uitase astfel la mine în timpul partidei de sex. Făcea dragoste cu mine, trupește și sufletește, și știam că acest lucru avea să mă condamne pentru totdeauna.

În încăpere era liniște deplină. Nu auzeam nimic altceva decât sunetul corpurilor noastre ude lovindu-se excitate în timp ce mi-o trăgea pe cât de adânc se putea. Degetele lui mă trăgeau de păr din ce în ce mai tare, iar când respirația i-a devenit sacadată mi-am dat seama că își pierdea controlul.

— O să îmi dau drumul așa de tare, Soraya, a zis încheștându-și dinții. Așa... de tare.

Cuvintele acelea au fost tot ce a fost nevoie pentru ca mușchii mei să pulseze în jurul sexului lui. Mi-a simțit orgasmul și în final a cedat. Șoldurile i se mișcau tot mai rapid în timp ce se împingea și mai tare, apoi a gemut și și-a dat drumul în mine.

S-a prăbușit și a continuat să mă sărute ușor pe gât rămânând în mine cât de mult s-a putut. Când într-un final a ieșit, am simțit un firicel din sperma fierbinte prelingându-mi-se pe coapse. Nu mai cunoscusem această senzație, pentru că niciodată nu mai lăsasem un bărbat să termine în mine. Nu eram virgină, dar într-un fel părea că se întâmplase pentru prima oară, că fusese mult mai intim și intens decât orice altceva făcusem cu alte persoane. Poate că ar fi trebuit să alerg la duș, însă ceea ce simțeam era la polul opus. Voiam ca urmele contactului cu el să rămână în mine.

M-a sărutat cu blândețe până am adormit, întrebându-mă dacă orice puteam chema în visele mele ar putea întrece realitatea pe care tocmai o trăisem.

A doua zi la serviciu, o ceață totală m-a urmărit în permanență. Nimic din ceea ce Ida spunea nu se înregistra în mintea mea care relua la nesfârșit evenimentele din noaptea precedentă. Cele câteva ore până la următoarea întâlnire cu el păreau o eternitate. Parcă era ca o dependență de droguri. Am presupus că va rămâne tăcut toată ziua, până când am verificat contul de e-mail al „Întreab-o pe Ida“.

Dragă Ida,

Sunt fostul Celibatar din Manhattan. Poate-ți amintești de mine și după numele Ticălos la Patru Ace. Din moment ce m-ai ajutat atât de mult până acum, cred că ar fi politicos din partea mea să îți împărtășesc o actualizare a situației mele. Vestea bună: sunt bucuros să spun că nu mai sunt celibatar. Vestea proastă: acum, că e a mea, vreau să fiu în ea în fiecare secundă. Nu mă pot gândi la altceva decât să i-o trag în toate modurile posibile. Mă tem că într-un final se va sătura de apetitul meu insașiabil. Așadar întrebarea mea pentru tine este: există prea mult sex?

— FUTUT ÎN MANHATTAN

Dragă Futut în Manhattan:

Felicitări pentru încheierea celibatului. Cred că răspunsul la întrebarea ta ar depinde de cât de bun ești la pat. Presupunând că performanțele tale sunt satisfăcătoare (și bănuiesc că așa este), nu cred că vei avea vreo problemă. Presupun că prietenei tale i s-ar putea părea nefavorabil sexul din abundență. Nu subestima libidoul vorace al unei femei.

În seara aceea, Graham trebuia să mă sune să-mi spună ora la care șoferul lui va veni să mă conducă la el acasă. Era atipic pentru el să întârzie atât de mult cu apelul. Latura mea paranoică a învins, așa că am luat telefonul și l-am sunat.

A răspuns.

— Soraya...

Vocea îi era tristă.

Ce naiba?

— Am așteptat să mă suni. E totul în regulă?

A răsuflat îndelung în telefon.

— Nu. Mă tem că nu este.

Inima mi-a început să palpite.

— Ce se întâmplă?

— Am primit niște vești cu puțin timp în urmă.

— Vești?

— Despre Liam.

— De la fosta ta? Despre soțul lui Genevieve? Ce e cu el?

A urmat un lung moment de tăcere.

— E mort.

Capitolul 13

Soraya

Sentimentul de anxietate pe care l-am simțit noaptea trecută după ce am vorbit cu Graham s-a răsfrânt asupra somnului. M-am zvârcolit toată noaptea, dar nu m-am putut liniști. Dimineată eram complet agitată. Graham spusese cu o seară în urmă că se duce la birou ca să se ocupe de niște treburi — plănuise să preia compania lui Liam prin manevre istețe de afaceri, dar nu avea intenția de a profita de moartea acelui om pentru a obține ceea ce voia. Însă acest lucru nu avea să îi oprească pe alții. Vulturii, a spus el, se vor năpusti la prima oră după ce vor afla. Graham voia să îi oprească pe ceilalți să profite și să își amâne preluarea planificată.

Am fost dezamăgită că nu era în trenul nostru, deși nu mă așteptasem să fie.

Soraya: Cum te simți în dimineța asta?

Graham: Obosit. Sunt încă la birou.

Soraya: Adică ai stat acolo toată noaptea?

Graham: Da.

Soraya: Îmi pare rău. Trebuie să fie greu pentru tine. Pot face ceva?

Graham: Ai răbdare cu mine, te rog. O să fiu aglomerat câteva zile.

Dacă nu mi-era clar cât de afectat era Graham de veste, răspunsul său a confirmat faptul că nu era în largul său. Nu sugerase că ar fi bine să mă strecor sub biroul lui sau să-mi desfac picioarele când l-am întrebat dacă pot face ceva pentru el.

Soraya: Desigur.

Când am ajuns la stația la care trebuia să cobor, am ieșit din tren și m-am oprit ca de obicei la camionul cu cafea al lui Anil. După ce am dat comanda, m-a lovit un gând.

— Poți să faci două cafele și, de asemenea, doi covrigi cu unt și două sucuri de portocale?

Nu era tocmai ceva rafinat, dar îmi dădea o stare de bine să fac ceva pentru el. Graham mă urmărise și îmi trimisese mâncare indiană pentru că a crezut că îmi place; măcar un covrig și o cafea îi puteam lua.

Întorcându-mă în stație, am sunat-o pe Ida și i-am lăsat un mesaj în care o anunțam că întârzii, apoi m-am urcat în trenul A.

Douăzeci de minute mai târziu am ajuns la Morgan Financial Holdings. Ieșind din lift, la etajul 20, am văzut literele aurii de deasupra ușilor de sticlă și m-am emoționat brusc. Începusem să mă obișnuiesc cu fluturii pe care îi simțeam în stomac în preajma lui Graham, dar, fiind pe partea lui de teren — în arena în care știam că stăpânea cu un pumn de fier —, mă simțeam intimidată. Nu-mi plăcea asta. Mi-am îndreptat umerii și m-am dus spre recepționeră. Era aceeași tânără roșcată din ziua în care i-am adus înapoi telefonul.

— Vă pot ajuta?

— Da, vreau să-l văd pe Graham.

M-a măsurat din cap până în picioare.

— Graham? Adică domnul Morgan?

— Da. Graham J. Morgan.

— Aveți programare?

A, nu din nou rahatul ăsta.

— Nu. Dar o să vrea să mă vadă. Spuneți-i doar că Soraya este aici.

— Domnul Morgan nu vrea să fie întrerupt.

— Uite ce e. Știu că ai un loc de muncă. Și ținând cont de cum am interacționat până acum, probabil că te pricepi. Se pare că faci o treabă bună alungând oamenii. Dar ai încrede în mine, n-o să ai probleme dacă îi spui că sunt aici.

— Îmi pare rău... a spus clar...

Ah, pentru Dumnezeu!

— Mi-o trag cu el, da? Spune-i lui Graham că sunt aici sau trec oricum de tine.

Femeia a clipit de două ori.

— Poftim?

M-am întins spre ea.

— Mi-o trag cu el. Știi tu, îți bagi...

— Soraya?

Vocea lui Graham mi-a curmat lecția de anatomie. Venea pe hol spre mine, cu pași mari. M-am întors și am așteptat în loc să mă duc spre el. *La naiba!* Purta din nou ochelarii aceia.

— Ce surpriză plăcută!

— Recepționerei tale nu i s-a părut la fel.

Graham a ridicat din sprânceană, zâmbind ușor, apoi s-a întors cu o mină serioasă.

— Domnișoara Venedetta nu are nevoie de programare.

S-a uitat la mine și apoi înapoi la recepționeră.

— Niciodată.

M-a luat de cot și m-a condus pe holul pe care venise. Femeia care se afla la recepția din fața biroului lui s-a ridicat în timp ce ne apropiam.

— Anulează-mi apelul de la ora 9, Rebecca.

— Eliza.

— Mă rog.

Nici nu s-a închis bine ușa în spatele nostru că m-am trezit cu spatele lipit de ea și cu gura lui Graham pe a mea. Punga maro de hârtie în care aveam covrigii a căzut pe jos în timp ce degetele mele îi căutau cu disperare părul. M-a sărutat prelung și apăsă, limba lui dansând agresiv alături de a mea în timp ce corpul lui încordat mă zdrobea de ușă.

Nevoia lui disperată m-a excitat instantaneu. A întins mâna și mi-a ridicat un picior pentru a se putea împinge mai bine în locul potrivit. O, Doamne!

— Graham.

A gemut.

— Graham.

Mâna mea care ținea cafeaua a început să tremure.

— O să scap cafelele.

— Scapă-le, a mormăit în dreptul buzelor mele, apoi și-a început din nou căutarea cu limba.

— Graham, am zis eu chicotind.

A șuierat frustrat.

— Am nevoie de tine.

— Îmi dai voie să las jos cafeaua și poate să arunc o privire prin biroul tău înainte de a mă devora?

Și-a sprijinit fruntea de a mea.

— Mă întrebi sau îmi ceri?

— Ținând cont că răspunsul ar fi negativ dacă este o întrebare, atunci îți cer.

A gemut, făcând un pas înapoi.

— Apropo, îmi plac ochelarii. Nu mai știu dacă ți-am zis în seara în care i-ai purtat, la Tig.

— O să arunc lentilele de contact.

M-am îndreptat spre biroul lui și m-am uitat în jur în timp ce așezam cafelele. Ferestrele, înalte de la podea până în tavan, aflate în stânga și-n dreapta mesei de lucru amplasate pe colț, ofereau o priveliște a Manhattanului.

Biroul mare din mahon era în unghi, cu fața spre un perete de sticlă. Nu unul, ci două computere se aflau unul lângă altul pe spațiul de lucru plin cu diverse dosare și mormane de documente.

— Ai un birou frumos. Dar se pare că ești ocupat. Nu stau mult. Am venit să îți aduc un covrig și o cafea.

— Mulțumesc. Nu trebuia.

— Am vrut să fac asta.

M-am uitat mai bine la el. Era în continuare superb, însă părea obosit și stresat.

— Pari epuizat.

— Voi supraviețui, a spus și mi-a făcut semn spre o zonă de relaxare. Vino. Stai jos. Ia micul dejun cu mine. Adevărul e că nu am mâncat nimic de aseară.

De cealaltă parte a biroului erau o canapea din piele și două fotolii vizavi de ea, cu o măsuță din sticlă așezată între ele. Graham s-a așezat, iar eu am scos covrigii și i-am despachetat.

— Ți-am adus ce-mi place mie, pentru că nu eram sigură ce ți-ai dori tu.

— Voi mânca orice îmi oferi.

— În cazul ăsta...

Un rânjel i-a străbătut chipul.

— Să nu crezi că nu te voi pune aici pe canapea și nu mă voi desfăta cu tine până ce tot personalul meu va ști că ești o fată religioasă.

Am mușcat din covrig pentru a mă stăpâni. Cât timp am mestecat am reușit să-mi țin sub control libidoul.

— Deci... ai reușit să-i îndepărtezi pe băieții răi?

— Eu sunt unul dintre băieții răi, Soraya.

— Știi ce vreau să spun. Să îi împiedici pe oameni să profite.

— Da. Și nu. Este complicat. În afacerea noastră există multe etape ale proprietății. Lucrez acum la ele. Dar se pare că Liam a pregătit o pastilă de otravă pentru a descuraja o preluare de către o parte nedorită. Otrava le permite acționarilor existenți să poată cumpăra acțiuni suplimentare la preț redus, ceea ce ar dilua valoarea acțiunilor și ar face achiziția mai puțin atractivă pentru potențiale preluări.

— Deci avea un plan de evadare.

— Exact. Și ar fi funcționat bine dacă ar fi acordat drepturile acelea unei corporații de încredere.

— Înțeleg că nu a făcut-o.

Graham a clătinat din cap.

— Nu.

— Sună complicat și murdar.

— Este.

— Cum faci față dincolo de afaceri?

— Dincolo de afaceri?

— Ai pierdut un prieten.

— Un fost prieten.

Am încuviințat.

— Un fost prieten. Dar probabil că a fost o persoană la care ai ținut o perioadă din viață, din moment ce ați început o afacere împreună.

— La un moment dat, da. Dar, după cum știi, lucrurile s-au schimbat.

— Am văzut dimineață la știri că a fost infarct.

— S-a întâmplat în mașină. A virat, a ieșit de pe drum și a lovit un copac. Murise deja când a sosit poliția. Din fericire, nu mai era nimeni în mașină. Genevieve a zis că fata lor ar fi trebuit să fie în mașină, dar nu se simțise bine, așa că a rămas acasă. Altfel...

Mi-a observat privirea.

— Am vorbit cu ea dimineață. M-a sunat pentru a-mi cere ajutorul pentru chestiuni de afaceri, dar deja mă ocupam de ele.

— Nu știam că sunteți prieteni.

— Nu suntem. A fost un telefon de afaceri. Știa că voi ajuta și că putem avea avantaje amândoi dacă îi împiedicăm pe alții să devaloreze compania.

Am încuviințat. Avea logică. Și era ridicol că eram geloasă față de o femeie care își pierduse soțul cu o zi în urmă.

— Ce face bunica ta?

— I-a spus Cambriei să mă anunțe că mă va șterge din testament dacă n-o scot din spital.

— O, nu!

— De fapt, e bine. Înseamnă că se simte din nou bine. Când este plăcută și docilă mă sperie.

Relația cu bunica lui devenea rapid lucrul care îmi plăcea cel mai mult la el. Poți afla multe despre un bărbat după cum se poartă cu femeile din familie.

— Este tot la Spitalul Westchester?

— A trebuit s-o mut la spitalul pentru intervenții speciale.

— E pe strada 70, așa-i?

— Da.

— E la doar câteva străzi de biroul meu. Ce-ar fi să trec pe la ea la prânz? Tu ești aglomerat aici, evident.

Graham m-a privit îndelung.

— Ar fi minunat. Mulțumesc.

— Nu ai pentru ce.

— Stai cu mine la noapte?

— La tine acasă?

— Da. Șoferul meu poate veni să te ia de la muncă, te duce în Brooklyn să-ți iei lucrurile și apoi te aduce la mine. Ne vedem acolo după ce termin aici. Portarul o să te lase să intri dacă n-o să fiu încă ajuns până atunci.

— Bine.

Am mai pălăvrăgit o vreme cât timp am mâncat. După ce ne-am terminat covrigii, am adunat gunoiul.

— Trebuie să mă întorc la birou, altfel Ida o să inventeze o listă cu sarcini ce trebuie făcute, care de fapt nici nu îi trebuie, și care o să mă țină acolo până la nouă seara.

Graham m-a sărutat de rămas-bun, iar de data asta l-am oprit înainte de a scăpa lucrurile de sub control.

— Asta înseamnă că o să iei trenul, din moment ce șoferul tău va fi cu mine?

— Da.

— Om de rând...

— Hai să nu uităm cum ne-am cunoscut. De acum înainte voi lua trenul în fiecare dimineață.

— De acum înainte? Adică înainte n-o făceai?

Un zâmbet larg i-a apărut pe chip.

— În ziua în care mi-am pierdut telefonul am luat trenul pentru prima dată după ani buni. Șoferul meu era în concediu în perioada aceea.

— Dar de atunci l-ai luat mereu.

— Acum am un motiv.

Gândurile pe care le-am avut după convorbirea noastră din seara precedentă s-au mai calmat puțin după ce am ieșit din biroul lui Graham. Nimic nu-mi doream mai mult decât să am încredere în ceea ce se crea între noi, și totuși o parte din mine se temea încă. Era atât de increzător și de neînfricat încât am încercat să mă folosesc de asta pentru a mă asigura că totul era bine. Îmi uram latura temătoare și slabă. Sosise momentul să mă prind cum mă puteam descotorosi de ea.

* * *

— Doamna Morgan?

Am întredeschis ușa și mi-am strecurat capul în încăpere. Stătea în pat și se uita la televizor.

— Intră, intră, draga mea. Și spune-mi Lil.

Îl întrebasesem pe Graham într-un mesaj ce îi place să mănânce și i-am adus file de pește de la McDonald's, despre care el mi-a spus că e o porcărie, însă e mâncarea ei nesănătoasă preferată.

— M-am gândit că poate ai nevoie de puțină companie azi. Graham este blocat la birou de ieri. Eu lucrez în apropiere.

— Miroase cumva a sendviș cu pește?

Am zâmbit.

— Da.

— Graham crede că, dacă nu e de la un restaurant șic care cere 60 de dolari pentru o masă cât un bănuț, nu este o mâncare bună. Îl iubesc pe băiatul ăsta, dar uneori este un snob cu capul îndesat în fund.

Am râs.

— Are o latură elitistă uneori.

În colț era o tavă pe roți, așa că am tras-o mai aproape și am pregătit mai întâi prânzul ei, apoi pe al meu.

— Te uiți la o telenovelă?

— La „Days of Our Lives“. Fiica mea m-a molipsit.

— Și pe fiul ei l-a molipsit, am zis chicotind.

— Știi despre asta?

— Știu. Nu prea îi stă în fire.

— I-a stat la un moment dat. Poate nu îți vine să crezi, dar a fost un sentimental. Cel puțin așa a fost cu Celia. Își idolatriza mama. I-a fost greu când a murit. Probabil de aceea este așa cum este. Nu se atașează de multe femei, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cele de care s-a atașat nu au rămas. Nu este vina Celiei, desigur.

Știam că se referea la Genevieve. Prima femeie a căreia i s-a deschis după ce mama lui a murit l-a dezamăgit. Nici măcar nu o cunoscusem și totuși o disprețuiam.

— Cum te simți? Graham a zis că operația e vineri.

— Mă simt bine. Ei tot încearcă să mă convingă să iau analgezice, dar nu am nevoie de ele și îmi vine și să dorm de la ele. Cred că le place să îi facă pe bătrâni să doarmă tot timpul, ca să nu cerem nimic.

M-am uitat prin încăpere. Era cel mai frumos salon de spital în care fusesem vreodată. Era o cameră în care încăpeau șase pacienți și totuși era un singur pat în ea. În colț era un frumos aranjament floral. Lil a observat că mă uitam.

— Sunt de la Graham. Îmi trimite săptămânal, în fiecare marți, un buchet cu flori proaspete. Pe vremuri aveam o grădină uriașă, dar mi-a fost greu să mă mai ocup de ea.

— Este foarte grijuliu atunci când vrea.

— Are două laturi. Cea nechibzuită și cea grijulie. Nu cred că are gena de mijloc.

— Sigur l-ai citit bine.

— Cineva trebuie să-l vadă așa cum este și să-l ia la rost.

Am chicotit.

— Bănuiesc.

— Deși ceva îmi spune că și tu vei face la fel. Îmi dau seama... că ești bună cu el.

— Crezi? Suntem diferiți în multe privințe.

— Mulțumesc, doamnă M... Lil.

Am stat mai mult decât pauza de masă, bucurându-mă de poveștile lui Lil despre personajele din telenovelă. Intrigile erau atât de complexe încât nu mă puteam gândi decât la Graham care le urmărea... era așa de bățos și pragmatic.

Când am dat să plec, Lil m-a luat de mână.

— E un om bun. Extrem de loial și își iubește familia. Foarte protector cu inima lui. Însă, odată ce o dăruiește, nu o mai ia înapoi.

— Îți mulțumesc.

— Restul le poți îndrepta. Scoate-i bățul din fund și dă-i cu el în cap de câteva ori. E isteț. Se va prinde foarte repede.

— Ei, *asta* pot face.

Graham nu era acasă când am ajuns la el. M-a întâmpinat Blackie la ușă, sărind ca un cățeluș nebun.

— Hei!

L-am luat în brațe și a început să mă lingă pe față. Încă nu-mi venea să cred că Dl Mare Ticălos avea un cățeluș alb și pufos.

— Se pare că suntem doar noi doi pentru o vreme.

Am privit în jur în spațiul mare și deschis. În afară de găfâitul lui Blackie, era o liniște stranie. Ultimele două dăți în care am fost acolo, turul se limitase la ceea ce se afla în pantalonii lui Graham, așa că am profitat de timp pentru a cerceta puțin casa. Apartamentul era uimitor. Fără îndoială că era decorat de un profesionist — nuanțele reci de gri îi confereau un aer burlăcesc. Ar fi putut să apară în GQ, cu proprietarul lui în mijlocul apartamentului stând cu brațele încrucișate la piept. Însă, oricât de frumos era, îi lipsea ceva. Personalitatea. Nu oferea niciun indiciu despre persoana care locuia acolo.

Curioasă, am intrat în sufragerie. O canapea supradimensionată era așezată vizavi de un televizor cu ecran plat, montat pe perete. Sub el se afla un dulap negru, lucios. Mi-a luat un minut să mă prind cum se deschide, pentru că nu avea mânere. În interior era o colecție de DVD-uri. „Caddyshack“, „Happy Gilmore“, „Anchorman“.

Ei!

Am frunzărit și raftul următor. „Glory“, „Gettysburg“, „Gangs of New York“...

Hmm...

Hotărăște-te, Morgan.

M-am îndreptat spre bucătărie. În frigider erau o mulțime de recipiente cu mâncare la pachet. Și... trei recipiente cu Nesquik de căpșuni.

Ca să vezi!

În dormitor, mi-a sărit în ochi noptiera. Scotocirea prin colecția lui de DVD-uri sau deschiderea frigiderului erau un lucru, dar invadarea noptierei ar depăși clar o limită. M-am uitat în jur prin încăpere,

pentru a vedea dacă zăream și altceva. Era destul de gol; nu erau nici fotografii, nici hârtii mototolite, lăsate pe dulap după golirea buzunarelor. Privirea mi s-a îndreptat din nou spre noptieră.

— Nu, am spus cu voce tare.

L-am ridicat pe Blackie deasupra capului.

— Ar fi greșit din partea mea să scotocesc prin sertarul lui Graham, nu-i așa, amice?

A scos limba și m-a lins pe nas.

— Iau asta ca pe un răspuns afirmativ.

Dressingul aducea mai mult cu Graham J. Morgan. Costumele, majoritatea închise la culoare, erau aliniate pe o laterală. Incredibil de multe cămăși erau aliniate pe cealaltă laterală. Totul era curat și organizat.

Plictisitor.

Am revenit în dormitor, iar privirea mi-a căzut imediat pe noptieră. Drăcia aia mă urmărea.

— Poate doar o privire...

L-am mângâiat pe Blackie, care era încă la mine în brațe. A tors. *Câinii torc?* Torsul ar fi echivalentul unui răspuns afirmativ la oameni, nu?

Doar o mică privire... nu voi mișca nimic.

M-am îndreptat spre sertar și l-am deschis cu degetul arătător. Înăuntru era un săculeț din catifea neagră, o sticlă transparentă cu ceva ce părea a fi lubrifiant — deși eticheta era îndreptată în jos — și o cutie nedeschisă de prezervative.

Bine, poate trebuia totuși să mișc unul sau două lucruri.

— Crezi că e ceva bun în punguța aceea, amice? i-am zis din nou lui Blackie.

Însă nu Blackie a fost cel care mi-a răspuns.

— Eu știu că e ceva bun în punguță.

Vocea gravă a lui Graham m-a speriat îngrozitor. Am sărit și am ridicat mâinile, ceea ce l-a propulsat pe Blackie în aer. Din fericire, a aterizat pe pat.

— M-ai speriat de moarte, am zis și mi-am dus mâna la piept.
Graham stătea în dreptul ușii, rezemat lejer de cadru.

— Eras așa de prinsă să tragi cu ochiul încât nici nu m-ai auzit.

— Nu trăgeam cu ochiul.

Graham a ridicat din sprânceană.

— Nu o făceam.

— Înseamnă că am lăsat sertarul larg deschis dimineată.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Așa cred.

A chicotit, s-a îndreptat spre noptieră și a închis sertarul.

— Păi, dacă l-am lăsat deschis dimineată și tu nu trăgeai cu ochiul,
înseamnă că nu vrei să știi ce e în punguță.

— Absolut deloc.

— Păcat.

— De ce? Ce e în punguță?

— Sărută-mă.

— O să-mi spui ce e în ea?

M-a cuprins de talie.

— O să-ți arăt ce e în punguță. Acum întâmpină-mă așa cum se
cuvine.

Mi-am dat ochii peste cap; de parcă nu era ceva ce voiam să fac
de fiecare dată când mă uitam la chipul acela ridicol de chipeș. Apoi
l-am sărutat pe buze. Însă, înainte de a mă putea retrage, m-a prins
de păr și nu mi-a dat drumul până ce nu m-a sărutat profund.

— N-aș fi crezut că ești genul scotocitor, a murmurat în dreptul
buzelor mele.

Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat în ochii lui.

— Nu sunt de obicei. Însă nu înțeleg ceva la tine.

— Ce e de înțeles?

— Comedii ușoare sau filme despre Războiul Civil? Aceeași per-
soană nu le are de obicei și pe unele, și pe altele.

Graham a părut amuzat.

— Îmi plac ambele.

— Care-i treaba cu cei trei litri de Nesquik? Și mai ales de căpșuni.

— Îmi place.

— Evident.

— Și lui Blackie.

— Îi dai câinelui Nesquik?

— Da.

— Înțeleg... asta e chestia. Dl Mare Ticălos nu are un cățeluș drăguț și în mod clar nu împarte cu el cacaua cu lapte și căpșuni.

— Poate că nu sunt acel Dl Mare Ticălos la care te gândești.

Mi-a luat mâna și a dus-o între picioarele lui.

— Poate am doar ceva mare, dar nu sunt ticălosul pe care ți-l imaginezi.

— Cum o cheamă pe secretara ta?

— Elaine.

— Eliza. Tocmai ți-a spus dimineață. Eram acolo.

— Sunt ocupat. E greu să găsești o secretară bună care să rămână mult timp.

— Doar atunci când ești un mare ticălos.

— Bine, poate că sunt un mare ticălos. Dar nu sunt cu tine, nu? Am oftat.

— Deci ce e în punguță?

— Dacă ți-aș spune că era o frânghie cu care voiam să te leg?

M-am gândit o secundă, apoi am ridicat din umeri.

— Cred că mi-ar plăcea.

A oftat frustrat.

— La dracu'! Știam eu că trebuia să cumpăr o frânghie.

— Asta ar implica un drum la un magazin de bricolaj. Bănuiesc că nu ești genul de tip priceput la bricolaje și nici măcar nu știi unde găsești unul.

— Ce-ai zice de o jucărie sexuală în formă de bilă care se prinde în jurul gurii ca să nu poți vorbi? Dacă ți-aș spune că asta e în punguță, gură-mare?

— O minge-căluș?

— Ai știut destul de repede la ce mă refer.

M-am aplecat spre el și am șoptit:

— Și eu am „Caddyshack“, „Happy Gilmore“ și „Anchorman“. Însă, în locul filmelor plictisitoare despre Războiul Civil, s-ar putea să am unele din *alt* gen.

A gemut.

— Vrei să-mi spui că ai o colecție porno?

— Poate.

— Nu puteai fi într-atât de perfectă nici dacă te fabricam eu.

— Parcă nu-ți plăcea că am gura mare.

— Gura ta mare mă excită și mai târziu am să i-o trag. Ai dreptate, habar n-am unde e magazinul de bricolaj, dar sunt un om plin de resurse și sunt sigur că pot găsi ceva cu care să te leg de mâini și de picioare în timp ce fac asta.

Mă tachina, dar ascultându-l vorbind despre legat m-am excitat, iar Graham a observat asta pe chipul meu.

— La dracu', Soraya!

— Da. Te rog.

N-a avut nevoie de mai mult. Abia câteva ore mai târziu am aflat în sfârșit ce era în punguță — lenjeria intimă pe care o cumpărase de la Bergdorf în după-amiaza în care s-a dus să plătească rochia pentru gală. Nu am apucat să o port în seara aceea, dar am primit promisiunea de la Graham că sertarul va fi plin cu lucruri mai interesante pentru sesiunile mele de scotoceală.

În dimineața următoare m-am trezit în timp ce Graham, complet îmbrăcat, îmi mângâia obrazul. Am clipit.

— Bună. Am dormit prea mult?

— Nu. M-am trezit eu devreme. Am o zi aglomerată și voiam să încep mai repede.

Mi-am întins brațele deasupra capului, ceea ce a făcut ca cearșaful să alunece și să-mi expună sânii goi. Răcoarea dimineții mi-a întărit instantaneu sfârcurile.

— Nu face asta. N-o să mai plec deloc, a zis Graham trecându-și două degete peste unul dintre sfârcuri.

— Mmm...

— Soraya..., m-a avertizat el.

— Ce? E așa bine. Nu mă atinge dacă nu vrei să reacționez.

A clătinat din cap.

— O să stai cu mine și la noapte? O să ajung târziu, dar mi-ar plăcea să vin acasă la această frumoasă priveliște din patul meu.

— Trebuie să lucrezi până târziu? am întrebat uitându-mă spre fereastră. Nici nu s-a făcut încă lumină și deja plănuiești să lucrezi până după lăsarea întinericului.

— Nu. Trebuie să ajung diseară la priveghi. De la șapte la nouă, așa că probabil o să rămân la birou până atunci.

— Ah.

— O să fii aici când mă întorc acasă?

— Ce-ar fi să vin cu tine diseară? La priveghi. Nu ar trebui să fii singur. Sigur nu va fi ceva plăcut, ținând cont că ai încercat să preiei compania fostului tău prieten apropiat și a soției sale îndurerate care se întâmplă să-ți fi fost iubită. Ai putea avea nevoie de companie.

— Ai face asta pentru mine?

— Sigur. Deși în ultima vreme pare să fie la ordinea zilei pentru mine. În mormântări și întâlniri.

Graham a chicotit și m-a sărutat ușor.

— Vin să te iau la 18:30. Și mulțumesc.

După ce a plecat am mai rămas în pat ceva vreme. Nu mă puteam gândi la altceva... *seara aceea avea să fie interesantă.*

Capitolul 14

Graham

Trebuia să lucrez în loc să mă prostesc. Biroul meu era plin cu teancuri de documente, erau cel puțin o sută de e-mailuri în căsuța cu mesaje la care trebuia să răspund, iar eu îi scriam din nou unei autoare de rubrică în vârstă 60 de ani.

Dragă Ida,

Femeia cu care mă văd și-a exprimat recent interesul pentru a fi legată. Mă întrebam dacă poți oferi un sfat unui novice în acest domeniu. O frânghie ar fi o investiție bună? Sau sugerezi să folosesc ceva de genul cătușelor căptușite cu blăniță? Sau poate legături din mătase, pentru a nu îi lăsa urme pe încheieturi? Țin să menționez că vreau să îmi îngrop fața în micuța deschidere strâmtă dintre picioarele ei, așa că legăturile vor fi supuse la o presiune destul de mare în timp ce ea se va zvârcoli pe pat de la orgasmele multiple. — CINCIZECI DE UMBRE ALE LUI MORGAN, MANHATTAN

Nu au trecut decât douăzeci de minute până când am primit răspunsul în căsuța cu mesaje. Mă așteptasem la un text lung, plin de sarcasmul ei obișnuit. Ar fi trebuit să știu că nu puteam anticipa nimic atunci când era vorba despre Soraya Venedetta.

Dragă Cincizeci,

Să-ți sugerez să verifici noptiera partenerei tale? Poate că, din moment ce această femeie cu care te vezi și-a exprimat interesul, a fost la cumpărături după prânz și a luat ceva provizii.

Femeia asta avea să mă omoare. Știam asta.

O oră mai târziu, secretara m-a apelat prin intercom.

— Domnule Morgan? Aveți un telefon pe linia trei.

— Nu am cerut să nu fiu întrerupt?

— Ba da. Dar au zis că e urgent.

— Cine sunt și ce vor?

— Hmm... nu am întrebat.

— Ascultă...

Cum naiba o chema? Ellen? *La dracu'!*

— Treaba ta e să selectezi apelurile, am dreptate?

— Da.

— Și dacă m-ai întrerupt, deși am cerut să nu fiu deranjat, fără să ceri numele apelantului nu crezi că înseamnă că nu îți faci treaba corect?

— Eu...

Răbdarea mea avea o limită.

— Află numele apelantului și natura așa-zisei urgențe.

Un minut mai târziu, intercomul a bâzâit iar.

— Ce e?

— Este o doamnă Moreau. A zis să vă spun că natura urgenței este faptul că soțul ei a murit.

Am ridicat receptorul.

— Genevieve.

- Graham. Am nevoie de ajutorul tău.
- Mă ocup de asta. Ți-am spus de ieri.
- Am nevoie de mai mult de atât.

Mi-am scos ochelarii și i-am aruncat pe birou. Mi-am frecat fața și am tras adânc aer în piept. Trecuseră ani de când avusesem o conversație civilizată cu ea, însă, în ciuda a ceea ce se spunea, nu eram un ticălos. Tocmai își pierduse soțul, din cauza unui infarct, la 31 de ani. M-am lăsat pe spătar, am expirat veninul și am inhalat compasiunea.

- Ce pot face pentru tine, Genevieve?
- Nu vreau să conduc singură o companie. Nu o pot face.
- Bineînțeles că o poți face. Vei angaja pe cineva de încredere, dacă te simți copleșită.
- Eu am încredere în tine, Graham.

Și eu am avut încredere în tine, la naiba! Am simțit durere când mi-am mușcat limba.

- Acum nu ai starea necesară pentru a discuta afaceri.
- Am mereu starea necesară pentru a discuta afaceri. La fel și tu. Este singurul lucru pe care îl avem în comun. Emoțiile noastre sunt pe locul al doilea când e vorba de o afacere.

— Cred că te înșeli, iar acum nu poți vedea lucrurile limpede. Dar cu ce crezi că te-aș putea ajuta?

- Vreau să fuzionez cu Morgan Financial Holdings.
- Vrei să cumpăr Gainesworth Investments? Să o preiau în totalitate?
- Nu. Gainesworth Investments și Morgan Financial Holdings combinate ar fi un centru de putere. Vreau să îl conduc împreună cu tine.

- Poftim?
- M-ai auzit bine. Vreau să fuzionez. Să fim din nou o echipă.
- Genevieve, nu vreau să fiu lipsit de tact, dar... tocmai ți-ai pierdut soțul. Nu crezi că ar trebui să lași să treacă puțin timp înainte de a căuta un nou partener de echipă? Poate să și plângi puțin. Nu gândești limpede.

A oftat.

— Liam și cu mine eram separați.

— Nu știam.

— L-am prins când i-o trăgea asistentei mele de 23 de ani.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu, nu îți pare. Te gândești că ceea ce faci aia primești. Și eu m-aș gândi la fel.

Surprinzător, nu mă gândeam la asta.

— Oricum, ai suferit o pierdere. Fiica ta sigur are nevoie de tine acum. Lasă-mă să-i „îngheț” pe acționari pentru a nu putea achiziționa prea multe acțiuni și să-ți protejez influența. Putem discuta afaceri după ce te vei gândi bine.

— Este felul lui Graham de a spune că vom avea o discuție după ce mă voi decide ce vreau.

— Genevieve, stai cu familia ta. Afacerile pot aștepta.

— Bine. Dar verifică-ți calendarul. Ai o programare vinerea asta cu o doamnă More, la ora 10; scrie că e o recomandare din partea lui Bob Baxter. Nu este. Eu sunt. More... Moreau. Am făcut programarea acum două săptămâni. Voiam să vin oricum la tine.

— Ne vedem diseară la priveghi, Genevieve.

După ce am închis, am deschis calendarul. Desigur, era o programare la consiliere pentru o nouă clientă, doamna More, vineri. Și era menționat că venea din partea lui Bob Baxter. În mod normal, aș fi sunat pe cineva care recomanda un nou client, ca să aflu mai multe informații. Însă Genevieve era deșteaptă. Știa că nu l-aș fi sunat niciodată pe Bob Baxter. Nu aveai nicio șansă să ai o discuție de 10 minute cu omul acela. M-ar fi ținut la telefon trei ore și, în plus, mi-ar fi fost imposibil să refuz o invitație la cină înainte de a închide.

Neputând să mă concentrez, m-am hotărât să mă duc la sala de fitness. Alergarea și ridicarea greutăților m-au ajutat mereu să-mi limpezesc mintea. Alergasem aproape cinci kilometri pe bandă și capul încă mi se învârtea. Frânturi din viață îmi treceau la întâmplare prin minte.

Soraya clipind dimineată în timp ce stătea ghemuită în patul meu. Soraya zâmbind când a văzut că mă uitam la ea. Genevieve și cu mine deschizând o sticlă de șampanie în birou, în noaptea în care portofoliul nostru de active a ajuns prima oară la un miliard de dolari. Soraya în genunchi, uitându-se la mine în timp ce își trecea cerceul argintiu din limbă peste sexul meu. Eu, intrând în biroul lui Genevieve după ce m-am întors mai devreme dintr-o călătorie de afaceri, gata să sărbătorim încheierea unui nou contract, și găsim-o în genunchi, cu sexul lui Liam în gură.

Alergam din ce în ce mai repede. Însă, cu cât alergam mai repede, cu atât imaginile îmi rula mai rapid prin minte.

Acul lui Tig pătrunzând în pielea mea și tușul care acoperea numele lui Genevieve. Liam și cu mine, braț la braț, uitându-ne cum era agățată prima plăcuță în biroul nostru, la trei săptămâni după absolvire. Mama. *Mama mea*. Fragilă, întinsă pe patul de spital, încercând să pară că este bine.

Ce dracu'?

Alergam din ce în ce mai repede.

Tatuajul cu pană al Sorayei. Genevieve stând pe colțul biroului meu. Liam, pe banda de alergare de lângă mine. M-am uitat în stânga. Nenorocitul de Liam alerga lângă mine. Viziunea era atât de clară încât pentru o clipă chiar am crezut că era el.

Când într-un final m-am oprit, alergasem atât de repede încât am avut nevoie de cinci minute ca să-mi recapăt suflul. M-am aplecat cu mâinile sprijinite pe genunchi, iar sudoarea curgea peste tot în jurul meu. Am strâns din ochi. *Futu-i! Futu-i! Futu-i!* De ce totul devenea brusc atât de complicat, când tocmai începea să pară simplu??

În momentul acela nu știam, însă acest sentiment era o premoniție a ceea ce avea să urmeze.

Nu eram un mare consumator de alcool și nu am luat niciodată droguri. *Sexul* era singurul meu viciu. Iar când eram stresat, aveam nevoie de el și mai mult. Ca un prieten.

Știam că nu se cuvenea să mă gândesc cum să i-o trag Sorayei pe drumul spre un priveghi, dar nu mă puteam abține. Arăta absolut uimitor în rochița ei neagră. Își prinsese părul, deși știam că nu îi plăcea așa. Probabil simțise nevoia să își ascundă din nou vârfurile colorate. În plus, părea emoționată. La naiba, acea vulnerabilitate rară pe care o expunea mă făcea și mai mult să vreau să i-o trag până își pierde mințile. Separatorul dintre noi și șofer era închis complet, iar acest lucru nu era deloc de ajutor. Tentația de a o ridica în poala mea devenea din ce în ce mai puternică. Probabil că îmi citea gândurile pentru că a spus:

— Arăți de parcă ai vrea să mă ataci, Morgan.

— Ți-ai pierde respectul pentru mine dacă ți-aș spune că, în ciuda locului spre care ne îndreptăm în seara asta, nu mă pot gândi decât cum să-ți dau chiloții jos și să te fac să-ți dai drumul pe fața mea?

— Știam deja că ești un ticălos cu gânduri murdare. Așadar nu e surprinzător. Dar asta s-ar putea să fie un nou prag de jos pentru tine, a glumit ea.

— O să îți dai seama de ceva la mine... când sunt stresat, devin extrem de excitat. Sexul îmi distrage atenția de la ceea ce mă apasă. De fapt este singurul lucru care mă ajută.

— Înțeleg. Aveți nevoie de ajutorul *meu*, domnule Morgan?

— Nu-mi spune „domnule Morgan” decât dacă adopți un aer supus, caz în care voi fi mai mult decât fericit să te iau la mine în poală. Putem juca acest joc, dacă vrei.

Am pierdut șirul gândurilor, vrăjit de buzele ei întredeschise.

— Doamne, cât de mult vreau să ți-o trag în gură acum.

S-a fâțâit pe banchetă.

— Chiar vrei acum?

— Da. Și să cobor pe trupul tău... Putem da vina pe mâncatul compulsiv.

A izbucnit în râs.

— Îmi pare bine că găsești asta amuzant, pentru că sunt la zece secunde distanță de la a-mi îngropa fața sub rochița aia.

— Nu putem. Mai avem puțin și ajungem la priveghi.

Vocea mea a devenit răgușită în timp ce mi-am strecurat mâna pe sub rochița ei și i-am mângâiat coapsa.

— Nu și în cazul în care convenim să întârziem.

— Vorbești serios?

În loc să-i răspund, am luat telefonul și mi-am sunat șoferul.

— Louis, nu suntem încă gata să mergem la capelă. Am vrea să mai conduci puțin. Fă un ocol și întoarce-te aici în circa treizeci de minute.

— Sigur, domnule Morgan.

Ea și-a mușcat buza și a clătinat din cap mimând neîncrederea, ceea ce mi-a întărit și mai mult sexul. Nu puteam merge atât de excitat la un priveghi. Deci era o urgență.

Soraya stătea cu spatele lipit de spătarul banchetei din piele. I-am ridicat rochița mai sus pe coapse, am îngenuncheat sub ea și i-am despărțit genunchii. În timp ce i-am scos încet cu dinții lenjeria din dantelă, am simțit pe limbă că materialul era ud.

La dracu'! Era udă toată.

Fundul ei se mișcă în timp ce îmi treceam ușor limba în sus și în jos pe sexul ei. Nu foloseam doar vârful, ci toată limba pentru a o devora și mă opream doar pentru a-i suga clitorisul.

Nu mai fusese niciodată atât de udă pentru mine. *Niciodată.*

Soraya și-a trecut unghiile lungi prin părul meu și a tras. Aveam gura acoperită de excitarea ei în timp ce o desfătam, apoi mi-am dat seama că nu mai rezistam. Am pătruns-o cu degetele mișcându-le înainte și înapoi în timp ce mă uitam în sus în ochii ei cu o privire încețoșată.

— Am nevoie să ți-o trag.

— Da. Te rog..., a murmurat ea.

Ah, cu certitudine mă puteam obișnui cu implorările Sorayei
Venedetta

Mi-am desfăcut fermoarul pantalonilor, i-am lăsat în jos și am așezat-o deasupra mea. Simțeam pielea canapelei rece sub mine. În câteva secunde, s-a înfipt în sexul meu, ceea m-a făcut să-mi dau ochii peste cap.

Rochița i se mișca în jurul taliei și i se vedea fundul gol în timp ce mă călărea. O priveam în ochi, iar senzația de a mă cufunda în ea fusese la fel de incredibilă pe cum îmi imaginasem. Nu m-am putut abține și i-am scos acele din păr, eliberând șuvițele care s-au răsfirat în timp ce mi-o trăgea. Ca și în noaptea galei, nu a protestat; știam că oricum nu îi plăcea să-și țină părul prins.

Celelalte momente în care făcuserăm sex păreau blânde în comparație cu această experiență în limuzină. Acum era mai tare, mai carnal... mai pur, cea mai bună formă de sex veritabil.

Când a scos-un geamăt înăbușit, am terminat mai profund decât îmi amintesc s-o fi făcut vreodată. Era atât de bine să eliberez tensiunea acumulată toată ziua. Nimic — nici măcar antrenamentul obositor — nu mă liniștise așa cum o făcuse senzația de a o pătrunde. În plus, moartea lui Liam era un memento dur și dureros al propriei mele condiții de muritor și a ceea ce conta cu adevărat. Pur și simplu, viața era prea scurtă pentru a nu ți-o trage atât de tare tot timpul.

— Acum suntem amândoi șifonați, a spus ea în timp ce se dădea jos de pe mine.

— Jur pe Dumnezeu, niciodată nu ai fost mai frumoasă, Soraya.

Era adevărat. Avea chipul îmbujorat, iar părul era ciufulit. Bucurie pură în fața morții. Eram așa de recunoscător că nu trebuia să înfrunt seara singur. Atât de recunoscător pentru că eram în viață.

Și-a scos oglinda și s-a privit în ea.

— M-am transformat din Prințesa Grație în Roseanne Rosannadanna.

Remarca ei m-a făcut să chicotesc.

— Iar mie-mi place la nebunie.

L-am rugat pe Louis să oprească la Macy's pentru ca Soraya să poată merge la baie să-și aranjeze părul și să-și cumpere alți chiloți. Oficial, întârziaserăm la priveghi.

Când am ajuns în fața capelei, aveam o puternică stare de anxietate. Soraya își prinsese părul în coadă. M-a mângâiat ușor pe spate și mi-a zis:

— O să fie bine.

Slavă cerului că era acolo cu mine!

Era dificil, nu doar pentru că trebuia să văd trupul neînsuflețit al lui Liam, dar era prima dată când trebuia să mă aflu față în față cu Genevieve după foarte mult timp. Dar poate cel mai dureros era faptul că toate acestea îmi aminteau de ultima oară când fusesem la o înmormântare: la moartea mamei mele.

Coadă trecea dincolo de ușă, o mare de oameni îndesați în poliester negru. Membrii bogați ai păturii superioare a Manhattanului discutau despre portofoliile de acțiuni când ar fi trebuit de fapt să tacă dracului din gură. Nu vedeam dincolo de oamenii din fața mea. Nu că aș fi vrut să văd ceva. Voiam să plec acasă, în locul în care mă simțeam în siguranță, în interiorul Sorayei.

Trebuia să merg la toaletă, așa că i-am șoptit Sorayei:

— Rămâi aici. Mă duc să caut o toaletă.

— Bine, a răspuns puțin îngrijorată de faptul că o lăsam singură.

Am plecat de la coadă și am urmat covoarele persane până la toaletă. După ce m-am ușurat ca un cal de curse, tocmai reveneam la Soraya când am văzut-o pe mama lui Liam, Phyllis, alinând o fetiță, pe hol. Copilul plângea și asta mi-a frânt inima.

Fetița stătea cu spatele la mine și părea să aibă aproximativ patru ani. Cred că era fiica Liam și a lui Genevieve. Nu o văzusem niciodată. Știam doar că Liam o lăsase însărcinată pe Genevieve destul de repede după ce am aflat de relația lor. La vremea respectivă, vestea nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Dar în acest moment nu simțeam altceva decât simpatie pentru un copil care își pierduse un părinte. Cunoșteam prea bine acest gen de durere.

Phyllis a părut surprinsă să mă vadă, dar nu puteam trece pe lângă ea fără să-i adresez condoleanțe. Am simțit o senzație de greață când i-am spus:

— Bună, Phyllis. Îmi pare atât de rău pentru Liam!
Neliniștită, ea nu a făcut decât să dea afirmativ din cap, apoi
mergeam în urma lor am observat un pompon negru care căzuse din
părul fetei pe covor.

Mi-am dres glasul și am mers un pic mai repede ca să le ajung
din urmă.

— Scuze. I-a căzut ceva.

Când fetița s-a întors, a fost prima dată când i-am văzut chipul.
În timp ce ingenuncheam întinzându-i pomponul, am uitat complet
ce trebuia să spun. Parcă mă lovisese ceva. Nu mai aveam cuvinte...
doar o stare totală de uluire și confuzie. Pentru că, dacă nu aș fi știut
care era realitatea, aș fi crezut că privesc chipul mamei mele.

Capitolul 15

Soraya

Ce naiba îi lua atât timp?

Coadă se mișca mai repede decât mă așteptasem, iar Graham încă nu revenise de la toaletă. Acum puteam zări sicriul deschis. Era tulburător să vezi un om atât de tânăr și chipeș întins acolo, mort. Știam că îi făcuse rău lui Graham, însă Liam nu meritase asta. Am observat că avea părul blond și un chip frumos. Arăta atât de împăcat. Speram să fi ajuns într-un loc mai bun.

O mulțime de aranjamente florale albe înconjurau sicriul, cu panglici pe care scria „Fiu, Prieten, Soț“. Erau și lumânări lungi, crem, aprinse. Un decor frumos. Cel mai bun și scump.

M-am uitat în spate. Nici urmă de Graham.

Ochii mei au dat apoi de ea. Neclintită, stătea pe scaunul cel mai apropiat de sicriu.

Genevieve.

M-am încordat în timp ce m-a străbătut un val neașteptat de posesivitate. Genevieve era blondă, la fel ca Liam. Iubitului meu i-o trăseseră Barbie și Ken. Iar eu eram mai degrabă un fel de revenire a păpușii Bratz.

Iubitul meu. Cred că asta era, nu?

Oricum, din punct de vedere fizic, Genevieve era exact opusul meu: micuță, cu un corp asemănător celui al unei balerine. Era frumoasă. Deși nu mă așteptasem la mai puțin, sperasem că poate, din întâmplare, avea un aspect comun.

Nu era cazul.

Dar nu numai înfățișarea ei mi-a provocat un fior în stomac. Ci mai degrabă faptul că eram față în față cu o persoană căreia Graham îi oferise inima. O iubise. Nu eram sigură că va simți vreodată același lucru pentru mine. Poate că niciodată nu mi-am dat seama cât de mult mi-am dorit și aveam nevoie de asta până acum.

În timp ce vorbea cu oamenii care îi transmiteau condoleanțe, m-am uitat la ochii ei. Erau ochii care îl priviseră pe Graham. M-am uitat la gura ei. Era gura pe care el o sărutase, care îi cunoscuse sexul. M-am uitat apoi în jos, la sânii ei mici ascunși sub o rochie neagră. Sânii mei erau mult mai mari. Asta m-a făcut să mă simt mai bine aproape o milisecundă până când i-am văzut picioarele subțiri. Erau picioarele care fuseseră încolăcite pe spatele lui.

Doamne, Soraya! Nu te mai tortura. Deci AȘA se simțea gelozia pură.

Când am privit din nou în urma mea, femeia din spate mi-a zâmbit.

— Cum l-ați cunoscut pe Liam?

— Ăăă... nu l-am cunoscut. Am venit cu Graham Morgan.

— Fostul logodnic al lui Genevieve?

Am înghițit nodul care mi s-a pus în gât.

— Logodnic?

— Dacă e vorba despre Graham Morgan de la Morgan Financial Holdings, da. Au fost logodiți și urmau să se căsătorească înainte ca Genevieve și Liam să fie împreună.

Am simțit un gol în stomac. *Îi ceruse mâna?*

— Așa e. Desigur. Da. Sunt cu acel Graham Morgan. Și dumneavoastră cine sunteți?

— Helen Frost. Sunt vecină cu Genevieve și Liam. Uneori am grijă de Chloc.

— Fiica lor?

— Da. Are patru ani. Frumoasă, brunetă, spre deosebire de părinții ei.

— Ei, se întâmplă uneori, am zis ridicând din umeri.

Înainte ca discuția noastră să continue, atenția mi-a fost atrasă de Graham care se îndrepta prin mulțime în direcția mea. Se uita drept înainte fără nicio expresie, părând complet amețit. Se pare că întreaga experiență îl afecta mai rău decât am crezut.

— Ești bine?

A dat din cap afirmativ, însă instinctul îmi spunea că ceva nu era deloc în regulă.

Venise în sfârșit rândul nostru să îngenunchem la sicriul lui Liam și să ne rugăm. Mi-am unit palmele, am închis ochii și am zis „Tatăl nostru“ și „Ave Maria“. Am avut un șoc când l-am auzit ce a spus.

— Nenorocitul, a șoptit el.

Avea lacrimi în ochi, însă nu a plâns. Buza de jos îi tremura.

Am continuat să mă uit la el, confuză de furia subită. Ne-am ridicat în același timp și ne-am îndreptat încet spre văduva nu foarte îndurerată. Genevieve părea ciudat de bine pentru o femeie care tocmai își pierduse soțul. Ochii i s-au luminat când l-a văzut pe Graham. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îi trase mai aproape corpul rigid.

Cătea.

— Îți mulțumesc mult că ai venit, Graham.

El stătea țeapăn și se uita fix la ea.

Devenise mut de la șoc?

Ea a continuat:

— Apreciez mai mult decât îți dai seama. Ne vedem vineri la întâlnire.

Întâlnire?

Se întâlnea cu el?

Țineam rândul în loc, iar el nici măcar nu mă prezentase. Într-un final, ea și-a desprins privirea de la el, observându-mă în dreapta lui. A afișat un zâmbet fals.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt Soraya... sunt...

Am ezitat. Într-un final, a vorbit el.

— Iubita mea, a zis el ferm cuprinzându-mi talia cu brațul.

— Iubita ta, a repetat ea.

Graham m-a strâns mai tare.

— Da.

— Avery mi-a zis că te vezi cu cineva, dar nu știam că e ceva serios.

— Este. *Foarte* serios.

A, bine de știut.

— Mă bucur să te cunosc, Soraya.

— Asemenea. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Și mă refer la... Graham.

Graham i-a aruncat o privire ucigătoare.

Ce naiba se întâmplă? De ce devenise atât de supărat dintr-odată?

S-a îndreptat brusc spre un alt membru al familiei. Am dat mâna mecanic cu fiecare persoană care se afla la rând înainte să ajungem în capăt.

Am respirat ușurată și am zis:

— Ei, a fost dureros. Ce facem acum?

Părea că voia să spună ceva, dar nu își găsea cuvintele.

— Soraya...

— Ce e? Graham, ce se întâmplă? Spune-mi.

— Nu pot acum. O să-mi pierd cumpătul. Și nu e nici moment nici locul potrivit.

N-a trecut mult timp până ce am primit răspunsul la întrebare că toți ochii din încăperea s-au întors spre o fetiță frumoasă, cu părul încă la culoare, care și-a făcut apariția lângă sicriul lui Liam. *Chloe*. Fusese „dispărută în misiune” toată noaptea. Am presupus că fiica lui Liam Genevieve fusese ținută departe intenționat. Nu credeam că este acolo.

Mulțimea parcă a înghețat la vederea imaginii dureroase cu fetița care plângea lângă trupul tatălui ei. M-a făcut să mă simt vinovată că tata încă trăia, iar eu alesesem să nu mai am nimic de-a face cu el. Al ei era mort și nu va mai putea să-l vadă vreodată.

— Este așa de trist, i-am șoptit lui Graham.

A tras adânc aer în piept și a expirat încet. Aproape în același moment, Chloe s-a întors, iar eu am putut să-i văd chipul pentru prima oară. Am scos un icnet. Tare. Rotițele au început să mi se învârtă în cap. Când m-am uitat la Graham, l-am văzut holbându-se la ea uluit.

— Ai mai văzut-o până acum, Graham?

Încă privind-o, a clătinat din cap și a răspuns simplu:

— Nu.

Dintr-odată, comportamentul ciudat al lui Graham a căpătat sens. Pentru că fetița semăna perfect cu tatăl ei.

Tatăl ei, Graham.

Nu aveam nicio îndoială. Graham era tatăl biologic al lui Chloe. Mintea mea o luase la goană: Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cum au putut să nu-i spună? Era oare posibil să fie o coincidență? Ca ea să semene cu Graham, deși era a lui Liam? În adâncul sufletului meu știam care era răspunsul. Dintr-odată, nu mai știam dacă să plâng sau să pocnesc pe cineva. M-a tras de mână.

— Trebuie să plecăm înainte de a face ceva regretabil.

M-am uitat spre Genevieve, care era nepăsătoare la iminenta criză de nervi a lui Graham, în timp ce pălăvrăgea și își expunea dantura perfectă în fața oamenilor de la coadă.

— Bine. Bine, hai să mergem, am zis.

În limuzină, Graham a privit în gol pe fereastră o parte din drum. Probabil în continuare în stare de șoc, nu părea să fie pregătit să discute despre ceea ce văzuserăm, iar eu nu voiam să insist. Într-un final, s-a întors către mine.

— Spune-mi că a fost doar o închipuire a mea.

— Nu. Nu a fost. Fetița aceea semăna perfect cu tine.

El a clipit de mai multe ori, încercând să proceseze informația.

— Dacă este fiica mea, cum de a putut Genevieve să știe asta atât timp și să nu-mi spună?

— Aș vrea să am un răspuns, dar nu am. Cred că va trebui s-o întrebi pe ea.

Masându-și tâmplele, a continuat:

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Înțeleg dacă vrei să fii singur la noapte.

— Nu! a spus categoric. Am nevoie să fii lângă mine.

— Bine.

În seara aceea nu am făcut sex. În schimb, Graham m-a ținut în brațe și am resimțit greutatea enormă a grijilor pe care și le făcea în fiecare respirație a lui, cât stat treaz, neputând să doarmă cea mai mare parte a nopții.

Părea că, în acea seară, zilele voioase și fără griji ale relației noastre se încheiaseră brusc. Lucrurile urmau să se schimbe într-un mod drastic. Oricât de mult voiam să fiu acolo cu el, nu mă puteam abține ca măcar o parte din mine să pună în secret o armură imaginară pentru a mă proteja.

* * *

Graham a decis să nu se confrunte cu Genevieve până la întâlnirea lor de vineri. Se gândise să îi dea timp să-l înmormânteze pe Liam cum se cuvine înainte de a o ataca în legătură cu Chloe. În plus, cred că avea nevoie de timp să se pregătească pentru adevărul inevitabil și să afle care erau drepturile lui legale. În plus, era împotmolit în muncă, încă încercând să conceapă strategia preluării companiei lui Liam.

Am decis că în aceste circumstanțe ar fi bine-venite câteva nopți departe unul de altul. Spre disperarea lui, mi-am făcut intenționat planuri cu Tig și Delia două nopți la rând și i-am spus că voi dormi la mine acasă.

În realitate, nu existau alte planuri în afară de a pierde vremea la salonul de tatuaje. Chiar aveam nevoie de părerea prietenilor mei în legătură cu acea situație.

Nu le-a venit să creadă după ce le-am povestit.

Delia a început să vorbească în timp ce își organiza acele de unică folosință pentru găurit:

— Zici că e desprinsă din „General Hospital“.

Mi-am mușcat limba. Habar nu aveau de ironia acestor cuvinte. Nu le spusese niciodată că Graham se uita la serial.

Tig, care stătea cu picioarele cocoțate, și-a aprins o țigară și a zis:

— Mai degrabă „All My Children“, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Mersi mult, am spus dându-mi ochii peste cap.

A continuat:

— Ce nu pricep este cum de nu s-a gândit tipul ăsta la posibilitatea ca puștoaica să fie a lui.

— Nu o văzuse niciodată.

— Dar aflase despre sarcina ei, nu? Nu putea să calculeze? Nu i-a dat prin cap că era, cel puțin, posibil?

Simțind nevoia de a-i lua apărarea lui Graham, am zis:

— Ei nu și-au mai vorbit. Graham nu a știut momentul exact. Doar a presupus că e copilul lui Liam.

Tig și-a aprins o altă țigară.

— Ce rahat! Te trezești într-o zi și pac... deodată familie.

Cuvintele lui m-au făcut să tremur. Tig tocmai dăduse glas celei mai mari frici pe care o aveam.

Știind că sunt supărată, Delia s-a întors spre soțul ei.

— Nu spune asta. El nu e cu tipa aia. Ele nu sunt familia lui.

— Crede-mă, nu e ca și cum nu m-aș fi gândit la același lucru, am zis. Nu doar că a fost odată îndrăgostit de ea, dar nici nu mai există un alt bărbat în tablou, iar ea probabil este mama copilului lui. Unde exact e locul meu în toate astea?

Delia a făcut tot posibilul să mă aducă pe linia de plutire.

— Te pripești. El n-o să fie cu ea, mai ales după ce știe că l-a mințit ani în șir.

Am oftat.

— Femeia asta e frumoasă și șireată. Pun pariu că deja încearcă să găsească o modalitate prin care să întoarcă situația în favoarea ei. A programat o întâlnire cu el pentru discuții de afaceri chiar înainte ca el să aștepte despre Chloe la înmormântare. Vrea fuzionarea companiei lui Liam cu cea a lui Graham.

— Pariez că vrea să fuzioneze mult mai mult de atât, a răbufnit Tig. Delia s-a apropiat de Tig și l-a împins în joacă.

— Vrei să încetezi?

S-a uitat la mine.

— Graham pare să țină sincer la tine. Îmi e greu să cred că va pune botul la porcăria aia.

Tig a intervenit:

— Mie îmi e greu să mi-o imaginez pe Soraya jucând rolul lui Mary Poppins și alte rahaturi de genul ăsta cu puștoaica aia. Trebuie să vezi imaginea de ansamblu. Chiar dacă Dl Mare Ticălos nu ajunge împreună cu mama fetei, Soraya tot e nevoită să aibă de-a face cu creșterea copilului altcuiva dacă va rămâne cu tipul ăsta. E un lucru care trebuie luat în considerare.

Avea dreptate. Problema avea multe aspecte diferite.

— Soraya ar fi o mamă vitregă bună. Am putea vopsi vârfurile părului micuței și i-am putea da găuri în urechi, a spus Delia zâmbind.

Tig a suflat un nor imens de fum.

— Știi ce cred eu? Cred că ar trebui să le spui adio lui Daddy Warbucks⁹ și Little Orphan Annie¹⁰. Părerea mea.

În noaptea aceea mi-am schimbat din nou culoarea vârfurilor părului. Fuseseră verzi încă din noaptea galei. O singură nuanță părea să se potrivească situației.

Cod roșu.

⁹ Sir Oliver „Daddy” Warbucks este un personaj fictiv din benzile desenate „Little Orphan Annie”. (N.t.)

¹⁰ Fetiță orfană în vârstă de 11 ani, personaj fictiv din benzile desenate cu același nume. (N.t.)

Capitolul 16

Graham

Aveam senzația că Soraya îmi scăpa printre degete. Scuza pe care o invocase, că stătea cu prietenii ei, era o prostie. Cel mai rău era că nici măcar nu-i puteam găsi vreo vină. M-am pus în locul ei. Cum aș fi suportat situația dacă aș fi știut că făcuse un copil cu un alt bărbat? Gândul îmi provoca o stare de rău. Mă simțeam atât de posesiv în ceea ce o privea; pur și simplu nu-mi puteam imagina așa ceva.

Săptămâna aceea fusese ca un coșmar din care nu mă puteam trezi. Nu voiam decât să dau timpul înapoi înainte de priveghi. Totul era atât de simplu atunci.

Aveam mult de lucru, dar nu mă puteam gândi decât la cele două care mi se infiltraseră în minte: Soraya și Chloe.

Dacă era cu adevărat fiica mea, atunci îi datoram atât de mult. Nimic din toate astea nu era vina ei.

Nu te hazarda.

Aveam nevoie de testul de paternitate. O parte din mine încă nu credea până ce nu exista dovada. Nu îmi puteam permite să m implic emoțional până ce orice îndoială că era a mea dispărea.

Vocea secretarei mi-a întrerupt gândurile.

— Doamna Moreau a venit să vă vadă.

M-am jucat cu brățara de la ceas, am tras adânc aer în piept și am zis:

— Trimite-o înăuntru.

Ușa s-a deschis, iar Genevieve a intrat defilând în birou ca și cum ar fi fost al ei. La un moment dat fusese. Ea, Liam și cu mine petreceam ore în șir chiar în acel loc, făcând strategii până ne apuca dimineața. Îmi făcuse de nenumărate ori sex oral pe sub biroul în fața căruia stătea acum cu picioarele încrucișate. Parcă fusese ieri, cu excepția faptului că dragostea mea pentru ea se transformase în ceea ce părea a fi ură.

A așezat o cutie albă pe birou.

— Ți-am adus prăjitura preferată de la Magnolia. Unt de arahide. Îmi amintesc cât de mult îți...

— Futu-i! Lasă-mă cu prăjitura, am sărit eu. E a mea?

Se dusesse naibii introducerea treptată a subiectului în discuție. Ea a făcut ochii mari.

— Ce?

— M-ai auzit. Chloe. E fata mea?

Părea complet șocată, iar obrații i s-au îmbujorat. Cum de nu prevăzuse confruntarea? Pentru că nu a spus nimic, am continuat:

— De ce ești așa surprinsă, Genevieve? Chiar credeai că o s-o văd la priveghi și n-o să întreb asta?

— Nu știu, Graham.

— Cum adică nu știi?

— M-am temut cinci ani de acest moment. Nu știu cum aș putea să îți explic ca să înțelegi ce a fost în capul meu.

— Păi... am toată ziua. Găsește o cale.

A continuat să tacă, așa că am zis:

— Bine, voi începe eu. Ți-o trăgeai cu Liam și cu mine în același timp, corect?

— Da.

— La cât timp după ce am fost ultima oară împreună ți-ai dat seama că ești însărcinată?

— O lună.

— În câte luni erai?

— Două luni.

De furie, am aruncat un pix în cealaltă parte a camerei.

— Cum dracu' ai putut face asta?

Stropi de salivă îmi ieșiseră din gură odată cu vorbele. A început să plângă.

— Poți încerca să mă lași să-ți explic?

— Chiar aștept să văd cum o să explici asta.

A închis ochii un moment, apoi a spus:

— Eram îndrăgostită de amândoi, Graham. *Chiar* eram. A fost egoist din partea mea să simt asta, dar am făcut-o. Aș fi vrut să dureze o veșnicie. Fiind cu amândoi în același timp a fost cel mai frumos lucru de care am avut parte din ambele lumi. Știam că, odată ce vei afla, se va termina. I-am spus lui Liam că noi doi nu mai dormim împreună. Nu a știut că eram cu amândoi. Se pare că nici tu nu i-ai spus asta vreodată.

— Abia am mai vorbit cu vreunul din voi după ce te-am prins.

— Știu. Sunt conștientă de asta. Mi se rupe inima și acum.

A privit pe fereastră o vreme, timp în care și-a adunat gândurile. Într-un final, a continuat:

— Când s-a născut Chloe, tenul ei era mai deschis decât e acum. Nu prea avea păr. Nu a fost evident imediat că nu semăna nici cu Liam, nici cu mine. Când a mai crescut puțin, știam că și-a dat seama cât de mult semăna cu tine. A ales să ignore. Amândoi am ales să ignorăm. Lucrurile mergeau așa de prost între noi trei la acea vreme. Iar Liam a iubit-o enorm pe Chloe. Nu ar fi suportat posibilitatea ca ea să nu fie a lui.

— Și eu? Credeai că n-o să aflu *niciodată*?

— În adâncul sufletului am simțit întotdeauna că era a ta. Și, să fiu sinceră, asta mă bucura. Relația mea cu Liam s-a răcit destul de repede

după ce ne-am căsătorit. Mi-am dat seama că am făcut o greșeală imensă. Te iubeam încă atât de mult și voi regreta întotdeauna că te-am rănit.

— Din nou, nu înțeleg cum ai putut să-mi ascunzi asta.

— Nu am o scuză, cu excepția faptului că nu am vrut să tulbur viața lui Chloe. Iar o parte din mine simțea că nu i-aș putea face asta lui Liam. Faptul că am rămas cu el a fost răul cel mai mic, pentru că știam că tu nu mă vei primi înapoi. Am hotărât să las lucrurile așa cum erau. Doar încercam să țin ritmul.

Din ochii ei lacrimile începuseră să șiroiască. Am refuzat să mă înmoi.

— Vreau un test de paternitate imediat.

— N-o să mă cert cu tine pentru asta, Graham. Îți dau tot ce vrei. Timp cu ea. Testul. Tot ceea ce vreau este ca, dacă se dovedește că tu ești tatăl, să aștepti și să-i spui când va fi puțin mai mare și va putea înțelege mai bine. Tocmai și-a pierdut singurul tată pe care îl cunoștea. Și este devastată.

— Nu i-aș face niciun rău. Sunt de acord să nu îi spun o vreme, dacă asta este spre binele ei.

— Chiar țin la tine. N-am vrut niciodată să-ți fac rău. Te rog să crezi asta.

— Vreau testul ăla într-o săptămână, Genevieve. O să fac toate aranjamentele necesare ca rezultatele să fie precise.

O umbră de panică i-a străbătut chipul.

— N-o să încerci s-o iei de lângă mine, nu?

— Nu aș lua niciodată un copil de lângă mama lui.

Și-a tras nasul.

— Îți mulțumesc.

— Dacă se dovedește că este a mea, vreau să aduni toate fotografiile pe care i le-ai făcut încă din ziua în care s-a născut. Înțelegi?

N-a avut niciun moment de ezitare.

— Sigur.

În noaptea aceea nu voiam altceva decât s-o văd pe Soraya. S-o miros. Să dorm lângă ea. Părea că sunt în sevraj după cel mai puternic tip de drog. Stătusem doar câteva zile departe de ea, dar parcă ar fi trecut o viață. Nu era doar o nevoie fizică. Îmi era dor de umorul ei, de sarcasmul și de râsul ei.

Era târziu. Tocmai ieșisem din spital după ce fusesem în vizită la Meme și nici măcar nu eram sigur că Soraya mai era trează. Șoferul meu, Louis, își luase seara liberă. Fără să stau pe gânduri, mi-am luat jacheta și m-am dus la garaj. Nu îi scrisesem vreun mesaj și nici nu o sunasem. Așa că să mă duc la ea era riscant. Dar nici nu voiam să risc spunându-mi să nu mă duc. Nu am găsit niciun loc de parcare gol în apropierea apartamentului ei, așa că am fost nevoit să merg pe jos două străzi, pe ploaie torențială. Când am ajuns în cele din urmă la ușă, am apăsât pe soneria de la interfon. Avea o voce răgușită.

— Alo?

Am închis ochii. Îmi fusese dor să-i aud vocea.

— Iubito, eu sunt.

— Graham... e târziu.

Mi-am lipit fruntea de perete.

— Știu.

Fără să mai spună ceva, mi-a deschis ușa. Am simțit un val de ușurare în timp ce urcam în viteză câte două trepte odată. Părul și jacheta îmi erau leoarcă. Probabil că arătam ca un șobolan murat. Când a deschis ușa, nu m-a lăsat imediat să intru. Nu știam dacă mă va primi sau dacă mă va goni. Era decizia ei. Nu aveam niciun drept să insist după mizeria în care o târâsem. Am privit-o o clipă. Era nemachiată și avea o cămașă de noapte albă. Sfârcurile ei mă salutau. Măcar *ele* se bucurau să mă vadă. Arăta splendid, chiar dacă părul îi era dezordonat.

Avea vârfurile roșii.

O pierdeam.

— O, Doamne! Intră. Ești ud leoarcă.

Slavă Domnului pentru ploaie. Îmi prindea bine puțină compasiune.

A dispărut o clipă și a revenit cu un prosop.

— Uite. Dă-mi jacheta udă.

Mi-am dat jos primul strat de haine. Cămașa de dedesubt era încă uscată. Ar fi trebuit să stau afară mai multă vreme.

— Ce s-a întâmplat? Totul e în regulă?

— Nu. Nu e în regulă.

— Să înțeleg că întâlnirea cu Genevieve de azi n-a mers bine?

— A recunoscut că nu a fost sigură că Liam era tatăl lui Chloë. Și-o trăgea cu amândoi în același timp și și-a dat seama că e însărcinată după ce ne-am despărțit. A fost de acord cu un test de paternitate săptămâna viitoare.

— Nu știu ce să zic.

Am privit-o în ochi.

— Spune-mi că n-o să mă părăsești.

S-a uitat în altă parte.

— Graham... totul este atât de nesigur acum. Sunt foarte confuză.

— Și eu mă simt la fel. Mintea mi se învâрте și nu o pot controla, însă sunt sigur de un singur lucru acum. Știi care, Soraya?

Se uita țintă în podea, însă și-a ridicat privirea și m-a privit printre genele negre.

— Care?

— Te vreau pe tine. Vreau să fiu cu tine. Sunt până peste cap de tine și am nevoie să știu că n-o să mă părăsești.

A râs.

— Cred că se zice: sunt îndrăgostit până peste cap de tine.

— Mă rog.

I-am cuprins talia și mi-am unit palmele la spatele ei.

— Spune-mi că n-o să mă părăsești din cauza asta.

— Nu știm ce se va întâmpla.

— Eu știu ce vreau.

— Graham... lucrurile se pot schimba.

— Am nevoie de tine, Soraya. N-am mai spus asta în viața mea unei femei.

Mi-am sprijinit fruntea de a ei și am șoptit:

— Am nevoie de tine.

A dat din cap afirmativ.

— Bine.

I-am cuprins fața cu palmele, am ridicat-o și privirile ni s-au întâlnit.

— Fără alte prostii ca să mă eviți.

— Aveam planuri cu Tig și Delia.

I-am aruncat o privire pentru a-i da de înțeles că era o prostie.

— Bine, a zis dând ochii peste cap. Te-am evitat.

M-am aplecat și am sărutat-o. Pentru prima oară după înmormântare, lumea părea să se fi oprit o clipă în loc.

— Vrei să rămâi la noapte?

— Încearcă să mă faci să plec.

În noaptea aceea, cu Soraya în brațe, am reușit în sfârșit să am parte de somnul de care aveam atâta nevoie. Ba chiar am dormit mult, până când m-a trezit soneria telefonului.

Capitolul 17

Soraya

Știam cine era după tonul vocii lui. Din fericire, nu stăteam cu fața spre el, așa că am putut asculta întreaga conversație fără să pretind că nu mă afecta profund. Era îndeajuns de neplăcut că o altă femeie îmi suna pe mobil la șapte dimineața în timp ce stătea în patul meu, undeva mai pui că era și *mama copilului lui*. Așa avea să fie? Graham nu era genul de bărbat care ar ignora vreodată telefonul femeii care avea custodia copilului lui. Cățeaua care îi refuzase dreptul de a-și vedea fiica crescând putea să-i întrerupă viața în orice moment. Nu avea nicio îndoială că va folosi pe deplin acest lucru în avantajul ei.

— O să aranjez ca un laborator privat să fie la tine luni la ora...

El a rămas tăcut în timp ce asculta. Am auzit sunetul vocii dar nu am înțeles ce spunea. Au urmat câteva schimburi de replici complementare, apoi, înainte de a închide, vocea i s-a înmuiat.

— Ea cum e?

Am simțit o strângere de inimă pentru el. După aceea i-am oferit puțin timp și am rămas tăcută câteva minute. I-am vorbit în cele urmă, tot cu spatele la el:

— Ești bine?

Graham m-a cuprins în brațe pe la spate și m-a sărutat pe umăr.

— Sunt bine. Îmi pare rău pentru asta. A sunat pentru a aranja testul ADN.

M-am întors cu fața spre el.

— E încă îndrăgostită de tine.

A lăsat privirea în jos.

— Nu sunt sigur că Genevieve e capabilă de dragoste.

— E frumoasă.

— Nu se compară cu tine.

— E deșteaptă.

— Sunt un tip care apreciază mai degrabă genul isteț și îndrăzneț.

Am zâmbit. Până mi-a venit în cap un alt lucru la care Genevieve mă întrecea.

— A fost logodnica ta.

— Fără angajamente e doar o bijuterie.

Nu știu de unde mi-a venit, probabil latura mea masochistă:

— Te-ai așezat într-un genunchi și ai cerut-o în căsătorie?

— Soraya...

— Vreau să știu.

— De ce?

— Habar n-am. Trebuie.

— De fapt, nu. A fost mai degrabă o înțelegere de afaceri decât ceva romantic. Am dus-o la Tiffany și și-a ales singură inelul.

— Ah.

— Când ne-am despărțit, Meme nu a fost prea surprinsă. Într-o zi, la prânz, m-a întrebat de ce nu i-am dat lui Genevieve inelul ei de logodnă. Sincer, nici nu-mi trecuse prin minte. Meme îmi dăduse inelul când am împlinit 21 de ani și mi-a spus că îi aparținea oricui îi ofeream inima. Inelul bunicii mele era mic și simplu. Abia după ce relația s-a terminat și Meme mi-a punctat acest lucru evident am înțeles semnificația lui. Nu mi-am pus niciodată problema asta, având în vedere că între un inel mic ce însemna mult pentru mine și

o piatră ostentativă, Genevieve ar prefera a doua variantă. Și am știut asta îndeajuns încât să nu-i dau inelul bunicii mele. Dar nu m-am gândit la ce spunea asta despre ce fel de persoană era.

— Uau! Pare o adevărată cățea nenorocită.

Graham a râs. M-am simțit bine să-i aud râsul.

— Asta îmi place la tine, Soraya. Spui ceea ce gândești. Prima oară când ai făcut asta cu mine m-a enervat, dar m-a și excitat din cale afară.

L-am cuprins pe după gât și am rânjit cu subînțeleș.

— Ești un ticălos la patru ace care nici măcar nu-și amintește numele secretarei.

Graham s-a încruntat și apoi a acceptat jocul. Mi-a atins gâtul cu buzele.

— Continuă.

— În majoritatea timpului, nici măcar nu observi oamenii din jurul tău.

— Așa să fie?

Vocea lui era gravă, iar gura i-a urcat până la urechea mea.

— Crezi că femeile nu trebuie decât să-și desfacă picioarele pentru că arăți așa bine.

Mâna lui îmi mângâia corpul din ce în ce mai jos până a ajuns pe coapsele goale. Mi-a vorbit în ureche în timp ce încerca să-mi depărteze picioarele unul de altul.

— Desfă-ți picioarele pentru mine, Soraya.

Am încercat să n-o fac. Chiar am încercat. Însă vocea aceea...

— Desfă-le pentru mine, Soraya. Vreau să te aud cum îmi rostești numele gemând.

— Ești așa de sigur pe tine că poți...

S-a lăsat în jos pe' pat și și-a rezemat umerii între picioarele mele. Eram deja udă, iar respirația lui caldă în acel loc mi-a trimis o fierbințeală prin tot corpul. Mi-am desfăcut repede picioarele.

Până după-amiază, toată încrederea în relația noastră care se instalase în acea dimineață începea deja să se risipească. Ida mă pusese să fac diverse comisioane pentru ea de la ora prânzului. La coada de la bancă, bărbatul din fața mea era împreună cu fiica lui, care era cam de vârsta lui Chloe. În trenul de ora șapte, în drumul către tipografie, un cuplu stătea așezat vizavi de mine. Fiica lor se ținea de bară și se învârtea în jurul ei. Probabil că pentru ei nu era un moment important, însă eu vedeam o familie fericită. Mi se reamintea oriunde mă uitam.

După ultima sarcină din zi, stăteam pe peron așteptând trenul către sud. Vizavi, a intrat în stație cel care mergea spre nord. Mi-a atras atenția cuvântul de lângă cifra șapte încercuită. *Queens*. Fără să stau pe gânduri am sărit în el, exact când ușile se închideau.

Ce dracu' făceam? Nu-l mai văzusem de opt ani. Putea să nici nu mai locuiască în *Queens*.

Când am ieșit la stația străzii *Sixty-First*, un tren de legătură care se îndrepta spre nord tocmai intra în stație. Uitându-mă vizavi, m-am gândit să mă întorc de unde venisem. M-am gândit atât de mult timp, încât până la urmă oamenii au fost nevoiți să mă ocolească în timp ce stăteam nemișcată și priveam cum se îndepărtează trenul.

Casa lui era la doar câteva străzi de stație. Când am cotit-o pe a treia stradă, mi-a bâzâit telefonul, iar numele lui Graham a apărut pe ecran. Am zăbovit cu degetul deasupra butonului „*Respinge*”, apoi mi-am amintit ce i-am spus noaptea trecută. *Că voi fi alături de el*. Că nu îl voi mai evita.

— Bună.

— Bună, frumoaso. Cum ți-a fost ziua?

Stăteam la intersecție așteptând lumina verde a semaforului.

— Ocupată. Ida m-a pus să alerg prin tot orașul cu diverse sarcini.

În acel moment s-a făcut verde și am coborât de pe bordură. Apărut parcă de nicăieri, un taxi trase fix în fața mea, la mai puțin de trei centimetri de degetele mele. Am lovit în portbagajul mașinii galbene.

— Hei, cretinule! Uită-te pe unde mergi!

— Soraya?

— Mda. Scuze. Un taxi era să treacă peste piciorul meu.

— Ești încă în Manhattan?

— De fapt, nu.

— Ah. Bine. Tocmai am încheiat o întâlnire în Brooklyn. Unde ești? Te iau și mergem să luăm cina?

Am tăcut un minut.

— Nu sunt în Brooklyn.

— Unde ești?

— În Queens.

— A, n-am știut că încă te ocupi de comisioane.

— De fapt, nu mă ocup, am răspuns înghițind în sec. Mă duc să-l văd pe tata.

Graham nu m-a întrebat de ce mă duceam; răspunsul era destul de evident. Restul drumului am vorbit și i-am spus că îi voi trimite un mesaj când terminam, ca să luăm cina împreună. Când am închis, m-am oprit în loc, dându-mi seama că locuința tatălui meu era la doar două uși distanță. *Ce îi voi spune?*

Am pierdut noțiunea timpului stând acolo, dar trebuie să fi trecut o jumătate de oră, holbându-mă la casa lui. Emoțiile pe care le simțeam erau incontrolabile și chiar nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce îi voi spune, însă, chiar și așa, eram sigură că trebuia să fac asta. *Futu-i!*

M-am îndreptat spre ușa de la intrare, am tras adânc aer în piept și am bătut. În timp ce așteptam, inima îmi bătea să-mi iasă din piept. Pentru că nu a venit nimeni la ușă, am simțit o senzație de ușurare. Tocmai voiam să mă întorc și să plec în clipa în care ușa s-a deschis.

— Vă pot ajuta?

Theresa s-a uitat chiorâș, apoi a făcut ochii mari.

— O, Doamne, Soraya! Îmi pare rău că nu te-am recunoscut.

Am zâmbit forțat.

— Tata e aici?

M-am panicat brusc și nu-mi doream decât să plec. *Te rog spune-mi, te rog spune-mi.*

— Da. E sus, se luptă cu ușa șifonierului, care a ieșit din țățâni. Cred că pierde lupta.

A zâmbit călduros și s-a dat într-o parte.

— Hai înăuntru. Mă duc sus să-l chem. Se va bucura să te vadă.

Am rămas în prag, simțindu-mă ca și cum aș fi intrat în casa unui străin pentru prima oară. Practic, asta era. Un străin. Pe pereți erau aliniate fotografii de familie. *Noua* familie a tatălui meu. Zâmbeau și râdeau în fiecare poză înrămată. Nu era nici măcar o singură imagine cu sora mea sau cu mine. *Nu trebuia să fi venit.* O voce pe care nu o mai auzisem de câțiva ani mi-a întrerupt controversa interioară legată de fugă.

— Soraya.

Tata vorbea de la jumătatea scării.

— E totul în regulă?

Am încuviințat.

— Mama ta e bine?

Asta m-a scos din sărite.

— E bine.

Frank Venedetta s-a îndreptat spre mine zdruncinându-mi încrederea și așa fragilă. Pentru o secundă am avut impresia că mă va îmbrățișa. Dar când mi-am încrucișat brațele la piept a părut să prindă ideea.

— E o surpriză plăcută. A trecut prea mult timp. Uită-te la tine, ești matură. Semenii cu mătușa Annette. Ești frumoasă.

— Semăn cu mama.

Partea lui de moștenire genetică nu avea să primească niciun credit pentru ceva bun.

A încuviințat.

— Da, ai dreptate, așa este.

Cei opt ani care trecuseră fuseseră blânzi cu tatăl meu. Era acum trecut de 50 de ani. Câteva fire argintii îi punctau părul brunet și

des, însă pielea lui măslinie nu îmbătrânise prea mult. Era un bărbat în formă, alergarea fusese evadarea lui când eram mici și se părea că o făcea în continuare.

— Vino înăuntru. Hai să ne așezăm.

Cu mișcări ezitante, l-am urmat în bucătărie.

— Cafea?

— Sigur.

A turnat pentru fiecare câte o cană aburindă și mi-a dat un biscuit. Mama nu ne lăsa niciodată să bem cafea când eram mici. Însă latura Venedetta a familiei debarcase din Sicilia; după părerea lor, dacă erai destul de mare să poți ține o cană, aceasta trebuia să fie plină cu cafea. Același lucru era valabil pentru un pahar cu vin. Cele mai frumoase amintiri cu tatăl meu erau diminețile pe care le petreceam împreună în bucătărie după ce mama pleca la muncă. Stăteam împreună la masă și vorbeam în timp ce beam cafea și mâncam biscuiți înainte ca eu să plec la școală. Vara, mă trezeam chiar mai devreme pentru a sta cu el. După ce s-a mutat, evitam dimineața masa din bucătărie, pentru că mă făcea să mă întreb dacă împărțea cafeaua cu Brianna, noua lui fiică.

— Deci cum ești?

— Bine.

A dat afirmativ din cap. Apărusem la ușa lui și totuși puneam capăt oricărei discuții pe care o iniția. Câteva minute mai târziu, a încercat din nou:

— Tot în Brooklyn stai?

— Da.

A dat iar din cap. După cinci minute a întrebat:

— Cu ce te ocupi?

— Lucrez pentru o autoare de rubrică cu sfaturi.

— Pare interesant.

— Nu este.

Au mai trecut câteva minute.

— Te vezi cu cineva?

Graham mă numise iubita lui, cu o seară în urmă, totuși eu nu spuseseam niciodată acest lucru cu voce tare.

— Am un iubit.

— E ceva serios?

M-am gândit un minut. Era ceva serios. Poate că ne cunoșteam doar de o lună, dar era cea mai serioasă relație pe care o avusesem vreodată.

— Este.

Tata a zâmbit.

— Tocmai a aflat că are o fiică despre care n-a știut nimic, împreună cu fosta sa logodnică.

Zâmbetul i-a pălit. A închis ochii pentru scurt timp, apoi i-a deschis și a dat din cap ca și cum totul căpăta sens în sfârșit. A tras adânc aer în piept și a expirat zgomotos.

— Am făcut multe greșeli în viață, Soraya. Am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

— Cum ar fi faptul că ai înșelat-o pe mama.

A încuviințat.

— Da. Cum ar fi faptul că am înșelat-o pe mama ta.

— Ne-ai părăsit. Cum să-ți părăsești copiii?

— Ți-am zis. Am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

— Regreți?

— Regret că te-am rănit, da.

— Nu asta am întrebat. Regreți alegerea făcută? Să alegi o femeie în locul fiicelor tale? Să îți faci o altă familie și să nu privești înapoi?

— Nu a fost așa, Soraya.

Vorbeam din ce în ce mai tare.

— Răspunde la întrebare. Privești înapoi și îți dorești să fi făcut o altă alegere?

A privit în pământ părând rușinat, dar a răspuns sincer.

— Nu.

Aveam senzația că cineva îmi dăduse un pumn în stomac.

— Ai iubit-o vreodată pe mama mea?

- Da. Am iubit-o foarte mult.
- Și dacă Theresa nu te iubea?
- Ce vrei să mă întrebi?
- Ai fi stat cu mama mea dacă Theresa nu te iubea?
- Nu pot răspunde la asta, Soraya. Nu așa a fost.
- Tu și mama ați fost fericiți?
- Da. Am fost la un moment dat.
- Până la Theresa.
- Nu e corect. E mai complicat de atât.
- M-am ridicat.
- Nu trebuia să fi venit. A fost o greșeală.
- Tata s-a ridicat și el în picioare.
- Greșelile au fost ale mele, Soraya.
- M-a privit direct în ochi în timp ce a rostit mai departe:
- Te iubesc!

Toate lucrurile din ultimele zile ieșeau bolborosind la suprafață. Parcă urma un tsunami, iar eu eram pe cale să fiu trasă sub el dacă nu fugeam. Așa că am făcut-o. Am plecat ca un liliac din iad alergând afară din casa lui. Nu a fost cel mai matur moment din viața mea, dar nu voiam sub nicio formă să-l las pe acel bărbat să mă vadă plângând. Am trecut în fugă pe lângă portretele de familie, am deschis larg ușa din față și am coborât în goană cele șase trepte, câte două deodată. Ochii mă ardeau, gâtul părea că se îngusta, iar pieptul mi se contracta. Eram atât de hotărâtă să scap de acolo cât de repede puteam, încât nici măcar nu băgam de seamă pe unde mergeam. Tocmai de aceea nu l-am văzut pe bărbatul care stătea pe bordură până ce nu am ajuns în brațele lui.

Capitolul 18

Graham

Am țipat la șoferul meu să se îndrepte spre Queens înainte de a afla adresa tatălui ei. Din fericire, nu stătea decât un singur Venedetta în cartier, altfel aş fi fost nevoit să bat la mai multe uşi. Instinctul îmi spunea că vizita nu decurgea bine.

Când am ajuns pe Bulevardul Catalpa, nu ştiam dacă ea era în casă sau nu, așa că am aşteptat pe bancheta din spate a maşinii. Nu după mult timp, uşa de la intrare s-a deschis, iar Soraya s-a năpus-tit pe aleea ce dădea în stradă. Abia am avut timp să ies din maşină pentru a o prinde; evident că nu mă văzuse. Ținând cont de expresia ei disperată, nici nu eram prea sigur că putea să vadă ceva.

La început s-a zbătut în brațele mele.

— Eu sunt, Soraya.

Privirea ei a început să-și recapete concentrarea. Am urmărit-o în vreme ce i se umpleau ochii cu lacrimi, apoi s-a topit în brațele mele. S-a lăsat cu toată greutatea pe mine în timp ce am strâns-o mai tare în brațe.

— Sunt aici, scumpo. Sunt aici.

A scos un sunet sfâșietor, apoi corpul a început să îi tremure, iar lacrimile i se scurgeau pe chipul frumos. Simțeam o suferință fizică. Văzând-o astfel, auzind sunetul durerii venind din adâncul ei, era copleșită și cum cineva mi-ar fi desfăcut coastele, mi-ar fi scos inima din piept și ar fi stors în palme viața din ea.

Stând acolo în fața casei, am ținut-o cât de strâns am putut. Când mi-am ridicat privirea și am văzut un bărbat care stătea în prag și se uita la noi, un bărbat care după aspect era fără îndoială Frank Venedetta, am hotărât că era timpul să plecăm.

— Hai, intră în mașină.

Am ajutat-o să urce pe bancheta din spate, iar Soraya nu a privit înapoi. Însă eu, da. Tatăl ei nu a făcut decât să dea din cap afirmativ și să ne privească plecând.

Drumul de întoarcere din Queens l-am parcurs în tăcere. Într-un final, plânsetul ei a încetat, dar a rămas cu capul sprijinit de umărul meu și cu ochii închiși. Uram faptul că totul se întâmplase din vina mea. O dădusem în bară grav. Nu numai că situația cu Genevieve ne pusese în dificultate relația, dar în același timp adusese la suprafață vechii demoni ai Sorayei. Acum mă compara cu un bărbătuș care o dezamăgise în cel mai profund mod.

I-am mângâiat părul și în cele din urmă am întrerupt tăcerea:

— Îmi pare rău. Totul e din vina mea.

— Nu știu de ce m-am dus să-l văd. Ce credeam că va spune?

— E firesc. Încerci să-i înțelegi alegerile din cauza a ce se întâmplă.

— Așa cred...

— Știu că ai plecat supărată, dar ți-a spus ceva de folos?

— Nu. A zis că nu poate spune dacă ar fi rămas cu mama în cazul în care n-ar fi întâlnit-o pe Theresa.

Futu-i! Mi-am schimbat poziția pe banchetă astfel încât să stăm față în față.

— Indiferent dacă am sau nu o fiică, chiar dacă nu te-aș fi întâlnit, nu exista nicio șansă să fiu din nou cu Genevieve.

— Dar ai iubit-o odată.

Și-a lăsat privirea în podea.

— Soraya, uită-te la mine.

Și-a ridicat capul, iar privirile ni s-au întâlnit din nou.

— Femeia m-a înșelat cu cel mai bun prieten și apoi nici nu mi-a spus că aş putea avea un copil. *Timp de patru ani*. Pentru mine, încrederea și loialitatea sunt importante. Nici măcar nu aş angaja pe cineva în care nu aş avea încredere, ce să mai vorbim despre o parteneră de viață. Nu vom mai fi împreună, indiferent de ceea ce se va întâmpla.

Am rostit fiecare cuvânt rar, bine gândit înainte, și totuși eram precaut.

— Tatăl tău putea face parte din viața ta în vreme ce era căsătorit cu o altă femeie. Oamenii fac asta tot timpul. El a ales. Și, dacă mă întrebi pe mine, a ales prost. Eu nu sunt tatăl tău.

Chiar atunci, Louis, șoferul meu, ne-a întrerupt.

— Domnule Morgan? Mergem înapoi în Manhattan sau în Brooklyn? Urmează ieșirea pentru Belt Parkway.

— La mine sau la tine? am întrebat uitându-mă la Soraya.

Am fost ușurat să aud revenind o părticică din fata mea.

— Presupui o mulțime de lucruri cu întrebarea aceea.

— Nu fac decât să fiu un gentleman. Ai avut o seară grea. Știi care e remediul perfect ca să te simți mai bine.

— Sigur că știi.

— E datoria mea și o iau foarte în serios.

— Știi ce m-ar face să mă simt mai bine?

— Spune.

— Tu. Să nu fi un gentleman.

Am rânjit în timp ce sexul mi s-a întărit la această perspectivă.

— Acasă la mine, Louis.

Apoi i-am șoptit în ureche Sorayei:

— Și când te gândești că voiam să ți-o trag în cel mai drăguț mod. Nu încetezi să mă uimești, Soraya. Va fi plăcerea mea să las gentelmanul la ușă și să ți-o trag murdar.

Următoarele zile, lucrurile au revenit la normal între mine și Soraya. Îngrijorarea ei legată de posibilitatea ca eu să am un copil părea să se fi estompat. Ziua mă adânceam în muncă, iar noaptea dădeam tot ce puteam ca să-i fac pe plac Sorayei. Dacă avea să-și cântărească opțiunile în curând, trebuia să mă asigur că decizia ei de a scăpa de mine avea să fie cât mai dificilă posibil. S-o satisfac din punct de vedere sexual era partea care îmi plăcea cel mai mult la acest plan.

Luni dimineață, laboratorul sosi la biroul meu la ora șapte, pentru a lua o mostră de ADN. Câteva ore mai târziu aveau o programare cu Genevieve, pentru a lua un eșantion de la Chloe. Plătisem o avere pentru ca rezultatele să fie gata rapid și până miercuri aveam să aflu cu certitudine dacă eram sau nu tată.

Tată.

Pentru că nu avusesem unul, însuși acest gând era o noutate pentru mine. Dacă se confirma că este fiica a mea, fără îndoială că voiam să mă implic în viața ei. Chiar dacă nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna asta. Ce făcea un om în toată firea cu o fetiță care devenea peste noapte copilul lui?

Luni seară a trebuit să plec din oraș pentru o scurtă întâlnire în Boston, marți dimineața. Zborul meu avea întârziere, așa că stăteam în aeroport și citeam ziarul. Înainte s-o cunosc pe Soraya, începeam cu secțiunea de afaceri. Acum însă dădeam paginile până ajungeam la „Întreab-o pe Ida“, chiar înainte de a mă pune la curent cu piața bursieră.

Mă uitam la telenovele, iar acum citeam sfaturi dintr-o rubrică de sfaturi dintr-un cotidian. Deveneam un fătălău.

Dragă Ida,

De curând, mama s-a măritat din nou. Bill, tatăl meu vitreg, are un fiu de 19 ani, pe care l-am cunoscut abia în urmă cu trei săptămâni. Alec era plecat la facultate și a venit acasă ca să stea cu noi

În timpul verii. Problema e că sunt extrem de atrasă de Alec. Sunt destul de sigură că atracția e reciprocă, pentru că tensiunea sexuală este atât de puternică încât uneori îmi e greu să respir. E ceva greșit să fiu cu fratele meu vitreg? — GRETCHEN, MANHATTAN

Dragă Gretchen,

Deși practic nu sunteți rude de sânge, există însă o conexiune de familie și multă lume ar fi deranjată de o relație între voi doi. După felul în care scrii, suspectez că te gândești că nu este corect să fii cu Alec și cauți pe cineva care să îți dea permisiunea să o faci, împotriva a ceea ce crezi. Sfatul meu este să fii sinceră cu tine, iar restul se va aranja de la sine.

I-am trimis un mesaj lui Sorayei.

Graham: Ți-aș trage-o și dacă ai fi sora mea vitregă.

Soraya: LOL. Citești rubrica?

Graham: Da. Îmi place să încerc să-mi dau seama la care răspuns ai contribuit tu.

Soraya: Cum îți dai seama la care am răspuns eu?

Graham: Pur și simplu.

Soraya: Eu am scris răspunsul de azi?

Graham: Primesc un premiu dacă dau răspunsul corect?

Soraya: Am crezut că ți-am dat premiul noaptea trecută.

La naiba! Așa și era. Câteva minute, timp în care sexul meu era în gura ei, m-am gândit cum ar fi să-mi dau și eu gaură în limbă ca să

afle și ea cum se simțea bila rece de metal pe clitoris. Angajații mei cu siguranță ar fi crezut că mi-am pierdut complet mințile dacă aș fi venit la o ședință de luni dimineața bâlbâindu-mă din cauza limbii umflate și înzorzonate. Fusesse și așa destul de rău în dimineața aceea, când mintea mea rătăcitoare m-a făcut să zâmbesc în toiul ședinței.

Pentru că răspunsul meu a întârziat, Soraya și-a dat seama ce făceam.

Soraya: Te gândești la noaptea trecută, așa-i?

Graham: Da. Și mă face să vreau să plec de la aeroport și să le-o trag chiulind de la întâlnirea de dimineață. Să le-o trag ca să ți-o trag?

Soraya: Perversule! Deci... am scris vreo parte din răspunsul pentru Gretchen de azi?

Graham: Niciun cuvântel.

Soraya: Foarte bine. Și ieri? Femeia care fura din borcanele cu mărunțiș ale unchiului ei?

Graham: Pușcăriile sunt pline cu oameni care au început cu furturi mărunte.

Soraya: O, Doamnel! De unde ai știut? Asta a fost literalmente singura propoziție pe care a păstrat-o din răspunsul meu.

Graham: Te cunosc.

Soraya: E puțin înfricoșător!

Mie-mi spui? Fac pe mine de frică zilele astea.

Tocmai începuse îmbarcarea pentru zborul meu când telefonul mi-a bâzâit în mână. La început am crezut că este un alt mesaj de la

Soraya. Zâmbetul mi-a pierit când am văzut numele lui Genevieve clipind intermitent pe ecran. M-am gândit să nu-i răspund, dar apoi mi-am dat seama ar putea fi vorba despre Chloe.

— Genevieve.

— Graham. Ce mai faci?

— Ocupat. Este totul în regulă cu Chloe?

— E bine.

— Atunci ce vrei?

A oftat tare în telefon.

— O să trebuiască să înveți să-mi vorbești civilizat. Nu vreau ca fiica noastră să fie expusă la felul în care-mi vorbești.

— Fiica noastră? Te pripești puțin, nu-i așa? Rezultatele testului vor veni abia miercuri dimineată.

— Pentru mine e doar o formalitate. În inima mea știu că este a ta.

— Cât de drăguț pentru tine! Poate că ai fi putut să-mi împărtășești informația asta puțin mai devreme. Nu știu... să zicem... acum patru ani?

— Încetează să mai țipi la mine.

— Încetează să mă suni.

Încă un suspin de frustrare. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi putut jura că femeia avea coaie. Uriașe, mai mari decât capul ei.

— Ascultă, urc într-un avion. Trebuie să închid.

— Unde te duci?

— Nu e treaba ta. Închid, Genevieve.

— Așteaptă. Am sunat cu un motiv. Vreau să fiu acolo când vei obține rezultatele, miercuri dimineată.

— Nu.

— Cum adică nu?

— Este opusul lui da. Poate că ar fi trebuit să înveți să-l rostești acum patru ani, când cel mai bun prieten al meu ți-a spus să-ți desfaci picioarele.

— Graham...

— Nu. Nu suntem o familie fericită care așteaptă să vadă semnul
plus pe un bețișor. Vreau să aflu dacă mi-ai răpit patru ani din viața
ficei mele. Indiferent de rezultat, nu va fi moment vesel și nu îl ve
împărtăși cu mine.

— Vin miercuri la tine la birou.

— Te avertizez să n-o faci.

S-au auzit sunete înfundate de trafic pe fundal care dintr-o dată
au încetat.

— Genevieve?

Cățeaua îmi închisese.

Capitolul 19

Soraya

Graham trebuia să obțină astăzi rezultatele la testul ADN. Chiar dacă nu îmi ceruse în mod special să fiu acolo, am vrut să-l surprind. Spusese că rezultatele trebuiau să sosească puțin înainte de prânz, așa că mi-am luat liber de la serviciu toată dimineața.

Pentru o dovadă în plus de solidaritate, era timpul să scap de roșu. Îmi vopsisem vârfurile în albastru, Graham știind că era un semn că lucrurile merg bine în viața mea. Indiferent dacă eu credeam sau nu acest lucru, știam că gestul îl va liniști în privința noastră.

În drum spre Morgan Financial Holdings m-am oprit la Anil și am luat doi covrigi cu unt și două sucuri.

Mi-am croit drum prin ușile de sticlă și nici măcar nu m-am mai obosit să mă opresc la recepționeră. Am trecut pe lângă ea și m-am îndreptat spre biroul iubitului meu, ca și cum locul era al meu.

Am auzit-o grăbindu-se în spatele meu.

— Domnișoară Venedetta?

M-am răsucit pe călcâie.

— E în regulă. Am crezut că Graham și cu mine ți-am explicat că suntem împreună. Nu mai e nevoie să mă anunți.

— Nu de asta v-am oprit, a răspuns recepționera.

— Bine. Atunci ce este?

— Păi... noi... unii dintre angajații de aici vrem să vă mulțumim.

— Să-mi mulțumiți? am întrebat eu încruntându-mă. De ce?

— De când a început să se vadă cu dumneavoastră s-a schimbat.

E mai plăcut. E mai ușor de lucrat cu el. Nu știu dacă aveți un vagin magic sau ce... însă orice ați face, continuați. Ne-ați făcut viețile mult mai ușoare.

Unii dintre cei care stăteau în birourile-cub din apropiere au auzit-o. Unul a început să aplaude, fiind apoi urmat de alții. Stăteam acolo cu punga de hârtie unsuroasă în mână și eram aplaudată.

Trebuia să fac o reverență?

Graham trebuie să fi auzit agitația, pentru că ușa de la biroul lui s-a deschis.

— Ce naiba este...

Încruntarea de pe chip i-a dispărut când m-a văzut.

— Soraya, a zis zâmbind. Am pierdut ceva? De ce aplaudă?

M-am uitat spre angajați și le-am făcut cu ochiul.

— Le-am spus o glumă.

— Înțeleg. Ei bine, de ce nu îți muți spectacolul în biroul meu?

Ușa s-a închis în spatele nostru, iar Graham m-a lipit cu spatele de ea și m-a sărutat apăsător.

— Toți sunt nebuni după tine... la fel ca și mine. E o surpriză al naibii de drăguță.

— Nu voiam să treci singur prin asta.

Și-a proptit fruntea de a mea.

— Știi... chiar mi-am dorit să fii aici. Dar, în același timp, nu știam dacă te va face să te simți inconfortabil. Nu am vrut să pun presiune pe tine, dar sunt așa de bucuros că ai venit.

— Ei bine, am sentimentul că trebuie să exersezi pentru a mă obișnui cu disconfortul.

Mi-a cuprins obrazii în palme.

— Hai să le luăm pe rând. Poți face asta pentru mine?

Am încuviințat și i-am spus:

— O să încerc.

În următoarea jumătate de oră am stat unul lângă altul și am mâncat covrigii. Graham avea picioarele cocoțate pe birou și era mai relaxat decât anticipasem. Soarele strălucea și pătrundea prin ferestrele biroului, reflectându-se în ochii lui care mă urmăreau în timp ce mâncam. Părea să se descurce foarte bine ținând cont de situație.

— Pari bine. Nu ți-e teamă de apel?

— Știi ce? Sincer, chiar mă simțeam rău până ai venit. Știind că ești aici pentru mine, indiferent ce se întâmplă, chiar mi s-a schimbat starea.

— Mă bucur că am putut face ceva ca să-ți fie mai bine.

— Tu faci ca totul în viața mea să fie mai bine, draga mea. Totul. S-a întins peste birou, m-a apucat de mână și m-a sărutat ușor pe încheieturile degetelor. Sunetul interfonului ne-a întrerupt momentul.

— Domnule Morgan? Doamna Moreau este aici. Nu are programare, dar insistă să vă spun că a venit. A zis că știți despre ce este vorba. Am simțit o strângere de stomac și mi-am retras mâna dintr-a lui.

— Genevieve e aici?

Graham a închis ochii și și-a frecat tâmpilele nervos.

— Futu-i! I-am spus că nu vreau să vină pentru rezultate. Trebuia să-mi dau seama că n-o să mă asculte.

— Păi, nu prea poți s-o dai afară.

— Ba sigur că pot.

— Crede-mă, mi-ar plăcea să-i dai un șut în dos acum, dar cum va ajuta asta dacă vei afla că ești tatăl lui Chloe? Va trebui să ai de-a face cu ea, fie că vrei, fie că nu. Cu cât mai repede afli, cu atât mai bine.

Adâncit în gânduri, a încuviințat.

— Ai dreptate.

A apăsat butonul și a zis:

— Trimite-o înăuntru.

Micul dejun relaxant s-a încheiat oficial. Am aruncat ambalajele de la mâncare, ca să îmi abat atenția de la starea de nervozitate care se insinua.

Ușa s-a deschis, iar Genevieve a intrat în birou închizând ușor ușa în urma ei. Era îmbrăcată în stil conservator, cu o fustă creion gri și o bluză crem fără mâneci, care îi scotea în evidență brațele tonificate. Mirosul era familiar — Chanel No. 5. Mi-am dat seama că aducea cu prezenta-toarea de televiziune Kelly Ripa — micuță și zveltă. Chiar semăna cu ea.

Graham nici măcar nu s-a uitat la ea. A rămas tăcut, jucându-se cu ceasul, un tic de care, până acum, am crezut că scăpase complet.

Genevieve s-a uitat mai întâi la mine.

— Soreena, n-am știut că o să fii aici.

— E Soraya. Și, da, sunt aici să fiu alături de Graham când vor veni rezultatele.

S-a așezat.

— Deci... știi totul.

— Da. Nu ne ascundem nimic.

— Frumos din partea ta să fii aici pentru el.

Graham a spus într-un final:

— Am crezut că am stabilit că aș fi preferat să *nu* vii aici astăzi.

— Trebuie să fiu aici, Graham. Sunt sigură că i-ai spus Syreetei ce persoană îngrozitoare sunt, dar și eu sunt aici să te susțin.

Graham a vorbit pe un ton sever:

— Soraya. Nu Soreena. Și nici Syreeta. So-RA-ya. Ce e așa de greu?

— Soraya... Soraya... scuze... Sunt puțin tensionată și eu, da? Nu am venit aici să creez probleme. Încerc și eu să încurajez. Îmi dau seama că întreaga situație este din vina mea. Nu neg asta, dar nu pot schimba trecutul. Încerc doar să fac lucrurile corect, mergând mai departe. Dacă trebuie să-mi petrec tot restul vieții revanșându-mă, o voi face.

Părea că mai avea puțin și plângea. Ori era cu adevărat supărată, ori merita un Oscar. Graham a rămas rece la mica ei cădere nervoasă.

S-au scurs câteva minute de tăcere, timp în care Graham trecu de la ticul cu ceasul la răsucirea unui creion între degetele arătătoare. L-a aruncat în cealaltă parte a încăperii și a mormăit:

— Ce dracului le ia așa de mult timp?

Genevieve a încercat să detensioneze atmosfera și s-a uitat la picioarele mele.

— Îmi plac pantofii tăi. Ce marcă sunt?

— Michael Kors. Nu sunt Louboutin sau ceva de genul ăsta, dar mie îmi plac. Sunt confortabili pentru niște platforme.

A zâmbit.

— Și mie îmi plac.

Graham și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat. A început să măsoare la pas încăperea și părea să-și piardă cumpătul, așa că am încercat să-l liniștesc.

— Au zis înainte de prânz, așa-i? Mai e puțin timp.

A scos telefonul.

— Sun la laborator.

A pus apelul pe difuzor. A răspuns o femeie.

— Culver Laboratories.

— Da. Aici Graham Morgan. Urma să primesc un apel astăzi înainte de prânz cu rezultatele unui test de paternitate realizat pentru mine săptămâna aceasta. Termenul-limită a fost depășit cu trei minute. Vreau rezultatele acum, vă rog. Arnold Schwartz a declarat că va supraveghea totul personal pentru a se asigura că rezultatele vor fi gata în dimineața aceasta. Am un număr special de referință pe care mi l-a oferit dacă aveți nevoie de el.

— Da, domnule. Ar fi de ajutor.

În timp ce Graham îi dădea informațiile, am spus o mică rugăciune, sperând că, printr-un miracol, se va dovedi că nu el este tatăl. Nu-mi dădeam seama dacă acest lucru însemna că eram o persoană rea. Până când veneau rezultatele, din punctul meu de vedere, mai era încă o speranță. Dacă era implicat un al treilea bărbat despre care

nu știam... unul cu tenul mai închis, ca al lui Graham, și care poate îi semăna? Orice era posibil, nu?

Pe fundal se auzea zgomotul tastelor în timp ce femeia obținea informațiile.

— O să vă pun în așteptare, domnule Morgan. Se pare că rezultatele au sosit, însă când v-au spus că o să vă sune cineva să vi le comunice, se pare că s-au bazat pe Ora Pacificului. Dar văd aici în sistem că testul este gata. Trebuie doar să văd dacă avem personal autorizat disponibil care să vi le ofere.

Graham a mormăit ca pentru sine:

— Iisuse Hristoase!

Oamenii aceștia de pe Coasta de Vest nu știau cât de multe erau în joc. Dacă ar fi știut, sigur s-ar fi grăbit naibii.

Genevieve a răsuflat și s-a uitat la mine.

— E foarte enervant.

Nu înțelegeam de ce încerca să vorbească cu mine. În orice caz, eram prea tensionată ca să-i răspund. Mi-am îndreptat atenția spre Graham. Atitudinea relaxată de mai devreme era o amintire îndepărtată. Părea foarte îngrijorat. Cred că o parte din el își dorea să fie tatăl lui Chloe, în timp ce cealaltă era îngrozită în cazul scenariului opus, unul în care o fetiță despre care își imaginase că era a sa, rămânea orfană de tată.

Îmi simțeam măruntaiele răsucindu-se și mă întrebam dacă asta se întâmpla când iubeai cu adevărat pe cineva, dacă simțeai efectiv frica acelei persoane. Teama lui era a mea. Durerea lui era a mea. Viața lui se contopise cu a mea. Nu îi spuseseam că îl iubeam, însă, în timp ce stăteam acolo și simțeam că tot viitorul meu depindea de următoarele minute, am ajuns la concluzia că acesta trebuia să fie marele adevăr.

Îl iubeam pe Graham J. Morgan. Dl Mare Ticălos. Ticălos la patru ace. Celibatarul din Manhattan. Cincizeci de Umbre ale lui Morgan. Îi iubeam pe toți. Iubeam faptul că îmi aprecia temperamentul.

Iubeam cum mă proteja. Iubeam că mă făcea să simt pentru prima dată în viața mea că eram cea mai importantă persoană a cuiva — a lui. Ideea era că, în funcție de aceste rezultate, riscam să nu mai fiu cea mai importantă. Fiica lui va fi și *trebuia* să fie întotdeauna pe primul loc. Așa trebuia să se întâmple. Asta nu înțelesese niciodată Frank Venedetta.

O voce masculină s-a auzit în difuzor.

— Domnule Morgan? Vă mulțumesc pentru așteptare. Aici este Brad. Sunt unul dintre managerii laboratorului. Îmi cer scuze pentru întârziere. Am rezultatele dumneavoastră.

Graham și-a înghițit nodul din gât.

— În regulă...

— Sunt cel puțin 99,9% șanse de compatibilitate. Aceste rezultate sunt îndeajuns de concludente pentru a vă dovedi paternitatea.

Graham și-a dus palma la gură și a răsuflat ușor și prelung. Bărbatul a continuat:

— Vă vom trimite astăzi prin FedEx copia rezultatelor de laborator. Ar trebui să le primiți mâine. Încă o dată, îmi cer scuze pentru întârziere.

Genevieve și-a acoperit fața și a început să plângă.

— Vă mulțumesc, a răspuns Graham sec.

A închis telefonul și s-a uitat direct în ochii mei. Am încercat să mă stăpânesc și am dat din cap încontinuu, încercând să-l conving, și pe el, dar și pe mine, că lucrurile aveau să fie bine.

— E bine, am spus pe un ton neutru.

În sufletul meu eram însă departe de asta. Știam că îl iubeam. Era tot ce mai știam. Nu speram decât că va fi suficient.

Capitolul 20

Graham

Casa din piatră roșiatică, pe trei etaje, a lui Genevieve se afla la doar un kilometru și jumătate de apartamentul meu din Upper West Side.

Am rămas în fața structurii din cărămidă și am zăbovit o vreme înainte de a intra. Odată ce o întâlneam oficial pe Chloe, nu mai era loc de dat înapoi.

Acum eram tată. Încă îmi suna străin.

Căzusem de acord cu Genevieve că prima întâlnire avea să fie o cină obișnuită. Ea mă prezenta drept un prieten de familie. Apoi vom lăsa lucrurile să curgă, iar când venea momentul potrivit, lui Chloe i se va explica faptul că de fapt avea doi tați, unul în Rai și celălalt pe Pământ. În timp, după ce Chloe se va acomoda cu ideea, vom concepe un aranjament pentru custodie. Genevieve era norocoasă că se hotărâse să-mi ușureze situația. Altfel, ar fi avut mult de furcă. Mi-aș fi dorit foarte mult ca Soraya să fie cu mine, însă era mult mai bine să îmi cunosc fiica singur, înainte de a introduce alți oameni în viața ei. Chloe își pierduse recent singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată. Încă era extrem de fragilă.

O coroană din crengi și boabe roșii era agățată pe ușa roșie. În timp ce sunam la ușă, am tras adânc aer în piept înainte ca ușa să se deschidă. Genevieve a zâmbit și a făcut semn din cap.

— Intră, Graham.

În interior, totul era fie alb intens, fie argintiu, fie gri. Decorul semăna foarte mult cu cel din casa mea, elegant și modern. Îmi aducea aminte de cât de mult mi se schimbaseră gusturile. În ultima vreme, îmi plăceau mult mai mult lucrurile în toate culorile. Nuanțe aprinse, îndrăznețe.

Se simțea aroma unor condimente, așa că am întrebat:

— Ce miroase?

— Îți amintești acel „pad thai” pe care obișnuiam să ți-l gătesc? Era preferatul tău. Asta miroase. L-am preparat pentru cină.

Am fost nevoit să-mi mușc limba pentru a mă abține să-mi amintesc de multe dintre lucrurile care s-au petrecut înainte de a o prinde făcând sex oral cu Liam. Nu era seara potrivită pentru obișnuitele replici tăioase.

— Mulțumesc. Drăguț din partea ta.

— Vreau să te simți confortabil aici.

Singurul lucru care mă făcea să mă simt inconfortabil era Genevieve, care încerca să joace rolul de casnică fericită.

— Unde e?

— Chloe se joacă la ea în cameră. M-am gândit că ar fi mai bine să iasă și să te găsească aici, în mod natural, în loc să te prezint de la început. Nu vreau să fie suspicioasă.

Suspicioasă că mama ei a mințit și a înșelat, ținându-l pe tatăl ei adevărat departe de ea din ziua în care s-a născut?

— Cum crezi că e bine. O cunoști mai bine decât mine. Nu că ar fi fost alegerea mea, desigur.

— Știu.

Genevieve și-a dres glasul și s-a îndreptat spre bucătărie.

— Fă-te comod. Îți aduc ceva de băut?

— Apă la cină, acum nimic.

M-am așezat în sufragerie, aproape de bucătărie.

— Ești sigur? Am coniac... merlot...

Am ridicat mâna, cu palma îndreptată spre ea.

— Nu beau în seara asta.

— Bine... îmi spui dacă te răzgândești.

— Pe tine te știi, a zis o voce subțire și dulce.

M-am întors și am văzut-o pe Chloe, care stătea în picioare. Părul des și lung îi acoperea jumătate de față. Era îmbrăcată cu o pijama-salopetă roz, adorabilă, și ținea în mână un ursuleț.

Am zâmbit și m-am ridicat.

— Mă știi?

— Tu mi-ai găsit agrafa... la petrecerea lui tati.

Așa era. Îi ridicasem de jos pomponul care îi căzuse din păr la priveghiul lui Liam.

— Ești isteță.

— Cum te cheamă?

— Graham.

— Ca biscuiții cu graham?

— Da. Așa cred.

— Ești un biscuit isteț!

Am chicotit.

— Ești foarte amuzantă, Chloe.

Genevieve a intervenit:

— Chloe... Graham este un prieten al lui tati și al lui mamă.

O să stea cu noi la cină.

— Știi că tati a murit?

— Da. Îmi pare foarte rău. Știu că te-a iubit foarte mult.

S-a îndreptat spre capătul mesei, a luat o fotografie înrămată și mi-a adus-o. În poză, Liam o privea drăgăstos în timp ce frunzelor de toamnă cădeau în jurul lor. Nu era nicio îndoială că o adorase. Am vrut să simt amărăciune, dar când am observat zâmbetul de pe chipul ei în fotografie a devenit imposibil.

— E o fotografie foarte frumoasă cu voi doi.

— Mersi!

Încercând să găsesc ceva să-i spun mai departe, am întrebat:

— Întotdeauna te îmbraci în pijama așa devreme?

— Câteodată.

— Pare foarte confortabilă. Mi-aș fi dorit să facă și pe măsura mea.

Și-a încrețit nasul.

— Ar fi caraghios.

— Da. Probabil că ar fi.

Mi-a înmânat ursulețul și a spus:

— Uite! Teddy Grahams... ca biscuiții.

Apoi a început să râdă cu poftă. Am râs și eu pentru că ea râdea.

— Isteațol!

— Cina e gata! a strigat Genevieve din bucătărie.

Aranjase masa pentru cină. O farfurie mare, albă și pătrată era plină cu tăiței din orez și legume. O farfurie cu bucățele de pui și mix de legume era așezată în dreptul locului pe care l-am bănuیت a fi al lui Chloe. Un șervet de masă cu „Dora Exploratoarea”¹¹ era un indiciu clar.

— Graham, ai zis că vrei doar apă? a întrebat Genevieve.

— Da.

— Chloe, tu vrei lapte cu căpșuni?

Lapte cu căpșuni?

Nu se poate!

M-am întors către Chloe.

— Lapte cu căpșuni? Ador laptele cu căpșuni.

— E preferatul meu.

— Ce tip?

— Quik, a zis ea.

Nu băusem niciodată lapte Nesquik de față cu Genevieve. Așa că nu avea de unde să știe ce coincidență nebună era.

— E o nebunie. E băutura mea preferată din toată lumea.

¹¹ Personaj de desene animate. (N.r.)

M-am întors spre Genevieve.

— Pot să-mi schimb preferința pentru lapte cu căpșuni?

— Sigur, a răspuns Genevieve, care părea amuzată.

În prezența fiicei mele, puteam să beau pentru prima oară în viața de adult lapte Nesquik, în mod deschis și fără să mă simt rușinat. Puteam divulga secretul laptelui cu căpșuni.

Chloe s-a întors spre mama ei.

— Trebuie să-i dai un pai zăpăcit.

— Ah, nu cred că vrea unul.

Pentru amuzamentul lui Chloe, m-am uitat la Genevieve ca și cum era nebună presupunând că nu vreau.

— Sigur că vreau!

Genevieve a clătinat din cap și apoi a pus un pai lung, răsucit, în fața mea. Chloe s-a entuziasmat când m-a văzut bând cu el.

— Știi, Chloe, nu mi-am dat seama niciodată cât de gustos e laptele ăsta când îl bei cu un pai zăpăcit.

— Știu! a strigat ea.

Bucuria care i se citea în ochi era evidentă. Mă puteam obișnui cu ea. Faptul că simpla prezență a unui neîndemânatic ca mine, care se purta copilărește, îi provoca zâmbetele de care avea atât de multă nevoie mă făcea să mă simt foarte bine. Fetița tocmai trecuse printr-o pierdere traumatizantă, însă era ajutată să se adapteze și era iubită de mama ei. Trebuia să recunosc. Genevieve părea a fi o mamă bună.

Pe timpul cinei, Chloe s-a bucurat urmărindu-mă în timp ce sorbeam tăiței. Aș fi făcut-o cu ochii cruciș, doar ca s-o aud râzând iar și iar. Genevieve a rămas tăcută, însă atentă, deseori odihnindu-și bărbia în podul palmei în timp ce ne privea. Făcuse un pas înapoi pentru a ne da ocazia, mie și lui Chloe, să ne apropiem.

După cină, Genevieve a pus-o pe Chloe să se spele pe mâini și pe dinți. Nu știam cum avea să arate seara până când Chloe a venit în spatele meu și m-a întrebat:

— Dormi aici?

— Nu. Dar o să mai stau puțin. Ce urmează pe agendă?

— Pe ce?

Trebuia să învăț să-mi adaptez limbajul pentru a vorbi pe înțelesul copiilor.

— Ce-ți place să joci după cină?

— De-a îmbrăcatul.

— De-a îmbrăcatul?

— Da.

— Ce presupune?

— Nu pune. Rochițe.

Am chicotit.

— Rochițe?

— Da.

Apoi a fugit, probabil pentru a aduce ceva. M-am uitat către Genevieve ca și cum aveam nevoie de traducere.

— Rochițe?

— Chloe are în camera ei un cufăr plin cu rochițe de prințesă și alte costume. Îi place să le îmbrace peste pijama și să se învâртеască în ele până obosește. E un fel de ritual înainte de culcare.

Chloe și-a făcut apariția alergând înapoi spre mine. Era îmbrăcată într-o rochiță roz înfioată și avea pe cap o coroniță din plastic. Înainte de a apuca să clipesc m-am trezit cu o eșarfă albă cu pene în jurul gâtului.

— Chloe, poate că lui Graham nu îi place să se îmbrace ca o domnișoară.

— E în regulă. Chiar voiam să îmi explorez latura feminină. Era pe lista cu ce am de făcut.

Chloe mi-a luat telefonul și mi l-a dat.

— Fă o poză cu noi!

Am făcut un selfie cu mine și Chloe și i l-am trimis instinctiv Sorayei. Neștiind ce stare avea în seara aceea am ezitat, însă era prea târziu.

— Mă întorc, a spus Chloe în timp ce a tras eșarfă de pe mine.

A fugit în camera ei, lăsându-ne singuri în sufragerie. Câteva pene au căzut în urma ei, pe covor.

— Ești grozav cu ea, Graham.

— Este mai... natural... decât mă așteptasem.

— Sigur că este. Pentru că este a ta.

Înainte a ne continua conversația, Chloe a revenit în goană la mine. De data asta era îmbrăcată cu o rochiță în spiritul Crăciunului, cu blăniță pe margini. În mâini avea un joben.

— Ești o prințesă a zăpezilor?

— Sunt o crăciuniță, a răspuns, punându-mi jobenul. Iar tu ești Scrooge.

— Cred că sunt mulți oameni care probabil ar spune că m-ai ghicit, Chloe.

— Ce?

— Nimic, am zis zâmbind.

Trebuia să-mi amintesc mereu că vorbeam cu un copil de patru ani și jumătate.

Jocul a continuat circa o oră, până când Genevieve i-a spus lui Chloe că trebuia să meargă la culcare.

— Trebuia să mergi la culcare acum o jumătate de oră. Spune-i noapte bună lui Graham.

Fiica mea a venit la mine. *Fiica mea*. Încă nu mă obișnuisem cu asta. S-a oprit în fața mea. Doamne, cât de mult semăna cu mama mea! Mamei i-ar fi plăcut mult de ea. Gândul ăsta mi-a adus aminte că trebuia să îi dau vestea lui Meme.

Nu m-am putut abține și i-am cuprins obrazii în palme. Nu voiam s-o sperii, dar așteptasem momentul ăsta toată seara, iar acum era ultima mea ocazie.

— Noapte bună, draga mea!

— O să te întorci?

— Poți fi sigură, Chloe.

Nicicând nu dădusem glas unor vorbe mai adevărate. Avea să îi fie tare greu să mai scape de mine.

Seara decursese mult mai bine decât m-aș fi așteptat vreodată. Înapoi în limuzină, senzația de căldură pe care o simțeam în suflet a fost rapid înlocuită de îngrijorare când mi-am verificat telefonul și mi-am dat seama că Soraya nu răspunsese la mesajul cu fotografia pe care i-o trimiseseam. M-a cuprins un sentiment de deznădejde. Nu-i stătea în fire să nu răspundă la un mesaj de-al meu.

Eram un idiot.

Un prost nenorocit.

Nu trebuia să fi trimis fotografia.

Inima a început să-mi bată cu putere. Oare trebuia s-o las în pace în seara aceea sau să mă duc în Brooklyn?

— Parchează în fața casei, Louis. Nu știu exact unde merg.

Exact în momentul în care mașina s-a opri în fața clădirii, telefonul a vibrat pentru că primisem un mesaj.

Îmi pare rău. Abia acum am văzut asta. Telefonul era la încărcat în cealaltă cameră. Arăți adorabil cu eșarfă. Mă bucur că lucrurile au mers bine. Cred că mă culc devreme. Nu prea sunt în apele mele. Vorbim mâine. Te pup.

Am răsuflat ușurat că mi-a răspuns și m-am lăsat pe spătar înainte de a citi și reciti mesajul. Nu știam dacă era bine sau nu să mă duc în Brooklyn. Spusese că nu se simte bine. Am luat telefonul și am sunat-o, dar a intrat mesageria vocală. Îmi ignora apelul sau se dusese deja la culcare? Poate oprise soneria. Când am auzit apelul sonor pentru a lăsa un mesaj, am început să vorbesc:

— Bună, frumoaso! Îmi pare rău că nu te simți bine. Voiam să-ți aud vocea înainte de culcare. Probabil că ești deja în pat. Seara a mers bine. Vreau s-o întâlnești când vei fi pregătită. Dar, Soraya, trebuie să știi ceva. Nu cred că aș fi fost pregătit pentru asta dacă nu erai tu. Bărbatul care am fost acum câțiva ani nu este bărbatul de acum. Eram un om mizerabil. Liam a fost atunci un tată mai bun pentru ea. Sunt convins. Dar, datorită ție, voi fi tatăl bun pe care

îl merită. Pentru că m-ai învățat atât de multe despre ce este
tant în viață.

Am făcut o pauză.

Futu-i!

Spune-i c-o iubești. Spune-i.

— Soraya, eu...

BIP.

Porcăria s-a întrerupt.:

Capitolul 21

Soraya

Nu observasem limuzina parcată lângă bordură în fața clădirii până când geamul a coborât, iar vocea lui sexy mi-a atras atenția.

— Te duc undeva, frumoaso?

M-am îndreptat spre mașina închisă la culoare.

— Depinde. Unde mă duceți, Dl Mare Ticălos?

Graham m-a luat prin surprindere deschizând ușa, apucându-mă de mână și trăgându-mă înăuntru direct în poala lui, cu o mișcare rapidă. Gesturile lui jucăușe m-au făcut să zâmbesc, deși era dimineață și încă nu-mi băusem a doua cană cu cafea. *Ceea ce rar se întâmpla.*

Am chicotit, probabil ca o școlăriță, dar nu m-am putut abține.

— Ce faci aici?

— Am venit să-mi conduc femeia la muncă.

— Femeia ta? Parcă ai fi omul cavernelor, am zis, deși *în secret* îmi plăcea ideea.

Și-a îngropat fața în dreptul gâtului meu și a tras adânc aer în piept. Când a expirat am simțit cum i se destinde corpul.

— Mi-a fost dor de tine aseară. Nu te simțeai bine. Azi ești mai bine?

— Chiar sunt. Am crezut că m-am molipsit cu ceva. Dar un somn bun m-a făcut să mă simt mult mai bine.

— Știi ce te mai poate face să te simți bine?

Mâna lui dreaptă era pe picioarele mele și mă fixase pe loc, în timp ce cealaltă a început să-mi urce pe coapsă. Purtam o rochiță, ceea ce îi oferea acces ușor.

— Dă-mi voie să ghicesc. Penisul tău? Penisul tău mă poate face să mă simt mai bine?

— Acum, că ai adus vorba, sunt sigur că răspunsul este da. Însă nu la asta mă gândeam de fapt.

— Nu?

A clătinat din cap încet.

— De fapt, aveam fantezii despre cât de sexy arăți când ai orgasm și aș vrea să am ocazia să te urmăresc mai îndeaproape. Mă gândeam să te satisfac cu degetul, pe drum spre muncă. Când sunt în tine sunt prea distras ca să-ți pot studia chipul.

— Vrei să-mi studiezi chipul...

Am făcut un gest cu degetul arătând spre poală.

— ...în timp ce...

— Te satisfac cu degetul. Da.

M-am uitat în ochii lui Graham. Vorbea al naibii de serios. Fără să-mi desprind privirea de a lui, i-am vorbit șoferului:

— Pe strada 71, te rog, Louis.

Pupilele lui Graham se dilatau în timp ce apăsa butonul pentru acționarea geamului despărțitor, iar pe chipul lui a apărut un zâmbet care era o combinație delicioasă între șiretenie și încântare.

Era îmbrăcat pentru muncă, în obișnuitul costum făcut la comandă, și părea să fie exact ceea ce era, un influent om de afaceri. Totuși, în clipa aceea, singura afacere asupra căreia își concentra atenția eram eu. Privirea lui a fost de ajuns ca să mă excit. Așa că, în timp ce mă ținea în poală și îmi despărțea larg picioarele, eram deja udă.

Nu i-a luat mult timp să obțină ceea căuta. În mod remarcabil, faptul că privirea lui era în permanență ațintită asupra mea nu m-a afectat. De fapt, a accentuat ceea ce simțeam, pentru că știam că se excita urmărindu-mă.

Nici măcar nu ajunseseam pe podul Brooklyn când am terminat. Am oftat satisfăcută și mi-am rezemat capul pe pieptul lui.

— E mult mai bine decât cu trenul.

A chicotit.

— Sper că te referi la serviciile mele, nu la mijlocul de transport.

— Desigur.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat în creștetul capului.

— Aceste servicii sunt la dispoziția ta în permanență, Soraya. Nu trebuie decât să spui.

Bucurându-mă de calmul de după orgasm și de senzația de a fi în brațele lui Graham, am stat o vreme în liniște. Împreună. După ce ajuns în Manhattan, mi-am dat seama că nu ne mai rămăsese mult timp înainte să ajungem la mine la birou și m-am simțit vinovată că nu l-am întrebat despre seara trecută.

— Mi-a plăcut poza cu tine și Chloe și cu eșarfa. Se pare că prima vizită a mers bine.

— E extraordinară.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui ca să-l privesc vorbind. Ochii îi licăreau în timp ce vorbea despre ea.

— Este inteligentă și amuzantă. Și sarcastică. Și frumoasă, a spus el mângâindu-mă pe obraz. De fapt, seamănă mult cu tine.

— Mama ei este inteligentă și frumoasă.

— Cât de aiurea ar fi din partea mea să spun că am plecat aseară acasă dorindu-mi să fi fost a noastră?

— Destul de aiurea, am răspuns și am făcut o pauză. Dar în același timp, cinstit și draguț.

— Abia aștept să o întâlnesc.

Asta mă cam înspăimânta.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită.

Graham a încuviințat, ca și cum înțelegea, însă am văzut în ochii lui că era afectat.

— Dar vreau să aud totul despre ea de la tine. Doar că sunt de părere că trebuie să luăm lucrurile încet. Nu prea știu mai nimic despre copii și încă trebuie să ne dăm seama cum stă treaba cu relația noastră.

L-am simțit încordându-se.

— Eu mi-am dat deja seama cum stă treaba cu relația noastră.

— Nu am vrut să...

— E în regulă. Înțeleg, Soraya.

* * *

Dragă Ida,

Sunt împreună cu prietenul meu de patru luni și ceva. Îl iubesc și mi-a spus că mă iubește. Îngrijorarea mea este că nu mă face să mă simt specială sau dorită. Nu este niciodată nerăbdător să mă vadă și de cele mai multe ori eu sunt cea care face primul pas când vine vorba de sex. Am încercat să vorbesc cu el despre asta, însă nu s-a schimbat nimic. Sună prostesc dacă spun că simt nevoia să mă simt dorită? — KRISTA, JERSEY CITY

Am continuat să sortez mesajele zilnice și să le pun deoparte pe cele care credeam că au potențial.

Dragă Ida,

M-am mutat cu prietenul meu, Brad, în urmă cu șase luni. La o săptămână după ce am semnat contractul de închiriere a rămas fără loc de muncă...

Dragă Ida,

Soțul meu se pare că și-a pierdut apetitul sexual...

Dragă Ida,

Mă văd cu un bărbat care este atent și ține la mine. Problema e că e nătâng și...

Dragă Ida,

Mă tem că în urmă cu câțiva ani am lăsat dragostea vieții mele să-mi scape printre degete. Toți cei pe care îi întâlnesc pălesc...

Când am terminat, îmi venea să mă dau cu capul de birou. Oricum mă simțeam ca naiba pentru modul în care mă despărțisem de Graham dimineață. Citind despre acele probleme legate de relații mi-am dat seama cât de nerecunoscătoare eram. Graham venise tocmai până în Brooklyn ca să mă ia cu mașina, lăsase totul deoparte ca să-mi spună că îi fusese dor de mine — ca să nu mai spun că îmi oferise un orgasm matinal al naibii de spectaculos în timp ce el nu avusese parte de nicio plăcere fizică — și eu ce făcusem? Îl făcusem să se simtă ca dracu'. *Bună treabă, Soraya!*

Chestia era că îl doream mai mult decât crezusem că-mi pot dori o altă ființă umană. Iar gândul mă speria de moarte. Acum mai mult ca oricând, fiind implicat și un copil. M-am lăsat pe spătar și am încercat să-mi imaginez viața fără Graham. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că eram terminată. Pentru că nu mai puteam face asta. În plus, mă făcuse să-mi dau seama că eram o iubită de rahat.

Am tras adânc aer în piept și am întins mâna după telefon.

Soraya: Îmi pare rău pentru dimineață. Vreau s-o cunosc pe Chloe.

Punctulețele au început imediat să țopăie pe ecran. Mă întrebam dacă și el se chinuise să se concentreze la ce are de făcut după modul în care ne despărțiserăm dimineață.

Graham: Ești sigură?

Soraya: Este o prelungire a ta și vreau să știu totul despre tine.

Telefonul a rămas tăcut câteva minute, timp în care am așteptat nerăbdătoare un răspuns.

Graham: Mulțumesc, Soraya.

Soraya: Nu. Eu îți mulțumesc.

Graham: Pentru dimineață?

Soraya: Pentru ceea ce ești.

După aceea m-am mai liniștit cumva. Cel puțin încă două zile. Până sâmbătă, când eram pe drum spre prânzul cu Genevieve și Chloe.

* * *

— I-ai spus lui Genevieve că vin, da?

— Da.

— Iar ea nu a obiectat...

Maxilarele i s-au contractat, însă nu spuse nimic. Nici nu era nevoie.

— Nu vrea să fiu aici, am zis oftând.

— Nu are importanță ce vrea.

— Ba sigur că are. E mama lui Chloe.

Ne aflam în limuzina lui Graham, traficul era foarte lejer, iar noi ajungeam cu mai bine de jumătate de oră mai devreme la prânz. Nervii mei erau deja întinși la maximum, iar această informație — că Genevieve nu mă vrea acolo — îmi făcea capul să pulseze.

— Dacă ar fi avut un argument logic spre binele lui Chloe, aș fi fost de acord să amân venirea ta. Însă nu a avut, iar pentru mine este important.

S-a întins, mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Atunci care era problema ei?

Din nou, și-a încordat același mușchi al maxilarului.

— Nu are importanță.

Deși voiam să știu, am lăsat-o așa. În mare parte pentru că am ajuns pe bulevardul 3, iar Louis ne-a întrerupt.

— Strada 60 este închisă. Este un fel de macara pe stradă, așa că au blocat toată strada.

— E în regulă. O să ne dăm jos aici, a răspuns Graham.

După ce am ieșit din mașină, s-a uitat la ceas apoi a întins mâna ca să mă ajute să ies de pe bancheta din spate și nu mi-a dat drumul nici după ce a închis portiera în spatele meu.

— Vrei să mergem mai devreme la restaurant?

— E frumos afară. Ce-ar fi să facem o plimbare pe jos?

M-am gândit că dacă stăteam și așteptam ar fi fost mult mai stresant în comparație cu o plimbare într-o zi frumoasă.

În timpul plimbării, am trecut pe lângă un studio de dans, „West Side Steps“.

— Aici e Chloe?

Genevieve îi spusese lui Graham că fetița tocmai începuse un nou curs de dans, nu departe de „Serendipity 3“.

— Nu știu.

Am încetinit pasul, însă geamul mare de la intrare nu lăsa să se vadă nimic din exterior. După ce am mers mai departe, o voce de femeie a strigat după noi.

— Graham!

Ne-am întors și am văzut-o pe Genevieve care ținea deschisă ușa de la studioul de dans.

— Genevieve, a răspuns Graham. Ți-o amintești pe Soraya.

Mi-a adresat un zâmbet larg, exersat.

— Da. Ce bine îmi pare că te văd.

Sigur că da.

— Chloe termină peste douăzeci de minute. Însă puteți privi din camera de vizionare. Are o oglindă semitransparentă, așa că ea nu vă poate vedea în timp ce o urmăriți exersând.

Graham s-a uitat spre mine, iar eu am încuviințat. Camera de vizionare era plină cu părinți. Majoritatea stăteau și pălăvrăgeau și nici măcar nu priveau prin geam la cursul care se desfășura dincolo de el.

Graham s-a îndreptat ezitant spre geam. Încăperea era plină cu fetițe între patru și cinci ani, îmbrăcate în tutuuri. Am căutat-o cu privirea pe Chloe prin marea roz. Ar fi ieșit în evidență chiar și dacă nu ar fi fost cea mai adorabilă fetiță din sală. Rochița ei era verde neon, în timp ce toate celelalte fetițe purtau roz pastelat.

— Refuză să se conformeze și să se îmbrace la fel precum celelalte fetițe. Sper că îi va trece.

Graham a continuat să se uite fascinat la fetiță.

— Eu sper că nu.

Genevieve s-a uitat la mine. Purta pantaloni crem, de costum, și un camizol din mătase, albastru-închis, feminin, scump și stilat, însă cu siguranță nu era ceva nu puteai zări oricând, purtat de zeci de femei din Upper West Side.

— Este o oră nouă pentru ea. Obișnuia să vină în fiecare marți seara în timp ce tatăl ei...

Și-a dat seama de ceea ce tocmai rostise și s-a corectat:

— În timp ce Liam era la sala de fitness de vizavi. Ultimul curs s-a încheiat acum câteva săptămâni și m-am gândit că e mai bine să vină în weekend, ca să nu îi aducă aminte de vechea rutină.

Graham a încuviințat.

De noi s-a apropiat o femeie gravidă.

— Sunteți mama lui Chloe?

— Da.

Femeia își ținuse mâinile una peste alta deasupra burții enorme, dar a întins una spre Genevieve.

— Eu sunt mama Annei, Catherine e numele meu. Anna a vorbit numai despre Chloe săptămâna trecută, după curs. M-am gândit că poate le lăsăm uneori să se joace împreună.

— Sigur. Sunt convinsă că lui Chloe i-ar plăcea.

Graham stătuse vrăjit lângă geam, urmărind fiecare mișcare a lui Chloe, însă atunci s-a întors spre Catherine. Femeia i-a zâmbit.

— Trebuie să fiți tatăl lui Chloe. E bucătică ruptă din dumneavoastră, nu-i așa?

Graham a înghețat, cu ochii ațintiți la Genevieve. Diplomată, aceasta a făcut prezentările:

— Catherine, el este Graham Morgan.

Femeia a întins mâna și s-a uitat spre mine, din moment ce stăteam cu fața spre ea.

— Dumneavoastră sunteți bona?

Graham și-a revenit. M-a cuprins cu brațul, posesiv.

— Ea este Soraya. Iubita mea.

Graham nu a băgat de seamă, însă Genevieve mi-a aruncat o privire în care se citea amuzamentul. *Căteaua.*

Am ieșit înainte de sfârșitul orei de dans, nedorind ca fetița să ne găsească acolo, și i-am spus Genevievei că ne vom întâlni cu ea la restaurant.

Pe stradă, aerul proaspăt dădea o senzație de bine. În sfârșit puteam respira mai bine.

— Femeia aia nu mă place.

— E geloasă pe tine. Întotdeauna a fost nesigură în privința aspectului ei.

— Al ei? Este superbă.

Graham s-a oprit.

— Este atrăgătoare, desigur. Însă are un aspect comun. Spre deosebire de tine.

S-a întins și mi-a cuprins obraji în palme.

— Tu ești extraordinară.

Era foarte serios, iar modul în care mă privea mi-a alungat îndoielile care îmi dădeau din nou târcoale.

Cincisprezece minute mai târziu, Chloe intră topăind în „Serendipity 3”. Nu își schimbase ținuta de dans și era imposibil să nu zâmbești la vederea ei.

După o scurtă pauză, cât timp Genevieve a arătat spre masa noastră, fetița a venit ȗopăind către noi. Graham s-a ridicat în picioare.

— Chloe, a zis el zămbind.

— Biscuit.

Fetița s-a lăsat cât de mult a putut pe spate ca să-și ia avânt și a lovit aerul pentru a atinge palma lui Graham. Luat prin surprindere, a fost cât pe aci s-o rateze. Schimbul era comic. Acest gest de salut era... *atât de atipic pentru Graham.*

După ce s-a așezat la loc, m-am aplecat spre el.

— Biscuit?

Mi-a răspuns șoptind:

— De la Graham. Se pare că am o poreclă.

— Pe tine cum te cheamă?

Chloe s-a ridicat în scaun și s-a așezat în genunchi. Stătea vizavi de mine.

— Numele meu este Soraya. Mă bucur să te cunosc, Chloe.

— Soraya?

— Exact.

Din prima încercare.

— Îmi place părul tău. Mamă, vreau să-mi fac părul așa.

Genevieve a luat meniul.

— Nu cred.

— Ești soția lui Graham?

— Nu.

— Ești...

Genevieve și-a întrerupt din nou fata curioasă.

— Soraya este prietena lui Graham, draga mea. Acum hai să stăm pe scaun cum se cuvine, da?

A ridicat din umeri.

— Dar mie îmi place să stau în genunchi. Pot să ajung mai bine la lucruri.

— Stai jos. Dacă ai nevoie de ceva și nu ajungi, îți dau eu.

Chloe s-a îmbufnat, dar s-a așezat cu fundul pe scaun.

— Îți amintești când am venit aici, după ce am încheiat afacerea Donovan? l-a întrebat Genevieve pe Graham.

— Nu.

Răspunsul lui a venit rapid. Era evident că își amintea, dar încerca să evite subiectul. Genevieve și-a coborât privirea asupra meniului și a zâmbit larg.

— Păcat. Dar pun pariu că îți amintești seara de după.

— Biscuit, tu ce-ți iei?

— Încă nu știu, Chloe. Tu ce-ți iei?

Și-a schimonosit toată fața și și-a dus degetul arătător la nas, parcă adâncită în gânduri.

— Ciocolată caldă cu gheață.

— Să înțeleg că ai mai fost aici?

— Veneam în fiecare săptămână după dans, cu tata.

Chloe s-a întristat. Următoarea ei întrebare mi-a fost adresată:

— L-ai cunoscut și tu pe tata, Soraya?

— Aăă...

Graham a pus o mână pe genunchiul meu pe sub masă și a răspuns în locul meu:

— Ea nu l-a cunoscut pe tatăl tău, Chloe.

— Știi ce comanda tata în fiecare săptămână?

— Ce?

A strâmbat din nas ca și cum ceva ar fi mirosit urât.

— Cafea.

Graham a lăsat jos meniul. Nici măcar nu se uitase în el.

— O să comand ce îți iei tu, Chloe.

A zâmbit atât de larg încât aproape că-i puteam număra toți dințișorii albi. Când a venit chelnerul să ne ia comanda, am cerut și eu o ciocolată caldă cu gheață. Genevieve a comandat o cafea simplă. Chelnerul i-a lăsat lui Chloe o cutie de tinichea plină cu creioane și o foaie pentru colorat cu un meniu pentru copii. Ea s-a pus imediat pe treabă.

— Care e culoarea ta preferată, Biscuit?

— Albastru, a răspuns Graham aruncând o privire spre vârful părului meu. A ta?

— Verde. Eu am vrut o cameră verde, dar mami a spus că nu se potrivește cu o fetiță.

Genevieve a intervenit:

— Că o astfel de cameră nu i se potrivește unei fetițe.

Chloe a ridicat din umeri și a continuat să coloreze.

— Soraya, cu ce te ocupi? a întrebat Genevieve.

— Lucrez pentru autoarea unei rubrici. „Întreab-o pe Ida“.

— Cea despre relații de cuplu?

— Aceea.

A afișat un zâmbet fals.

— Trebuie să îmi aduc aminte de asta data viitoare când voi avea nevoie de un sfat.

Am dat din cap afirmativ.

— Cum v-ați cunoscut?

— Graham a trimis un mesaj pentru rubrică în urmă cu câțiva ani și a cerut un sfat legat de relații.

— Da? a întrebat Genevieve făcând ochii mari.

Deși îmi plăcea nespus să îi urmăresc reacția, m-am gândit că era mai bine să nu întind prea mult coarda.

— Glumesc. Ne-am cunoscut în tren. Mă rog... într-un fel. Graham și-a pierdut telefonul, iar eu l-am găsit.

— *Graham* a mers cu trenul?

— În ziua aceea, da.

Graham m-a strâns de genunchi.

— Mami nu ia trenul. Tati și cu mine mergeam! a spus Chloe.

Faptul că vorbeam despre Liam nu părea s-o deranjeze atât de mult pe cât crezusem. A continuat să coloreze, apoi și-a dus iar degetul arătător la nas. Părea a fi poziția ei de gândit, una a naibii de adorabilă.

— Veniți la petrecerea de ziua mea?

Graham se cam pleoști. *Nu știa când era ziua ficei lui.* Erau atât de multe lucruri pe care trebuia să le recupereze...

Am răspuns eu cu o întrebare:

— Când este ziua ta?

— În 29 mai.

— Ce fel de petrecere o să ai?

— O petrecere de prințesă. Veniți?

I-am aruncat o privire lui Genevieve pentru a-i cere ajutorul.

— Petrecerea ei are loc la casa noastră de vacanță din Hamptons.

Chloe a intervenit:

— Este mare. Puteți sta la noi.

— Chiar voiam să-l întreb pe *Graham* dacă vrea să vină cu noi,

Chloe.

Remarca ei a lăsat clar să se înțeleagă că invitația nu era pentru două persoane. Lucru pe care Graham nu dădu doi bani.

— *Soraya* și cu mine am fi foarte bucuroși să venim la ziua ta, Chloe. O să vedem dacă putem. Mulțumim pentru invitație.

Când s-a făcut ora de plecare, am observat în privirea lui Graham că încă nu era pregătit să plece de lângă fiica lui. *Fiica lui*. Tot nu părea real. În fața restaurantului, Chloe și-a luat rămas-bun de la mine îmbrățișându-mă pe fugă, apoi s-a întors spre Graham. El s-a lăsat pe vine pentru a o privi de la același nivel și a întrebat-o:

— Ți dorești ceva special de ziua ta, draga mea?

Fetița și-a dus degetul la vârful nasului și a privit spre cer. Când s-a uitat apoi direct în ochii Graham, dându-i răspunsul, nu avea de unde să știe cât de ironic era destinul.

— Îl vreau pe tata înapoi.

Capitolul 22

Graham

În doar câteva săptămâni, Genevieve s-a transformat dintr-o amin-tire îndepărtată într-o persoană care suna constant și își făcea apariția la mine la birou neanunțată. Mi-am dat jos ochelarii, mi-am trecut mâinile peste față și am apăsat butonul de la interfon.

— Trimite-o înăuntru.

Genevieve a intrat cu pași hotărâți în birou și s-a instalat în partea cealaltă a biroului meu, pe un scaun pentru oaspeți.

— Trebuie să discutăm.

— Chloe e bine?

— E bine.

— Atunci ce cauți aici, Genevieve?

— Tocmai am zis că trebuie să discutăm.

Mi-am pus ochelarii la loc pe nas, mi-am îndreptat din nou atenția către vraful de documente de pe birou și am vorbit fără a mă uita la ea:

— Sunt ocupat. Stabilește o programare când ieși.

Ea a oftat, însă nu s-a mișcat din loc.

- Petrecerea de aniversare a lui Chloe e un eveniment de familie.
 - Și...
 - Ar trebui să fii acolo.
 - Ți-am spus seara trecută când am vorbit că vom veni.
 - Ea nu face parte din familie.
 - Nu încă.
- Genevieve a părut mirată.
- Vorbești serios? Când spui așa ceva? De când vă știți? Acum o fiică la care trebuie să te gândești. Ca figură paternă, nu ar trebui să-i prezinți fiicei noastre o persoană pe care abia o cunoști. Chloe ar putea atașa.
 - Sunt perfect conștient de asta.
 - Abia vă cunoașteți. Cât a trecut? O lună? Două?
 - O cunosc mai bine decât te-am cunoscut vreodată pe tine.
 - Am fost împreună aproape trei ani.
 - Totuși n-am știut niciodată ce fel de femeie ești. Lucrurile de care ai fost în stare...
 - Nu e corect.
 - Din contră. Cred că am fost din cale-afară de corect cu tine. Mult mai mult decât meriți. Te-ai culcat cu cel mai bun prieten al meu, n-ai privat de fiica mea timp de peste patru ani, iar acum vii pe nepusă masă la mine în birou și insulti pe cineva la care țin foarte mult.
 - Nu e potrivită pentru tine.
 - Dă-mi voie să ghicesc. Și tu ești?
 - Păi... da. Suntem pe același nivel, Graham.
 - Nu cred. Eu nu i-aș fi tras-o niciodată lui Avery.
- A tresărit, însă și-a revenit rapid, îndreptându-și spatele în timp ce spunea:
- Are un cercel în limbă. L-am văzut.
 - Da. Și se simte incredibil pe sexul meu.
 - S-a încruntat.
 - N-o să dureze.
 - Ieși afară, Genevieve. Am de lucru.

— Încerc doar s-o protejez pe fiica mea.

— Fiica noastră.

— Asta am zis și eu.

— Afară, am spus și i-am arătat ușa.

— Bine, a zis și s-a ridicat. Dar să nu-mi spui că nu te-am avertizat.

A ieșit furioasă.

În seara aceea am scos-o pe Soraya la cină. Acum, că mă impusesem în fața Genevievei spunându-i că voi veni însoțit la petrecerea lui Chloe din weekend, singurul lucru pe care-l mai aveam de făcut era s-o conving pe Soraya să vină cu mine. Își exprimase deja îndoielile în legătură cu acest lucru. Nu am adus vorba în timpul cinei, gândindu-mă că era mai bine s-o desfăt cu mâncare bună și vin mai întâi și să fac mutarea mai târziu în cursul serii.

Mi-am petrecut ultima oră oferindu-i orgasm mai întâi cu gura, apoi a doua oară în timp ce am făcut-o pe la spate. După ce a oftat relaxată și satisfăcută, am decis că era momentul. Încă în spatele ei, i-am sărutat umărul golaș și mi-am mulat corpul pe al ei.

— Ar însemna mult dacă ai veni cu mine în weekend.

— Nu știu, Graham.

M-am jucat cu nasul pe pielea ei.

— Am nevoie de tine acolo.

— Trebuie să petreci timp cu fiica ta. Și știm amândoi că Genevieve nu mă place.

— Pentru mine e important. Știu că ai îndoieli. Vreau să vezi că ne putem descurca chiar dacă lucrurile s-au schimbat.

— Graham...

— Te rog, am zis în șoaptă.

— Bine.

Părea învinsă, dar nu-mi păsa. Eram îndeajuns de egoist pentru a accepta orice.

— Îți mulțumesc. O să mă revanșez weekendul celălalt. Îți promit.

Era ceva ce voiam să fac și la care mă gândeam de o vreme. După toate schimbările din ultimul timp, nu era un moment mai potrivit pentru a acționa. Când Louis m-a lăsat la salonul de tatuaje al lui Tig de pe bulevardul 8 mă simțeam motivat.

Clopoțelii au sunat când am deschis ușa. Ca de obicei, înăuntru mirosea a aromă de scortişoară și tutun. Se auzea muzica lui Bob Marley. Odată intrat, mi-am adus aminte de anii de facultate. Tig și-a scos țigara din gură și m-a întâmpinat.

— Di Mare Ticălos! Când am văzut numele tău pe lista cu programări, era să fac pe mine. Ce dracului? Te-a făcut, în sfârșit, să-ți pierzi mințile?

— Nu i-ai zis Sorayei că vin, nu?

— Nu, a răspuns Delia. Când ai sunat să faci programarea, ai spus clar că vrei să fie o surpriză, așa că n-o stricăm. Așa-i, Tig?

Tig m-a condus spre scaunul din colț.

— Ai idee ce vrei să-ți faci?

— Da. Știu exact ce vreau. Am încercat să-ți desenez o schiță.

Am scos din buzunar o bucată de hârtie.

— Nu sunt la fel de talentat la desen ca tine, dar poți să-ți faci o idee despre ce am în cap.

Tig și-a aprins o țigară și s-a încruntat în timp ce analiza tentativa mea de schiță de tatuaj.

— Recunosc asta, a spus el și a chicotit. În regulă. Cred că putem face ceva mai bun de atât. Întinde-te.

M-am uitat în sus spre el în timp ce pregătea acul.

— Ți-a spus ceva despre ce se întâmplă între noi?

A expirat fumul.

— Te referi la drama de-a mama și copilul?

— Evident știi că am aflat recent că am o fiică.

— Dacă am vorbit ceva cu ea despre asta, nu ți-aș spune nimic, tipule.

— În regulă, corect.

La dracu'. Era clar că nu voi scoate nimic de la el.

Înțepătura acului m-a ars pe piept când a început desenul. În urmă cu câțiva ani nu mi-aș fi imaginat nicio clipă că îmi voi mai face vreodată încă un tatuaj. Însă, într-un fel, părea ceva natural. Era mai mult decât un simplu mod de a-mi însemna trupul. Era artă care, la rândul ei, era o expresie a iubirii. Soraya avea un fel de a mă face să văd acum multe lucruri într-o lumină diferită.

După câteva minute, în care l-am urmărit lucrând în tăcere, am răbufnit:

— O iubesc, Tig.

A oprit aparatul și și-a întins mâinile.

— Hei! Hei... De ce-mi spui mie asta?

— Pentru că ești prietenul ei. Nu prea are mulți apropiați.

— Ei i-ai spus vreodată asta?

— Nu. N-am avut ocazia potrivită, dar o să-i spun. Am impresia că tot nu ai încredere în mine și cred că e important să înțelegi că, în ciuda evenimentelor recente, sunt implicat pe termen lung.

— Uite ce e, n-o să te aburesc. Eu unul *nu* am încredere în tine. Dar Soraya pare mult prea implicată pentru ca eu, cel puțin, să nu te iau în serios. Dacă ea ține la tine, va trebui să accept asta și să am încredere în judecata ei.

— Bine... mă rog, apreciez că ești sincer.

— Doar să nu uiți ce ți-am zis. Nu-i zdrobi inima, iar eu n-o să-ți zdrobesc fața asta frumoasă.

Mi-am stăpânit nervii pentru binele Sorayei.

— Am priceput de prima oară când m-ai amenințat, Tig.

Dacă tipul ăsta era oricine altcineva în afară de cel mai bun prieten al ei, n-aș fi acceptat rahatul ăsta, însă nu voiam să mă vorbească de rău.

După ce Tig a terminat tatuajul, a aplicat o folie transparentă deasupra. Abia așteptam să i-l arăt Sorayei. Delia s-a apropiat de după colț.

— Din moment ce ești așa de aventuros, DMT, aș fi bucuroasă să-ți găuresc ceva dacă tot ești aici.

— DMT?

— Dl Mare Ticălos.

— A, desigur.

Mi-am dat ochii peste cap și am aruncat pe tejghea un teanc de bancnote, o sumă triplă față de cea pe care o datoram. Ea a luat banii și i-a pus în casa de marcat.

— Deci... un pierce în penis? Ce zici?

Un fior provocat de instinctul de apărare mi-a străbătut penisul de la bază până la vârf. *Auci!*

— S-o luăm încet, Delia.

— Bine, a zis ea, ridicând din umeri. Să nu spui că n-am încercat.

* * *

Seara următoare abia îmi puteam stăpâni entuziasmul în timp ce mă îndreptam spre apartamentul Sorayei pentru o vizită-surpriză după muncă. Urma să dau jos bandajul, așa că în sfârșit îi puteam arăta tatuajul.

Având în vedere că mai era puțin până la petrecerea din weekend, cu ocazia aniversării lui Chloe, avea să fie o sincronizare potrivită dacă i-l arătam în seara aceea. Era o reamintire a faptului că era importantă pentru mine.

Lucrasem până târziu și am hotărât să trec pe la ea fără s-o anunț, cu mâncarea ei mexicană preferată. Soraya m-a lăsat să intru, însă când a deschis ușa nu părea să fie într-o dispoziție bună.

— Graham... Nu te așteptam. Intră.

Am tras-o spre mine, mi-am coborât mâna pe spatele ei și am apucat-o de fund.

— Nu te bucuri să mă vezi?

— Nu, nu e vorba de asta.

Am lăsat punga de hârtie pe masa din bucătărie.

— Am o surpriză pentru tine. Abia așteptam să vin aici să-ți arăt.

— Ce este?

Mi-am scos haina și am zis:

— Mai întâi hai să mâncăm. Ți-am adus preferata ta, enchilada, de la No Way Jose.

Soraya a rămas tăcută în timpul cinei. În mod clar se întâmplase ceva. Mă întrebam dacă avea emoții în privința drumului la Hamptons din weekend. I-am luat farfuria.

— Vrei să vorbim despre ce te supără?

Evitând întrebarea, mi-a zis:

— Nu neapărat. Spune-mi mai întâi care-i surpriza.

M-am simțit ciudat să-i arăt tatuajul în timp ce ea era așa de morocănoasă. Nu așa îmi imaginasem momentul, însă nu-l mai puteam ascunde multă vreme, din moment ce aveam de gând să i-o trag mai târziu, ca să scape de starea aceea proastă. Într-un fel sau altul urma să-mi vadă pieptul.

— Bine... e ceva ce voiam să fac de mult. În sfârșit mi-am luat inima-n dinți și am făcut-o. Sper să-ți placă.

Soraya și-a mușcat buza de nerăbdare în timp ce mi-am descheiat încet cămașa. Inima îmi bătea cu putere. Dacă o să i se pară ciudat? La dracu'! Era prea al dracului de târziu. Mă urmărea în timp ce îmi desfăceam folia.

— Încă e roșu, am zis ciudat de emoționat.

Și-a dus mâna la gură.

— O, Doamne. Graham... e...

— Ți place?

Ochii îi sclipeau.

— Este uimitor, a spus uitându-se la piciorul ei. Este la fel ca al meu.

— Sigur. Tig l-a făcut ca să se potrivească.

Ea a urmărit cu degetele conturul tatuajului plasat strategic în dreptul inimii. Era scris numele „Soraya“. Sub litere era o versiune mai restrânsă a desenului cu pană pe care îl avea ea pe picior.

— M-am gândit că pana îți scoate în evidență perfect numele. Povestea noastră ar fi fost total diferită dacă n-aș fi reușit să te identific

atunci când ne-am întâlnit prima oară. Sunt foarte recunoscător pentru pana aceea.

Continua să se uite mirată la el când i-am zis:

— Știi, nu e nicio coincidență că celălalt tatuaj pe care l-am avut nu era în apropierea inimii. Ești singura femeie care a pus stăpânire pe ea în totalitate.

Spune-i c-o iubești.

De ce naiba e atât de greu să-i spui pur și simplu?

Pentru că ți-e teamă că n-o să-ți răspundă la fel.

Mâna ei încă urma conturul tatuajului. I-am luat degetele într-ale mele pentru a-i opri mișcarea și a-i capta atenția.

— Soraya... eu te...

— Graham, mi-a întârziat.

Întârziat?

— Ce?

— Mi-a întârziat.

— Ți-a întârziat? Ce vrei să spui? Întârziat la ce?

— Ciclul. Mi-a întârziat. Sunt speriată.

Am clipit de mai multe ori.

— Crezi că ai putea fi gravidă?

— Iau pilule. Este puțin probabil, dar nu-mi întârzie nicio dată. Așa că sunt îngrijorată. M-am uitat în calendar și mi-am dat seama azi.

Asta explica starea ei ciudată.

— Ar putea exista și alte motive?

— Am citit că stresul provoacă uneori întârzieri. Așa că sper că asta este. E ultimul lucru de care ai nevoie acum.

— Ți faci probleme pentru *mine*?

— Da. Sigur că da! Abia reușești să te obișnuiești cu ideea că ai un copil. Asta ar fi prea mult.

Și-a îngropat fața în palme.

— Al dracului de mult.

I-am luat mâinile și am tras-o mai aproape.

atunci când ne-am întâlnit prima oară. Sunt foarte recunoscător pentru pana aceea.

Continua să se uite mirată la el când i-am zis:

— Știi, nu e nicio coincidență că celălalt tatuaj pe care l-am avut nu era în apropierea inimii. Ești singura femeie care a pus stăpânire pe ea în totalitate.

Spune-i c-o iubești.

De ce naiba e atât de greu să-i spui pur și simplu?

Pentru că ți-e teamă că n-o să-ți răspundă la fel.

Mâna ei încă urma conturul tatuajului. I-am luat degetele într-ale mele pentru a-i opri mișcarea și a-i capta atenția.

— Soraya... eu te...

— Graham, mi-a întârziat.

Întârziat?

— Ce?

— Mi-a întârziat.

— Ți-a întârziat? Ce vrei să spui? Întârziat la ce?

— Ciclul. Mi-a întârziat. Sunt speriată.

Am clipit de mai multe ori.

— Crezi că ai putea fi gravidă?

— Iau pilule. Este puțin probabil, dar nu-mi întârzie nicio dată. Așa că sunt îngrijorată. M-am uitat în calendar și mi-am dat seama azi.

Asta explica starea ei ciudată.

— Ar putea exista și alte motive?

— Am citit că stresul provoacă uneori întârzieri. Așa că sper că asta este. E ultimul lucru de care ai nevoie acum.

— Ți faci probleme pentru *mine*?

— Da. Sigur că da! Abia reușești să te obișnuiești cu ideea că ai un copil. Asta ar fi prea mult.

Și-a îngropat fața în palme.

— Al dracului de mult.

I-am luat mâinile și am tras-o mai aproape.

— Soraya, sunt de acord că momentul nu ar fi ideal, dar să n-crezi că dacă ești însărcinată cu copilul meu asta nu mă face fericit. Nu cred că ești pregătită... nu..., dar, dacă s-a întâmplat, aș considera acest lucru o binecuvântare.

Și-a ridicat privirea.

— Sigur?

— Da... sigur.

I-am cuprins obrazii în palme, am zâmbit și i-am repetat:

— Sigur.

— Ți mulțumesc că spui asta, pentru că mi-a fost teamă să-ți spun.

— Nu-ți fie teamă. Nu mai trebuie să mai treci prin nimic de acum în

una singură.

Trebuia să știu.

— Putem să facem un test? am întrebat.

— Nu știu dacă sunt pregătită. Oricum, nu vreau să-l fac prea devreme, ar putea da un rezultat greșit. Voi aștepta până după weekend... după ce terminăm cu petrecerea. Apoi îl facem.

— Când vrei tu.

Mi-am dat seama, după expresia de pe chipul ei, că se ruga să nu fie însărcinată cu copilul meu.

Eram oare nebun dacă îmi doream să fie invers?

Capitolul 23

Soraya

Drumul de două ore până în East Hampton era surprinzător de liber pentru o dimineață de sâmbătă, aproape lipsită de trafic. Având în vedere că era weekendul de Ziua Eroilor, ne așteptaserăm la mai rău. Dar sezonul abia începea, iar vremea era încă destul de rece și poate că pentru majoritatea newyorkezilor nu începuseră încă ieșirile de weekend în afara orașului.

Graham îi dăduse liber lui Louis, preferând să conducă el mașina până în Hamptons. Lăsase jos geamurile, așa că părul îmi fâlfâia nebunește în bătaia vântului. Amândoi purtam ochelari de soare. Viața era frumoasă. Jurasem că nu voi lăsa întârzierea menstruației sau întâlnirea iminentă cu Genevieve să strice ieșirea de weekend.

Graham rezervase pentru noi o cameră la o pensiune din apropierea proprietății lui Genevieve. Ne îndreptam însă direct spre petrecere, pentru că nu voiam să întârziem. Bancheta din spate era plină cu daruri ambalate în hârtie colorată. Aparent, Graham simțise nevoia să se revanșeze pentru toate aniversările lui Chloe pe care le

pierduse. Îi ceruse secretarei lui să golească practic departamentul pentru fete de la Toys“R“Us.

Pe drum, Graham a fost deosebit de atent la nevoile mele, m-a întrebat dacă mă simțeam bine, dacă voiam apă sau dacă îmi era frig. Știam că firava posibilitate ca eu să fiu însărcinată îi ocupa constant gândurile. Și pe ale mele.

Nu mă surprinsese faptul că primise atât de bine vestea că eu aș putea fi însărcinată. Graham ar fi fost un tată minunat; deja o dovedea. Era într-un moment al vieții lui în care era pregătit. Eu însă nu eram sigură că voiam copii, așa că ideea unei sarcini, mai ales în contextul situației legate de Chloe, era înspăimântătoare. Cu siguranță eram la poluri opuse în această privință.

La un moment dat, în timpul drumului, Graham s-a întors spre mine.

— Ai fost vreodată în Hamptons?

— Niciodată. Nu am ieșit decât în Rockaway și Coney Island. Mereu mi-am dorit să ajung acolo, însă n-am avut niciodată ocazia sau banii să rezerv ceva.

— Cred că o să-ți placă. Sunt multe galerii și magazine. Va trebui să explorăm mâine.

— Sunt bucuroasă să ies din oraș. Nu contează ce facem.

— Mi-ar face plăcere să te duc în curând într-o vacanță adevărată. În următoarele luni ar trebui s-o lăsăm mai moale cu munca. Să te gândești unde ai vrea să mergi... St. Barts, Hawaii, Europa. Sunt atât de multe variante. O să rezerv un avion charter.

— Bine, DI Pantaloni Dichisiți. Însă alege tu, pentru că eu n-am fost nicăieri. Oricum nu contează; eu nu vreau decât să fiu cu tine.

M-a strâns de mână.

— Ești prima persoană care îmi spune asta și vorbește serios.

Era ușor să uit uneori cât de bogat era Graham, și asta pentru că ajunsese să fie așa de relaxat în preajma mea. Insista ca în majoritatea serilor să mâncăm pe podea din cutii de carton, în loc să mergem la restaurante de lux. De multe ori mă întrebam dacă asta voia cu

adevărat sau dacă o făcea ca să pară mai cu picioarele pe pământ decât era de fapt. Eu nu aveam nevoie de un avion privat sau de o vacanță scumpă. De fapt, preferam lucrurile simple.

Când am virat pentru a ieși de pe autostradă, am început să simt fluturi în stomac. Mașina fusese ca o mică oază, iar senzația avea să se termine curând. După douăzeci de minute de drumuri lăturalnice am parcat pe moșia cu ieșire la apă a lui Genevieve, din Hamptons. Casa mare, acoperită cu șindrilă, era parțial ascunsă de gardul viu.

În spatele porților negre de fier se zărea casa masivă, cu ornamente albe, ferestre arcuite și verande de jur împrejur. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi zis: „Nu e de nasul tău, cățea de Brooklyn“.

Graham a hotărât să lase cadourile în mașină și să le ia mai târziu. O femeie îmbrăcată într-o fustă gri, de menajeră, ne-a întâmpinat cu „Mimoze“. Am luat unul, dar l-am pus imediat la loc avertându-mi că exista o mică posibilitate să fiu însărcinată. La dracu! Chiar simțeam nevoia să beau alcool.

— Mergeți prin casă drept înainte, spre ușile franțuzești care duc în curte, a zis ea.

Graham a simțit că sunt tensionată și și-a pus protector mână pe spatele meu când am intrat împreună. Foaierul practic deborda de hortensii de culoarea lavandei. În timp ce treceam, am văzut-o pe Genevieve care era în bucătăria mare și albă și aranja și mai multe flori.

— Graham, ai reușit! a spus ea zâmbind.

Și-a scuturat mâinile, a ocolit insula din granit și a venit în întâmpinarea noastră. A vrut să-l ia în brațe pe Graham, dar s-a oprit, probabil simțind reținerea lui. Ca să nu mai spun că el nu îmi dădea drumul din strânsoare.

Genevieve îl fixa pe Graham din priviri.

— Chloe e afară și se joacă împreună cu niște prietene. Adulții sunt și ei împrăștiați. Ți-l amintești pe Bret Allandale. E aici cu soția lui, Laura. La fel și Jim și Leslie Steinhouse.

Pentru că a ales să mă ignore, mi-am dres glasul și am zis:
— Ai o casă frumoasă.

— Mulțumesc. De fapt, Graham a ales proprietatea asta.

Confuză, m-am uitat spre el pentru lămuriri, însă nu mi le-a oferit. În schimb, m-a strâns mai tare de mijloc. Ea a continuat:

— Era locul nostru de vară... înainte ca lucrurile să se schimbe. Graham a vorbit în sfârșit:

— La un moment dat, casa a fost pe numele amândurora... până când i-am vândut bucuros partea mea lui Liam.

S-a uitat spre ușile care dădeau spre terasă.

— Ar trebui să mergem s-o căutăm pe Chloe.

Graham m-a condus afară fără să converseze cu Genevieve. În mijlocul curții era o piscină împrejmuită, iar în stânga se afla un teren de tenis verde-deschis. În dreapta era o pajiște mare pe care alerga cel puțin o duzină de fetițe cu rochițe vapoare. O trambulină gonflabilă în formă de castel de prințesă era amplasată lângă un aparat pentru vată de zahăr. Mai era și un salon de frumusețe improvizat, unde fetele puteau să se coafeze ca niște prințese. În mod evident, Genevieve depusese toate eforturile.

Graham se uita spre copii încercând s-o zărească pe Chloe.

— Deci... a fost casa ta, Graham?

— Da... doar pentru scurtă vreme. Am pus-o pe numele amândurora după ce ne-am logodit. Apoi, când am aflat ce se întâmpla, nu am vrut să mai am de-a face cu ea. Amprenta lui Genevieve este peste tot. Mi-a fost cel mai simplu să-i vând lui Liam și să termin cu ea.

— Însă tu ai ales casa. Probabil că ți-a fost greu să renunți.

— Da. Îmi plăcea că era aproape de apă. Și arhitectura are mult farmec.

— Cu siguranță. Ai gusturi bune.

S-a aplecat și mi-a atins urechea cu nasul.

— Așa aș zice.

Trebuia să admit că mă simțeam și mai puțin confortabil la gândul că, la un moment dat, casa aceasta fusese cuibușorul lor de nebunii. M-am uitat în jur la cât de conservator erau îmbrăcați toți. Graham avea un tricou polo mulat și se încadra perfect. Însă,

ca de obicei, eu ieșeam în evidență cu rochia mea albastră fără bretele și cu vârfurile părului asortate. Mă mânca rău să schimb culoarea, dar jurasem că voi rămâne la albastru, ca nu cumva Graham să creadă că deraiam.

Când Chloe l-a observat pe Graham, s-a năpustit spre el.

— Graham Biscuit!

El a îngenuncheat cu mâinile larg deschise în timp ce ea alerga spre el, apoi s-a prefăcut doborât când i s-a aruncat în brațe.

— La mulți ani, scumpo!

Chloe și-a ridicat apoi privirea spre mine.

— Bună, Soraya.

— Bună, Chloe.

M-am aplecat.

— Primesc și eu o îmbrățișare?

Ne-am îmbrățișat, iar ea m-a pupat ușor pe obraz. Avea gura lipicioasă de la vata de zahăr. Apoi l-a cuprins din nou pe Graham de gât.

— Vii să ne fugărești?

— Sigur. Tu ești sărbătorita. Orice vrei tu. Ce-ar fi să te duci înapoi la prietenele tale și vin și eu imediat, da?

Chloe a încuviințat entuziasmată și a alergat spre celelalte fete. El s-a ridicat în picioare.

— Ești în regulă dacă te las puțin timp singură cu lupii?

— Sigur. Suntem aici pentru Chloe. Mă descurc eu cu restul.

Mi-a șoptit în ureche, trimițându-mi un fior în jos pe ceafă.

— O să mă revanșez mai târziu, cu vârf și îndesat. Promit.

Graham a alergat la Chloe, iar eu am urmărit amuzată cum primea ordine de la ea. Aflat complet la dispoziția ei, alerga în cercuri după celelalte fete. Era mult mai înalt decât ele. Juca rolul unui fel de monstru. Am chicotit când a căzut și le-a lăsat să-l lovească. Parcă era atacat de o explozie de șifon roz.

Nu m-am putut abține să mă gândesc că posibilitatea să fiu gravidă cu acest bărbat nu era tocmai cel mai rău lucru din lume. Cu cât îl priveam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că voiam

să îmi împart viața cu el. Însă nu avea cum să fie altfel decât complicată; Genevieve avea să facă mereu parte din ea.

O conversație care avea loc în spatele meu, undeva pe diagonală, mi-a atras o clipă atenția de la Graham și fetițe.

— Ăla e Graham Morgan.

— Da. Știi povestea, nu? Că Graham e de fapt tatăl biologic al lui Chloe?

— Cel mai prost secret din istorie, dacă mă întrebi pe mine.

— Se pare că toată lumea știa, în afară de el.

— O nebunie.

— Imaginează-ți. O femeie și doi tipi așa de arătoși.

— Pare desprins dintr-o carte de-a ta, Elise.

— Exact.

— Cred că Morgan s-a dat la fund după ce Genevieve l-a părăsit pentru Liam. A rupt legătura cu multe persoane. Era foarte îndrăgostit de ea. Se pare că după ce a aflat despre aventură a fost atât de rănit încât a venit aici și a făcut zob jumătate dintre geamurile casei.

— Glumești?

— Nu.

— Uau! Aș avea o aventură doar ca să-l văd pe Stanley măcar pe jumătate atât de pasional față de mine.

— Genevieve a plătit scump pentru greșelile făcute, sărmana. Văduvă la o vârstă atât de fragedă. Cu toții am făcut prostii în tinerețe. Nu merita această situație dificilă.

— Frumos din partea lui că a venit aici pentru fetiță.

— Mă întreb dacă se vor împăca de dragul ficei lor. Fac copii frumoși împreună.

— Ar fi un final fericit la o poveste tragică, nu-i așa?

Singurul final fericit de care va avea parte va veni de la mine, cățea!

Câteva minute mai târziu, eram atât de preocupată de ceea ce spusese femeile acelea încât nu am observat când Graham se furișase în spatele meu ca să mă sărute pe gât.

Bârfitoarele au observat însă. Aveau ochii cât cepele. Mica lor fantezie fericiți-până-la-adânci-bătrâneți a fost rapid alungată de gestul lui Graham de exprimare a afecțiunii în public față de cineva despre care probabil au crezut că fusese angajată pentru petrecere. Nu m-am putut abține și m-am întors spre ele zâmbind.

— Răsturnare de situație.

Graham părea confuz, însă nu mi-a pus întrebări. S-a uitat la mine.

— Cum rezisti?

Am afișat cel mai bun zâmbet al meu.

— Bine.

— Chloe vrea să deschidă cadourile, așa că mă duc la mașină să le aduc.

— Te ajut.

Am făcut împreună cu Graham trei drumuri ca să aducem toate cadourile. Când ne-am întors, Genevieve tocmai așeza pe masă un tort imens în formă de fustă încrețită. Toate fetițele se adunaseră în jurul lui ca albinele.

Genevieve angajase un fotograf profesionist. Când a sosit momentul în care Chloe trebuia să sufle în lumânări, i-a făcut semn lui Graham să vină și să intre în cadru. Fotografii îi puse pe Genevieve și pe Graham să pozeze împreună pentru mai multe fotografii alături de Chloe. Imaginea mi-a provocat o senzație ciudată în stomac, pentru că mintea mea continua să reia ceea ce spusese acele femei. Nu aveam o problemă cu faptul că Graham apărea în fotografii alături de fiica sa, însă să-l văd atât de aproape de Genevieve mă neliniștea. Fotografii crezuse probabil că erau căsătoriți. Văzându-i pe toți trei împreună, m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă eu nu aș mai fi în peisaj. Părea o scenă pe care o urmăream în globul de cristal despre ce s-ar fi putut întâmpla. Oare Graham ar primi-o înapoi dacă eu nu aș fi? Îmi spusese că nu, însă lucrurile ar putea fi diferite dacă eu nu aș exista în viața lui. Poate că eram chiar motivul pentru care acea fetiță nu îi avea pe părinții ei împreună. Mi-am amintit de copilăria mea.

Eram oare Theresa lui Chloe?

Mi-am mutat gândul la Graham, care se apropia de mine cu două farfurii de ceramică pe care erau felii de tort. Se pare că această petrecere pentru copii era prea luxoasă pentru farfurii de carton.

— E de ciocolată, a zis el și mi-a făcut cu ochiul. Preferata ta.

Nu am avut inima să-i spun de ce îmi pierdusem pofta de mâncare; nici măcar ciocolata nu-mi putea vindeca starea de anxietate pe care mi-o provocase gândul că aş putea fi o distrugătoare de familii. Aşa că m-am forţat să mănânc tortul în timp ce stăteam amândoi în picioare şi ne uitam la Chloe, care începuse să deschidă cadourile primite.

O oră mai târziu, după ce hârtia de împachetat se adunase într-o grămadă, am simţit că trebuie neapărat să merg la toaletă. Dădusem pe gât doar apă şi cafea decofeinizată, din moment ce alcoolul nu era o opţiune. Graham asambla unele dintre jucăriile lui Chloe şi nu a observat că m-am strecurat de acolo.

Fereastra băii de la etaj îmi oferea priveliştea perfectă cu Graham care îi arăta lui Chloe cum să călărească un „pogo stick”. În sufletul meu se dădea o luptă şi am simţit o strângere de inimă când m-am uitat la chipul frumos al lui Chloe, în esenţă o reflexie a chipului lui Graham. Oare din cauza mea această fetiţă nu avea parte de basmul perfect în care putea să trăiască împreună cu părinţii ei sub acelaşi acoperiş?

Apoi m-am uitat la el. La bărbatul pe care îl iubeam şi care probabil nu era sigur de faptul că-l iubeam. Îl voiam pentru mine. Iar asta mă făcea să mă simt vinovată. Eram destul de sigură că, dacă voiam copii, el era singurul bărbat pe care mi-l doream ca tată al lor.

Mi-am mutat privirea de la fereastră şi m-am aşezat pe vasul de toaletă. Uitându-mă în jos la lenjerie am văzut-o imediat. O pată roşu-aprins. Îmi venise ciclul. Am simţit un gol în stomac. Mă aşptasem la o uşurare, însă senzaţia era la polul opus: dezamăgire cruntă. Dezvăluia un adevăr de care nici măcar nu fusesem deplin conştientă: o parte din mine îşi dorea un copil cu el chiar dacă nu eram destul de pregătită.

Pentru că îl iubeam.

În loc de ușurare, sângele simboliza pierderea a ceva ce nu știam că-mi doream. Din fericire, rochia era închisă la culoare și îmi aruncasem o pereche de chiloți și un tampon în poșetă, în eventualitatea în care se întâmpla tocmai acest lucru.

Am ieșit din toaletă mai puțin optimistă decât atunci când am intrat, conștientă că urma să-i dau vestea lui Graham în seara aceea. Când am ajuns în hol, m-am oprit în dreptul fotografiei de nuntă a lui Liam și Genevieve. M-am uitat la ochii lui Liam și am șoptit: „Mare mizerie ai lăsat în urma ta, băiete. Sper că ești într-un loc mai bun.“

Credeam că am o zi proastă, dar ce era mai rău abia urma când am văzut cine mă aștepta jos în capul scării.

— Genevieve.

— Pot vorbi puțin cu tine, te rog, Soraya?

Fără a-mi da ocazia să răspund, mi-a făcut semn să o urmez și s-a îndreptat spre două uși franțuzești. Emoționată după toate cele din baie, ea era ultima persoană cu care voiam să vorbesc în acel moment. Și totuși am urmat-o ca un câțeluș. A închis ușa în urma noastră.

— Ia loc, a zis făcând un semn către o canapea din piele maro.

Spre deosebire de restul casei, spațioasă și în culori deschise, încăperea aceasta era întunecată și masculină. Rafturile de cărți încastrate erau aliniate pe pereți, iar un birou masiv din lemn de cireș era amplasat într-o laterală. Genevieve s-a dus în spatele lui și a deschis un dulap. A scos o sticlă de cristal cu ornamente și două pahare în care a turnat un lichid de culoarea chihlimbarului, apoi mi-a oferit unul dintre ele.

— Nu, mulțumesc.

— Ia-l. S-ar putea să ai nevoie.

Zâmbetul ei reținut avea mai mult venin decât dulceață.

La dracu'! N-avea rost să mă mai abțin. Am luat paharul și am dat pe gât jumătate din el dintr-o înghițitură. A lăsat în urmă o dâră de arsură, din gât până în stomac.

— M-am gândit că e timpul ca noi două să avem o conversație ca de la femeie la femeie.

— Și, din moment ce m-ai înghesuit într-o cameră, presupun că ceea ce vrei să vorbim nu e ceva ce vrei să audă Graham.

— Exact. Unele lucruri e mai bine să rămână între femei.

— Dă-i drumul, Genevieve.

M-am așezat pe canapea.

— Zi ce te apasă, ca să putem cu toții să mergem mai departe.

— În regulă. Atunci n-o să ți-o zic pe ocolite, a spus și apoi a sorbit din băutură. Vreau să nu ți-o mai tragi cu tatăl fiicei mele.

— Poftim?

— Care parte din ce ți-am zis nu ai înțeles?

— N-ai niciun drept să-mi spui ce să fac.

— Aici te înșeli. Tot ce faci tu are un impact direct asupra fiicei mele. Ea merită o familie.

— Faptul că Graham are o relație cu mine nu are nicio legătură cu Chloe.

— Ba sigur că are. Ești egoistă.

— *Eu* sunt egoistă? Te-ai culcat cu cel mai bun prieten al lui Graham, apoi, timp de patru ani, nu i-ai spus că e tatăl lui Chloe, pentru că n-ai vrut să te părăsească soțul. Iar eu sunt cea egoistă.

— Nu despre mine e vorba.

— Pe naiba! Vrei ca Graham să stea departe de mine ca să pui ghearele înapoi pe el. Nu are nicio legătură cu binele fiicei tale.

A oftat teatral.

— Nu ai înțelege, Soraya. Tu nu ești mamă.

L-am simțit în acel moment. Un gâlgâit de emoții începu să urce bolborosind din adâncuri la suprafață. Mai întâi, fusese ceea ce se întâmplase la toaletă, acum ceea ce îmi spusese ea, într-un mod nu tocmai subtil...

— Nu. Nu sunt mamă.

— Este ocazia lui Chloe de a avea o familie. Graham și cu mine avem multe în comun. Avem o afacere pe care am început-o împreună, ne învârtim în aceleași cercuri și avem un copil.

— El nu te iubește.

Genevieve a răs.

— Nu poți fi chiar atât de naivă, nu? Să crezi în noțiunea ideală că dragostea va învinge.

— Nu, dar...

— Suntem compatibili, iar eu sunt mama copilului lui. Dacă ai dispărea, după câteva săptămâni i-aș suge-o din nou pe sub birou, iar el ar uita că ai existat.

Am tresărit. Fiind într-o stare emoțională fragilă, imaginea cu ea sub biroul lui Graham a fost precum o lovitură fizică. A rânjit ca un lup care tocmai dăduse peste o oaie patetică. Apoi a atacat.

— Ne-am tras-o chiar acolo pe canapeaua pe care stai. Doar asta a fost biroul lui. Este singura cameră pe care n-am redecorat-o după ce am terminat-o. Îmi aduce aminte de el.

A ridicat din umeri și a luat ultima înghițitură de băutură.

— Dacă tu crezi că Graham se va întoarce la tine după tot ce i-ai făcut, înseamnă că nu l-ai cunoscut niciodată foarte bine.

— Spune-mi, Soraya, cine este singura femeie din viața lui Graham pe care el o prețuiește mai mult decât propria viață?

— Bunica lui.

— Și încă deplânge moartea mamei lui după mai bine de zece ani. Poți să-mi spui sincer că *familia* nu înseamnă nimic pentru bărbatul ăsta?

S-a ridicat în picioare.

— O să uite de tine. Nu o să suporte să se trezească în fiecare zi într-o casă în care nu este și fiica lui.

Capitolul 24

Graham

— Te simți bine?

Fusesem reținut de Bret Allandale cu care am pălăvrăgit trei sferturi de oră. Am găsit-o pe Soraya în curte uitându-se la apus, peste apă, și am cuprins-o din spate, pe după talie.

— Sunt bine.

Fără să mă gândesc, degetele mele au coborât și i-au mângâiat burta. Erau oameni în curte, așa că am vorbit în șoaptă.

— Gândul că e posibil să am un copil care crește în tine, în corpul acesta frumos, este absolut incredibil.

— Graham...

— Știu. Nu te simți pregătită. Însă cred că vei fi o mamă uimitoare. Cât de mult te-ai supăra dacă aş recunoaște că o parte din mine *speră* să fii gravidă? Așa nu ai avea încotro decât să mă suporti.

I-am dat părul la o parte și am sărutat-o pe gât.

— Te pot întreba ceva?

— Orice.

— Dacă aş fi gravidă, ai vrea să creștem copilul împreună?

— Sigur, de ce ai întreba așa ceva?

— Nu știu. Cred că sunt doar obosită și emoționată. A fost o zi lungă.

— Atunci hai să plecăm peste puțin timp. Probabil că oricum vrei să te mai miști puțin.

După ce soarele a apus complet, am hotărât că era vremea să ne facem ieșirea. Am surprins-o de două ori pe Chloe căscând și părea că nici ea nu mai rezista mult timp. Stătea la o masă miniaturală împreună cu o altă fetiță și modela ceva din plastilină roz-aprins. Am tras un scăunel micuț pentru Soraya și ne-am așezat amândoi.

— Ce construiești?

— Un om de zăpadă.

— Un om de zăpadă roz?

Ea s-a oprit din modelat plastilina și s-a uitat la mine ca și cum tocmai spusesem ceva ridicol.

— E un om de zăpadă-femeie.

— Ți-a plăcut petrecerea ta, Chloe? a întrebat Soraya.

— Da. Dar nu s-a terminat. Ziua mea durează tot weekendul. Soraya a chicotit.

— Da?

Chloe a încuviințat.

— Mâine dimineată, când ne trezim, o să avem clătite cu bucățele de ciocolată și lapte cu căpșuni.

— Îmi pare rău că vom pierde asta. Sună delicios, am zis.

— De ce ai pierde? Dormi până târziu?

— De fapt, nu. Dar nu rămânem aici la noapte, draga mea.

— Nu vrei să iei micul dejun cu mine?

— Sigur că vreau.

— Cine o să-mi asambleze restul jucăriilor mâine dimineată?

Mami a zis că o să-mi faci mașina și căsuța viselor.

— Așa a zis?

— Te roooooog!...

M-am uitat spre Soraya, neștiind cum să-mi refuz fiica. Mă întâlnisem rar cu copii și nu mă simțeam pregătit s-o dezamănesc după

ce abia o cunoscusem. Soraya și-a pus mâna peste a mea și mi-a strâns-o.

— Ce zici de asta, Chloe? Graham și cu mine ne putem întoarce mâine devreme ca să luăm micul dejun. Apoi asamblăm cadourile.

— Pe bune?

Soraya s-a uitat la mine cu o privire liniștitoare și a încuviințat în tăcere, apoi s-a întors spre Chloe zâmbind.

— Pe bune, draga mea.

Am făcut un scurt tur de rămas-bun, apoi Genevieve ne-a condus la ușă.

— Chloe e foarte încântată că te întorci dimineață. Păcat că nu rămâi peste noapte. E destul spațiu.

A vorbit apoi părănd să se adreseze Sorayei:

— Știu că i-ar plăcea să se trezească știind că tatăl ei este sub același acoperiș, chiar dacă nu este conștientă încă cine ești pentru ea.

— La ce oră este micul dejun?

— Avery vine din oraș și ni se alătură dimineață. Până la ora nouă ajunge. Ce-ar fi să veniți la nouă și jumătate?

— E bine. Ne vedem dimineață.

— Abia aștept, Graham.

Genevieve și-a pus mâna pe brațul meu și și-a coborât vocea.

— Chloe e norocoasă să te aibă. Știu că am făcut niște greșeli grave, dar sper pentru binele ei că putem trece peste ele. Mi-ar plăcea ca ea să-și cunoască tatăl... să aibă o familie adevărată.

* * *

Soraya a fost neobișnuit de tăcută pe parcursul scurtului drum până la „Harbor House Bed and Breakfast” și a rămas astfel chiar și după ce ne-am cazat. După ce ne-am urcat în pat, am tras-o mai aproape de mine și am încercat s-o conving să vorbească despre ce se întâmpla în căpșorul ei frumos.

— Vorbește cu mine. În seara asta nu ești în apele tale.

Stătea cu capul pe pieptul meu, chiar deasupra inimii. Îi mân-gâiam părul mătăsos în întuneric. Lista rahaturilor care o puteau deranja zilele acestea era nesfârșită. Ne-am petrecut weekendul în vizită într-o casă care fusese a mea, cu fiica mea pe care abia o cunos-cusem..., iar iubita mea, care era posibil să fie însărcinată, fusese atacată cu fiecare ocazie de fosta mea logodnică. La ce naiba mai întrebam de ce nu e în apele ei? Ar fi fost mai simplu s-o întreb ce e în regulă. Deși mie îmi era ușor să răspund. *Ea* avea dreptate. În ciuda haosului care ne înconjură, nu-mi aminteam un alt moment din viața mea în care totul să mi se fi părut atât de bine. *Noi* eram bine.

— Sunt doar obosită.

— Deci nu are nicio legătură cu faptul că îți petreci timpul cu cățeaua nenorocită care e fosta mea logodnică, cu faptul că tocmai am descoperit că am o fetiță de patru ani sau cu posibilitatea ca tu să fi însărcinată? Îmi scapă ceva?

A chicotit pe înfundate, apoi a oftat.

— Pierzi micul dejun cu Avery. Probabil că va fi trăsnet.

— A, da. Nimic nu se compară cu un mic dejun cu două cățele.

Soraya a rămas tăcută. Nu-mi plăcea că ne culcam fără să clari-ficăm lucrurile, însă fusese o zi lungă, iar ea avea nevoie de odihnă. După aproape zece minute, respirația ei a devenit ușoară și stabilă, și mi-am dat seama că adormise. Priveam în gol în întuneric în timp ce o țineam în brațe și am realizat că nu era nevoie să recapitulăm ziua. Uneori, cuvintele rămase nespuse sunt cele care au cea mai mare nevoie să fie rostite.

— *Te iubesc, Soraya*, i-am șoptit frumoasei mele din pădurea adormită. *Te iubesc al dracului de mult.*

* * *

— Cât e ceasul?

A întins brațele deasupra capului, iar cearșaful care îi acoperea corpul a alunecat în jos dezvelindu-i sfârcurile care se profilau pe

sub tricoul alb. Stătusem în tăcere la biroul aflat în cealaltă parte a camerei și lucrasem de la ora cinci, însă m-am apropiat de pat nepu-
tând rezista să-mi lipesc buzele de zonele în care i se vedea pielea.
Am lăsat cearșaful mai jos, i-am ridicat tricoul și am trasat o linie
de sărutări pe stomacul ei.

— E aproape opt și jumătate. Ai dormit buștean.

M-am aventurat mai sus și am sărutat-o sub un sân.

— Mmm...

Sunetul pe care l-a scos a ajuns direct în sexul meu.

— La ce oră e micul dejun?

— Eu tocmai mă pregătesc să iau acum masa de dimineață.

I-am ridicat tricoul deasupra sânilor și am supt un sfârc. Tare.
Și-a trecut degetele prin părul meu.

— Graham...

— Hmmm...

Am trecut la celălalt sân și mi-am învârtit limba în jurul lui,
privind-o fix în ochi.

— Ce pot face pentru tine, frumoaso? Preferi să te mănânc sau
ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu sexul meu?

Ochii i s-au închis când am mușcat-o de sfârc. Când un geamăt
a ieșit dintre buzele ei, am crezut că voi avea un moment de adoles-
cent. *Vino-ți în fire, Graham!*

Am urcat pe trupul ei și i-am șoptit în dreptul buzelor:

— Ce alegi? O parte din mine vrea să fie acum în tine, Soraya.
Hotărăște-te dacă va fi limba sau sexul.

Am sărutat-o pe gură, pe ureche și înapoi și am decis că, dacă nu
va răspunde, voi coborî sub talie și voi continua până voi termina.
Odată luată hotărârea, am ridicat capul pentru a-i spune, însă ce am
descoperit a fost ca o lovitură în stomac. Pe chipul ei se scurgeau
lacrimi.

— Soraya? Ce...

— Mi-a venit ciclul.

— O, draga mea...

Am închis ochii și mi-am lipit fruntea de a ei.

— E în regulă. Eu... eu... oricum nu voiam să fiu gravidă.

Și-a șters obrazii.

— M-am lăsat dusă de val. Te-am văzut cu Chloe, mi-am dat seama ce tată bun vei fi și cred că am vrut doar să fac parte din asta.

— Nu mi-aș dori nimic mai mult. Poate să nu fie azi sau mâine.

Dar o să avem asta la un moment dat.

— Cum poți fi sigur?

— Când e vorba de tine, nu am îndoieli.

— Doamne, Graham! De ce doare așa de tare? Mă simt de parcă aș fi pierdut ceva, chiar dacă nu l-am avut niciodată ca să-l pierd.

A plâns multă vreme în timp ce o țineam în brațe. Odată deschis barajul, totul s-a revărsat. Durerea pe care o simțeam în piept văzând-o întristată era aproape mai mare decât puteam suporta. A trebuit să-mi rețin lacrimile, și nu doar o dată. După ce s-a calmat într-un final, îmi doream foarte mult să-i spun că o iubesc, însă îmi era teamă să nu creadă că i-am zis-o doar pentru că era tristă.

— Ce-ar fi să rămâi aici, iar eu fug să iau micul dejun cu Chloe și apoi mă întorc? Ultimul lucru de care ai nevoie acum e Genevieve.

— Dar vreau să-mi iau rămas-bun de la Chloe.

— Atunci ce zici de asta: sunt doar câțiva kilometri până acolo. Iau un taxi, mă duc să iau micul dejun, tu mai stai câteva ore în pat, iar când te simți în stare poți veni să mă iei și să-ți iei rămas-bun de la Chloe.

A încuviințat.

— Îmi place. Nu cred că le pot suporta mult timp pe Avery și Genevieve.

— Atunci așa facem.

I-am ridicat bărbia pentru a o face să se uite la mine.

— O să răzvim prin toate astea. Îți promit. Bine?

La acel moment nu știam, însă unele promisiuni pur și simplu nu puteau fi respectate.

Capitolul 25

Soraya

Camera de hotel era prea tăcută după plecarea lui Graham. Singur, cu gândurile mele, am ridicat telefonul și l-am lăsat jos de cel puțin zece ori. Pe cine să sun? Nu era nimeni pe care puteam conta pentru o părere obiectivă.

Situația mea era prea delicată pentru a o împărtăși mamei sau surorii mele și le-ar fi putut afecta. Mai era Delia. Dar ea era cu Tig de la 14 ani și chiar credea în basme cu final fericit. Realitatea ei nu implica un copil mic, o fostă iubită vicleană sau un tată care uita de ea și de mama ei, o mamă prea tristă pentru a mai ieși din casă cu anii.

Confruntându-mă cu o situație în care chiar aveam nevoie de sfaturi, am făcut ceva ce nu credeam că voi face vreodată — mi-am deschis laptopul.

Dragă Ida,

De aproape două luni mă văd cu un bărbat de care m-am îndrăgostit profund. În urmă cu câteva săptămâni, el a aflat că are

un copil cu fosta iubită. Este o poveste murdară, însă în esență ea l-a înșelat pe el, a mințit, nu a spus cine era tatăl și l-a împiedicat mai mulți ani să-și cunoască copilul.

Desigur, fosta lui iubită este frumoasă, deșteaptă și împărtășesc pasiunea pentru afacerea pe care o au în comun. În multe privințe, ei sunt mult mai compatibili decât suntem noi. Și, ca și cum lucrurile nu erau îndeajuns de rele, ea mi-a spus clar că îl vrea înapoi. Problema e că el chiar ține foarte mult la mine, iar eu nu vreau să-l rănesc.

Am mare nevoie de o părere nepărtinitoare. Să fac o plecăciune grațioasă și să-l las să aibă șansa de a relua relația cu fosta iubită astfel încât să poată fi o familie adevărată? Îl iubesc suficient de mult pentru a face acest sacrificiu. — THERESA, BROOKLYN

Redactarea acelei scrisori a avut asupra mea un efect purificator, neașteptat. Nu mă așteptam ca Ida să îmi ofere vreo perlă de înțelepciune. De cele mai multe ori, sfaturile ei erau ó prostie. Însă simplul fapt că scrisesem mă ajutase să am o perspectivă asupra sentimentelor mele. În plus, mă ajutase să realizez că, până în ziua în care voi lua decizia de a pleca într-adevăr capul, Genevieve nu își va mai bate joc de mine.

Pe drum către locuința cățelei am dat muzica tare și am cântat din toți rărunchii. În acel moment am înțeles perfect de ce sportivii au aproape întotdeauna căștile pe urechi înaintea unui eveniment. Au nevoie de stimulare pentru a nu fi năpădiți de îndoieli și temeri.

Am virat pe aleea lungă, am parcat și m-am uitat lung la casa impunătoare. Era frumos acolo în Hamptons, însă locul fundului meu era cu siguranță în Brooklyn. Când am ieșit din mașina lui Graham, ușa din față s-a deschis și a apărut o femeie. Mi-a aruncat o privire, apoi un zâmbet malefic i s-a lățit pe chipul perfect.

— Samira. Mă bucur că ai venit!

Am afișat cel mai fals zâmbet de care eram capabilă, ca să îl imit pe al ei.

— Ainsley. Ce bine îmi pare să te văd!

Avery a părut amuzată. Și-a aprins o țigară, ceea ce m-a surprins al naibii de mult.

— Cât a trecut? Șapte, opt săptămâni? Sunt șocată. De obicei, Graham se descotorosește de gunoi în fiecare marți.

— Știi cum se spune: gunoiul cuiva e comoara altuia.

A tras prelung din țigară și apoi a scos șase cerculețe de fum perfecte. Nu mai văzusem pe cineva făcând așa ceva de când unchiul Guido renunțase la țigările fără filtru.

Lucky Strike, în anii '90.

— Știi, fumatul duce la cancer.

M-am aplecat spre ea și i-am șoptit:

— Și face riduri.

După alte două fumuri a aruncat țigara într-un ghiveci supra-dimensionat.

— Până la urmă o să se plictisească de tine și își va reveni. Un sex oral bun sau orice alte servicii prestezi tu de și-a pierdut capul în perioada asta vor deveni răsuflate până la urmă.

— L-aș întreba pe soțul tău dacă e adevărat, însă bănuiesc, după bățul pe care-l ai atât de adânc înfipt în cur, că sărmanul bărbat nu a mai avut parte de una mică de multă vreme.

În casă era liniște, cu excepția zgomotului produs de tocurile lui Avery.

— Unde e toată lumea?

Și-a turnat o cană cu cafea. Bineînțeles că nu oferi una și oaspetelui. Uitându-se la mine cu un rânjet viclean, a zis:

— Te referi la familia fericită?

— Mă refer la Graham și Chloe.

— Mami și tati și copilul lor frumos sunt jos la plajă; și-au dus fetița la prima baie de început de sezon.

— Drăguț.

— Când Graham și Genevieve au cumpărat casa asta, și-o trageau în ocean ca iepurii.

Dacă mă gândesc mai bine, fata lor chiar ar fi putut fi concepută acolo.

Căteaua asta chiar își făcea treaba bine. Am mai scos un „drăguț“, încercând să fac tot posibilul să nu las să se vadă că mă afecta. Însă adevărul era că nu mă puteam abține să fiu altfel decât geloasă la gândul la Graham și Genevieve. Evident că avuseseră o relație cu sex. Doar că nu simțeam nevoia să vizualizez cum era.

M-am îndreptat spre peretele cu uși glisante din sticlă ce dădeau către curtea din spate și spre plajă. Graham și Genevieve se aflau cam la o sută de metri distanță. Amândoi o dezbrăcau pe Chloe, care sărea entuziasmată între ei. Era sfâșietor să-l văd pe bărbatul de care eram îndrăgostită zbenguindu-se pe plajă cu o altă femeie.

După ce s-au dezbrăcat și au rămas în costumele de baie, am văzut, ca într-o filmare cu încetinitorul, cum Chloe și-a luat de mână ambii părinți și toți trei au alergat în valuri. *O zi modernă* de Norman Rockwell cu Barbie și Ken. Imaginea m-a făcut să simt ca și cum pieptul mi-ar fi fost zdrobit.

Avery a venit în spate și a privit peste umărul meu.

— Ce familie fericită ar putea fi! Uită-te la zâmbetul lui Graham.

Graham chiar *zâmbea*. Râdea și lovea apa împreună cu Chloe și Genevieve. Chiar părea mulțumit.

Avery a sorbit din cafea.

— Distrugătoare de familii!

Am deschis ușa de sticlă și am ieșit. Când m-am întors, Avery zâmbea victorioasă. Nu s-a clintit când i-am trântit ușa în față.

* * *

Pe drumul spre casă, Graham m-a ținut de mână în timp ce conducea.

— Cum te simți?

— Mai bine.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit cu mine. Știu că nu ți-a fost ușor.

— Mă bucur că ai petrecut timp cu fiica ta. Este o fetiță uimitoare. Chipul lui Graham s-a luminat.

— Așa este, nu?

— Ai vorbit cu Genevieve despre planul de a-i spune că ești tatăl ei?

— Genevieve e de părere că e mai bine să nu-i spunem nimic așa de curând. Crede că ar trebui să continuăm să petrecem timpul împreună, așa încât în momentul în care o să-i spunem să se simtă în largul ei cu mine.

Sigur că așa crede.

— Probabil că e o idee bună.

Niciuna din conversațiile noastre nu fusese atât de nenaturală. Eram destul de sigură că amândoi simțeam asta, și totuși niciunul nu știa cum s-o dreagă. Deși Graham continua să încerce.

— Ce părere ai despre Hamptons?

— Îmi dai voie să fiu sinceră?

— Desigur.

— Cred că peisajul este frumos. Oceanul, casele, ambarcațiunile din port... Însă nu e un loc în care îmi imaginez că mi-aș dori să-mi petrec verile. Oamenii par așa de... omogeni.

— Frumos mod de a spune. Nu a fost nici preferatul meu vreodată. De fapt, e foarte diferit în afara sezonului. Întotdeauna mi-a plăcut să vin aici în octombrie sau noiembrie. Sunt încă mulți fermieri și pescari care locuiesc acolo. Orașul e foarte diferit când sunt doar localnicii.

— Dacă nu e nici preferatul tău, de ce ai cumpărat casa?

— Genevieve a vrut-o. Și, dacă e s-o spun cinstit, la acel moment, simbolul statutului de proprietar în Hamptons părea important.

— Nu mai e așa?

Graham m-a strâns de mână.

— Prioritățile mele s-au schimbat.

— Dacă ar fi să cumperi acum o casă de vară unde ar fi?

A răspuns fără să stea pe gânduri.

— Brooklyn.

Am chicotit.

— Ți-ai petrece verile în Brooklyn?

— Mi-aș petrece vara în tine. Nu mai contează unde mă aflu

Capitolul 26

Soraya

Miercuri seară, Graham a luat cina cu Genevieve și Chloe, acasă la ele. Îmi era greu să stau singură și să mă gândesc la altceva decât la imaginea cu ei trei adunați în jurul mesei din sufragerie. Așa că, în loc să mă duc direct acasă, m-am oprit la salonul de tatuaje al lui Tig și al Deliei, unde ne-am îmbuibat cu sushi și sake. Până la nouă și jumătate, la ora închiderii, eram suficient de sătulă și de amețită pentru a mă simți pregătită să mă duc în sfârșit acasă.

M-am schimbat de haine, am băgat telefonul la încărcat și m-am strecurat în pat. Chiar în clipa în care închideam ochii, am auzit soneria. Pentru că nu îmi trimisese niciun mesaj toată seara, presimțisem că s-ar putea ca Graham să treacă pe la mine. M-am dus la ușă, am apăsat butonul de la interfon ca să-l las să intre, am tras zăvorul și am așteptat să-i aud pașii la ușă. Am deschis-o zâmbind exact când degetele lui au atins ușa.

Când l-am văzut pe bărbatul care se afla dincolo de ușă, zâmbetul mi-a dispărut imediat.

— Tată? Ce faci aici?

Și-a scos pălăria și și-a dus-o la piept.

— Pot intra?

— Sigur.

Dimineată mă rugasem la Dumnezeu să-mi dea un semn despre cum ar trebui să gestionez relația mea cu Graham. Mă întrebam dacă El îl trimisese pe Frank Venedetta ca pe un fel de mesager ciudat. M-am dus la dulăpiorul din bucătărie.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

Surescitată, am lăsat din greșeală ușa din lemn să se trântască după ce mi-am scos și eu un pahar. Tata s-a așezat la masă.

— Doar apă.

Mirosul de Old Spice care s-a răspândit în bucătăria mea m-a transportat înapoi în copilărie.

— Cred că o să am nevoie de ceva mai puternic, am spus eu deschizând o sticlă de merlot.

— Bine, atunci, în cazul ăsta, voi bea ce bei și tu.

— Să fie vin atunci.

Am turnat în două pahare și i-am dat unul. A zâmbit.

— E drăguț. Nu m-am gândit niciodată că o să-mi facă plăcere să beau un pahar de vin cu fiica mea în seara asta.

Am trecut direct la subiect.

— De ce ai venit, tată?

A luat o înghițitură și a oftat prelung. A devenit serios.

— M-am gândit multă vreme să vin să te văd, dar am tot amânat, pentru că nu voiam să te superi.

— Atunci de ce ai venit în seara asta?

— Am simțit că a sosit momentul.

— Spune ce ai venit să-mi spui.

— În ziua în care m-ai vizitat, mi-ai pus o întrebare directă la care chiar nu știam cum să-ți răspund. Ai vrut să știi dacă aș fi rămas cu mama ta în cazul în care Theresa nu m-ar fi iubit sau dacă n-aș fi cunoscut-o. La momentul ăla nu eram pregătit pentru această întrebare.

— Ți-ai dat seama care e răspunsul?

— M-am gândit mult la el în ultimele zile. Ideea principală e că, dacă Theresa nu ar fi apărut, cred că exista o șansă destul de mare ca mama ta și cu mine să fi fost căsătoriți și azi. Încă îmi e greu să admit asta, pentru că nu vreau s-o învinovățești pe Theresa pentru tot ce am făcut și pentru alegerile personale.

— În ziua aceea mi-ai spus și că nu regreti alegerile pe care le-ai făcut, ceea ce înseamnă că nu regreti că ne-ai rănit. E foarte greu să accept asta.

— Nu. Nu asta am vrut să spun. Te iubesc și regret că te-am rănit, însă nu regret că m-am îndrăgostit de Theresa.

— Cum poți pretinde că ne-ai iubit, când ai plecat așa?

Tata și-a cuprins capul între mâini înainte, de a spune:

— Nu e chiar așa de simplu. Există diferite tipuri de dragoste, Soraya.

— Dragostea pentru copiii tăi trebuie să primeze.

A închis ochii ca și cum vorbele mele l-ar fi înțepat, apoi a făcut o pauză înainte de a vorbi din nou.

— Uneori, viața îți aruncă o minge cu efect, ceva la care nu te aștepti. Trebuie să luăm decizii, dacă vrem să fim sinceri cu noi înșine sau să ne comportăm onorabil cu cei pe care îi iubim. Dacă nu aș fi întâlnit-o niciodată pe Theresa, probabil că aș fi fost fericit cu mama ta, pentru că nu aș fi cunoscut diferența. Însă, pentru că am întâlnit-o și am creat o legătură puternică, mi-am dat seama ce aș pierde dacă aș renunța la ea. Nu mai era cale de întoarcere.

— Și ce avea mai exact Theresa și mama nu avea? A fost doar atracție sexuală?

— Deloc. E greu de explicat. Este un anumit nivel de chimie, Soraya, un fel de atracție magnetică între doi oameni, pe care nu l-am simțit cu mama ta sau cu o altă persoană. Puteam să-l ignor. Am ales să n-o fac. Am fost egoist. Nu neg asta.

— Însă nu regreti.

— Nu există un simplu da sau nu la întrebarea asta. Regret că tu și sora ta ați suferit din cauza acțiunilor mele, însă nu regret că mi-am

ascultat inima. Ar fi fost regrete oricum. Am ales calea egoistă, cea care te-a rănit cel mai mult, și pentru asta îmi pare rău.

— Nu știu dacă aş putea face același lucru în cazul în care aş fi în locul tău.

— Deci ești un om mai bun decât mine, draga mea.

— Tocmai mi-ai spus că ai fi în continuare cu mama dacă n-ai fi făcut o alegere egoistă. Copiii tăi ar fi evitat ani de îndoieli asupra lor înșiși. Spre exemplu, eu nu aş avea astăzi probleme de încredere față de bărbați. Mama n-ar fi fost la un pas de spitalizare pentru depresie. Poate că nu ai fi fost foarte mulțumit dacă ai fi rămas, însă familia ta ar fi fost mai bine.

Lacrimile au început să mi se adune în ochi.

— Deci am suferit consecințele acțiunilor tale.

— Și pentru asta îmi pare sincer rău, Soraya. De asta am venit aici. Am continuat să dau din cap în tăcere, încercând să procesez totul.

— Nu știu dacă sunt pregătită să-ți accept scuzele, dar apreciez și mă bucur că ai venit. Am învățat multe din conversația asta. Am avut nevoie de îndrumare în ultima vreme.

— Are legătură cu bărbatul bogat cu care te vezi? În ziua în care a venit să te ia de la mine, m-a privit foarte urât. Probabil că ține la tine cu adevărat. Se pare că avem multe în comun. Pentru că, fie că vrei să crezi sau nu, te iubesc foarte mult.

— Știi ce? Tu și Graham chiar aveți multe în comun, mai multe decât crezi.

Am suspinat.

El este tu, iar acum eu sunt Theresa.

Chloe este cine eram eu odată.

Înainte de a pleca acasă, tata a rămas să mai bea un pahar cu vin. Mi-am turnat și eu unul din sticla pe care o cumpărasem împreună cu Graham când fusesem în „Mica Italie“.

Lucrurile nu erau nici pe departe lămurite între mine și tata, însă am convenit să ținem legătura. Cel puțin o relație cu unul dintre bărbații din viața mea se îndrepta în direcția cea bună.

Din nefericire, vizita lui tata m-a făcut să mă frământ și mai mult în legătură cu Graham.

* * *

Semnele erau prezente peste tot în acea seară. Graham m-a sunat să-mi spună că Chloe avea febră mare și o infecție gravă la ureche. Se pare că nu putea dormi și l-a rugat să rămână acolo și să-i citească, ca să nu se mai gândească. I-am spus să aibă grijă de fetița lui și că ne vom vedea a doua zi.

Între timp am intrat pe internet și am observat că Ida afișase răspunsurile care urmau să fie publicate în ediția de a doua zi. Unul dintre ele era cel la întrebarea pe care i-o adresasem eu. Înainte de a citi mi-am luat paharul de vin din chiuvetă și am turnat ce mai rămăsese în sticlă. Am tras aer adânc în piept ca să mă pregătesc.

Dragă Theresa,

Oricât de înamorată pari a fi de acest bărbat, cred că știi deja răspunsul corect la dilema pe care o ai. Toate jocurile încetează când este implicat un copil. Deși spui că fosta lui este cea care a provocat despărțirea, se pare că ea a ajuns la concluzia că a făcut o greșală, una pe care vrea s-o repare pentru binele copilului lor. Faptul că alegerea de a pune capăt relației lor nu a fost în mod direct a lui (ci numai un rezultat al faptului că ea a călcat strâmb) mă face să cred că el ar mai putea avea încă sentimente față de ea. Ai scris că sunt destul de compatibili, ceea ce e și mai tulburător. Pare că s-ar putea transforma într-o situație destul de urâtă pentru tine odată cu trecerea vremii. De asemenea, ai menționat că nu vrei să-i faci rău. Poate că dacă ar simți că i-ai făcut rău într-un fel sau altul ți-ar da drumul mai ușor. De exemplu, ai putea să-i dai impresia că există o altă persoană. Fă ceea ce trebuie și găsește un bărbat care nu are un bagaj în spate. Lasă-l pe acesta să se întoarcă la familie. Când vine

vorba de o relație cu bărbați care au copii, eu am un motto: istețimea mai presus de inimă.

Mi se strânsese stomacul. Deși Ida nu făcuse altceva decât să consolideze concluzia pe care începusem să o trag singură, îmi era totuși greu să asimilez asprimea acelui răspuns. Știam că cea mai bună soluție era să plec, dar cum puteam pleca de lângă cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată?

Ida avea dreptate: Graham nu mi-ar fi dat drumul ușor, cu excepția situației în care ar fi crezut că l-am înșelat. Acesta era singurul lucru pe care nu l-ar fi tolerat niciodată. Gândul de a-l înșela era atât de dureros încât mi s-a făcut pielea de găină. Sincer, nu vedeam o altă soluție. În mod cert, nu puteam să-l privesc în ochi și să-i spun că nu-l iubeam. Trebuia să-l fac să se despartă de mine din mânie și exista o singură cale.

Eram oare nebună că luam în considerare să mă prefac că îl înșel doar ca să mă părăsească? Sau era o mutare onorabilă și altruistă pentru binele unui copil? Aproape că nu-mi venea să cred la ce mă gândeam.

După ce m-am foit toată noaptea, am luat o decizie, punând la cale cu reticență o strategie. A doua zi voiam să îmi ofer o ultimă noapte cu el, să mă bucur de el, să îl iubesc pentru ultima oară. Apoi voi începe procesul de distanțare până când mă prindeam cum să fac să pară că era altcineva la mijloc. Mi-am reamintit că, deși nu mă puteam întoarce în timp ca să-mi schimb copilăria, aveam puterea de a o schimba pe a lui Chloe.

Avea să doară ca naiba. N-o puteam face singură. Exista o singură persoană care nu va încerca să mă convingă de contrariu. Am luat telefonul și i-am trimis un text lui Tig.

Am nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 27

Graham

Rolul de părinte nu era pentru pământ. Deși Chloe nu știa că eram tatăl ei, purtarea mea nu a fost cu nimic diferită față de situația în care ar fi știut. M-am asigurat că mă vede în fiecare zi și a devenit prioritatea mea numărul unu.

Seara trecută fusese cea mai dificilă, pentru că nu mai avusesem de-a face cu un copil bolnav. Genevieve se gândise că era o idee bună să preia rolul principal în îngrijirea lui Chloe. Dacă, în cele din urmă, tot va petrece timpul la mine, trebuia să știu să am grijă de ea.

Chloe voia mai ales s-o țin în brațe și să-i citesc. Sărmana de ea, îi ieșea puroi din urechi și ardea toată. M-am simțit neputincios pentru că nu puteam face nimic pentru ca ea să se simtă mai bine, cu excepția faptului că eram acolo. Pe zi ce trecea se atașa din ce în ce mai mult de mine. Asta dovedea că, în ciuda distanței dintre noi de-a lungul anilor, acea conexiune înăscută dintre tată și copilul lui chiar există.

Mulțumesc lui Dumnezeu că Soraya era așa de înțeleghătoare în legătură cu toate astea. Îmi era un dor nebun de ea. Începeam să am

remușcări serioase. Oricât de mult îmi plăcea să petrec timpul cu fiica mea, aveam nevoie să îmi văd iubita în noaptea asta. Să îi simt păsărica în jurul sexului meu. Să îi strâng în pumn părul sexy de culoarea corbului. Să aud sunetul pe care îl scoate când are orgasm în timp ce eu mă aflu adâncit în ea. La dracu'... Aveam nevoie să îi spun o dată pentru totdeauna cât de mult o iubesc.

Norocul era de partea mea, iar Chloe se simțea puțin mai bine. Antibioticele începuseră să-și facă efectul. După ce am luat împreună cina mai devreme, m-am dus direct la Soraya. Avusesem de gând să-mi trimit șoferul s-o ia și s-o ducă la mine, însă ea a spus că preferă să vin eu. Am glumit, spunându-i că aş veni oriunde în seara asta.

Când a deschis ușa mi-am îngropat imediat fața în gâtul ei și am inspirat parfumul de vanilie. Mirosul pur și simplu m-a amețit.

— Futu-i! Mi-a fost dor de tine, i-am zis cu buzele lipite de piele. Cum de ai devenit chiar și mai frumoasă?

Era o ușurare să observ că vârfurile părului ei erau încă albastre. O rochie strâmtă, de aceeași culoare, îi îmbrățișa pieptul plin. Oricât de mult îmi doream să o sfâșii și să îi sug tare sfârcurile, îmi era la fel de dor de zâmbetul ei, de râsul ei, de atitudinea tăioasă. Deși nu stătuserăm mult timp departe unul de altul, faptul că fusesem prins în rolul de tată îmi dădea senzația că fusesem la o lume distantă de al doilea cel mai important lucru din viața mea. Îmi iubeam fiica, însă casa mea era cu Soraya.

Mi-am coborât mâna pe spatele ei și am întrebat:

— Ți-e foame?

— Nu. Ai spus că ai luat cina cu Chloe, așa că eu am ciugulit diverse.

Părea că ceva o necăjea.

— Te supără ceva?

A ezitat.

— Nu.

— Ce vrei să facem în seara asta? Putem merge să bem ceva, să vedem un film, orice vrei tu.

— Putem să stăm aici?

— Știi că nu mă plâng niciodată că te am doar pentru mine.

— Cum se simte Chloe în seara asta?

— E mult mai bine. Doctorul a trecut-o pe penicilină, iar durerea a scăzut considerabil.

— Mă bucur să aud asta.

Privirea mi s-a îndreptat către chiuvetă. Am observat că erau două pahare de vin murdare. M-a lovit un val de adrenalină.

Două pahare? Cine dracului a fost aici?

— Ai avut companie?

A roșit.

— Ăăă... tata a trecut pe aici.

Deși explicația m-a făcut să mă simt ușurat, mă deranja că nu-mi spusese.

— Serios?

— Mda. A venit aseară fără să mă anunțe.

Mă durea, pentru că știam că în condiții normale mi-ar fi povestit despre asta. Nu avea cum să-i fi picat bine faptul că îl văzuse. Deși știam răspunsul, am întrebat-o totuși:

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Erai cu Chloe. Nu voiam să te deranjez. Oricum, a fost bine. Am vorbit doar. Nu a fost așa de rău cum mi-am imaginat că ar putea fi după cum am plecat în ziua aia de la el.

— Ce ți-a spus?

— Știi ce? Nu vreau să ne irosim seara răscolind toate astea. Tata și cum mine... suntem bine. Vizita a fost în regulă.

— Ești sigură că nu vrei să vorbești despre asta?

— Sunt sigură.

— Bine.

Am tras-o spre mine și mi-am lipit fruntea de a ei.

— Știi ce mă gândeam? Poate ar trebui să mergem în Italia în concediu. Vreau să sărut pământul țării care mi te-a adus. N-am fost niciodată acolo. Am putea vizita Coasta Amalfi. Ce zici?

— Sunt convinsă că Italia e frumoasă.

— Nu ai răspuns la întrebare.

M-am dat înapoi ca să-i privesc chipul.

— Nu pari așa de încântată pe cum credeam. Nu e obligatoriu să mergem acolo. Ne putem duce în altă parte.

Și-a pus palmele pe obrajii mei și a zis:

— Ești uimitor. Aș fi fericită să merg cu tine oriunde.

Și totuși nu zâmbise când rostise aceste cuvinte.

Ce dracului?

— Ești bine? Pari tristă. Ești sigură că tatăl tău nu te-a supărat?

— Sunt bine.

— Nu te cred.

A rămas tăcută, iar eu am început să mă alarmez. Am mângâiat-o pe obraz.

— Știi că îmi poți spune orice, da? Îmi dau seama că treaba cu Genevieve și Chloe nu îți pică bine. Vreau să vorbești cu mine când te supără ceva, nu ține în tine. Nu e nimic ce nu putem rezolva atât timp cât nu-mi ascunzi lucruri.

— Nu e nimic de vorbit. Am o stare proastă în seara asta. Putem să mergem să ne întindem?

M-am uitat prelung la chipul ei înainte să-i răspund.

— Sigur.

În ciuda explicației pe care mi-o dăduse, un nor amenințător părea să ne urmărească în timp ce ne îndreptam spre dormitor. Mi-am scos cravata. Când m-am descheiat la cămașă, Soraya a stat pe pat și s-a uitat la mine. Îmi plăcea faptul că era așa de absorbită de felul în care mă dezbrăcam, însă, să fiu sincer, era puțin ciudat și nu o caracteriza să stea și să mă privească astfel. În mod cert, nu era în apele ei.

Mi-am aruncat cămașa pe scaun și am zis:

— Dacă nu vrei să vorbești, atunci va trebui să caut o altă cale pentru a te face să te simți mai bine.

S-a ridicat în picioare, a venit spre mine și a trasat ușor cu degetul arătător conturul tatuajului cu numele ei din dreptul inimii mele.

— Faptul că ai făcut asta înseamnă mult pentru mine. Nu cred că ți-am spus-o îndeajuns de mult.

— Tu însemni mult pentru mine. Tu m-ai readus la viață, Soraya. Măcar atât am putut face pentru a exprima ceea ce simt. Reprezintă faptul că ești mereu cu mine, chiar și atunci când nu putem fi fizic împreună din cauza muncii sau a lui Chloe. Faptul că știu că îmi ești alături și că mă susții este ceea ce mă ajută să rezist.

Cu ochii încă la tatuaj, a întrebat:

— Vrei să faci dragoste cu mine?

— Era oare o incertitudine că asta se va întâmpla acum?

— Nu, dar vreau s-o facem încet în seara asta. Să savurez.

— O pot face încet.

Sexul nu putea rezolva totul, însă eram al naibii de hotărât să încerc să i-o trag suficient de bine ca s-o scot din starea în care era. Încercam să îi arăt cu propriul trup cât de mult o iubeam, că nu era nimic peste care să nu putem trece atât timp cât rămâneam împreună, atât la propriu, cât și la figurat.

S-a întins spre gura mea și a început să mă sărute pasional într-un mod ce aducea a disperare. Ne-am prăbușit pe pat, iar ea și-a întetit strânsoarea și m-a tras mai aproape desfăcându-și larg picioarele.

— Te rog, m-a implorat.

Văzând-o goală și cu picioarele desfăcute astfel, a trebuit să-mi amintesc imediat dorința ei de a lua lucrurile încet, pentru că în acel moment nu voiam altceva decât să-i devorez păsărica.

Când am pătruns-o a scos cel mai frumos geamăt în urechea mea. Mișcându-mă înainte și înapoi, lent și tare, am realizat certa diferență între a face sex dezlănțuit și a face dragoste nebunește și cu pasiune. Trebuia să fii cu adevărat îndrăgostit pentru a avea parte de cea din urmă. Iar eu eram cu siguranță îndrăgostit de Soraya într-un mod în care nu mai fusesem vreodată de cineva. Venise timpul să afle.

În timp ce mă adânceam în ea, încercând să n-o strivesc sub greutatea corpului meu dornic, i-am șoptit în ureche:

— Te iubesc așa de mult, Soraya.

Retrăgându-mă și adâncindu-mă din nou în ea, am repetat:

— Te iubesc!

Ea a răspuns ținându-mă și mai strâns, ridicându-și coapsele și ghidându-mi corpul. Îmi doream atât de mult ca ea să-mi întoarcă cele două cuvinte. În schimb, a rămas tăcută până ce am simțit umezeală pe umteri.

Plângea.

— Iubito, ce se întâmplă?

Inima îmi bătea mai repede. M-am înșelat crezând că suporta bine tot ce se întâmpla? Se destrăma oare totul?

Când am încetinit ritmul, a murmurat:

— Nu te opri, Graham. Te rog nu te opri.

Frustrat, am grăbit ritmul și am făcut dragoste cu ea mai tare decât am vrut. A țipat de plăcere, iar mușchii ei pulsau în jurul sexului meu. Am terminat în forță, eliberându-mă în interiorul ei.

Piepturile noastre se ridicau și coborau în timp ce găfăiam unul peste altul. M-a privit în ochi vreme îndelungată și părea să se lupte să-și găsească cuvintele. Ceea ce a rostit până la urmă aproape m-a dat peste cap.

— Poate că numele tău nu este tatuat deasupra inimii mele, însă rămâne pentru totdeauna gravat în sufletul meu. Timp de două decenii am crezut că sunt incapabilă să fiu iubită. Îți mulțumesc pentru că mi-ai dovedit contrariul. Mi-ai schimbat viața.

Chiar dacă în cele spuse de ea nu se regăseau cele două cuvinte pe care speram să le aud, în multe privințe însemna chiar mai mult de atât.

Am făcut dragoste de încă trei ori în noaptea aceea, de fiecare dată cu și mai multă intensitate. Într-un final, Soraya a adormit în brațele mele, însă o senzație rău prevestitoare m-a ținut treaz.

Săptămâna următoare a început să devină clar că aveam motive serioase de îngrijorare. În fiecare seară, Soraya îmi oferea un alt motiv pentru care nu putea să mă vadă.

Sora ei avea nevoie de ajutor să se mute.

Mama ei voia să meargă la cumpărături.

Avea planuri cu Tig și Delia.

Teama se intensifica în fiecare zi, ori de câte ori mă gândeam la ultima noastră întâlnire care, deși senzuală și plină de pasiune, avusese elemente de comportament bizar din partea Sorayei.

Oricât de mult mă emoționaseră vorbele ei despre cum îi schimbam viața, nu mă puteam abține să fiu obsedat de faptul că nici măcar o dată nu folosisese cuvântul „iubire”. Cu fiecare oră care trecea, acea omisiune părea să capete o semnificație tot mai mare.

Poate că *nu* mă iubea.

Oricum ar fi stat lucrurile, ceva nu era în regulă și trebuia să aflu ce se întâmpla. Am încercat cu greu să-i ofer spațiul pe care aparent și-l dorea. M-am concentrat asupra lui Chloe, ca să-mi abat gândurile de la faptul că Soraya se distanțase de mine.

Până la sfârșitul săptămânii mă lăsase fără o altă opțiune în afară de a aștepta în fața apartamentului ei până când și-a făcut apariția. Se presupunea că fusese din nou cu Tig și Delia. Însă niciunul dintre ei nu era persoana cu care se plimba pe stradă ținându-se de mână la ora nouă seara.

Capitolul 28

Soraya

Totul s-a întâmplat atât de rapid. Marco și cu mine tocmai plecașerăm de la salonul lui Tig. Pentru că nu mă văzusem cu Graham de câteva zile, aveam bănuiala că și-ar putea face apariția neanunțat într-o seară. Doar că habar nu aveam în care. Planul nostru era același precum cel din seara precedentă. Să stăm, să ne uităm la filme și să așteptăm să vedem dacă Graham mă surprindea cu o vizită. Dacă o făcea, aveam de gând să-l las pe Graham să dea cu ochii de Marco în apartamentul meu și să îi spun că îmi părea rău, că întâlnisem pe altcineva și că nu dorisem să-l rănesc.

Nu ar fi fost greu de crezut. Stând alături de Marco în metrou, chiar și eu trebuia să recunosc faptul că arătam mai mult ca un cuplu decât alături de Graham. Cu pielea măslinie, părul brunet țepos, cornul italian la gât și bicepșii proeminenți, semăna mai degrabă cu Pauly D. din „Jersey Shore” decât cu un bărbat aflat în capătul mesei într-o sală de ședințe. Cu toată sinceritatea, înainte de Graham el fusese genul meu. Deși nu a fost cazul cu Marco. Ne cunoșteam de prea multă vreme pentru așa ceva.

Marco era vărul lui Tig; eram toți prieteni din copilărie. Chiar dacă nu-l mai văzusem de câțiva ani, știam că îmi va face o favoare și se va da drept iubitul meu. Tig l-a chemat la salon luni, iar el a fost de acord chiar înainte de a-i explica toate circumstanțele.

— Ești în regulă, păpușă?

Marco m-a strâns de genunchi.

— Doar tensionată.

— Vrei să repetăm ce trebuie să spun dacă apare?

— Nu, am răspuns forțând un zâmbet. Planul e stabilit.

Cel puțin așa credeam.

Dar ceea ce nu plănuisem era ca Graham să fie deja în fața clădirii în care locuiam înainte ca noi să ajungem. Stătea sprijinit de mașină cu ochii în telefon și scria un mesaj. Din fericire, l-am observat înainte ca el să mă vadă. Am intrat în panică, știind ce avea să se întâmple, așa că l-am apucat repede pe Marco de mână.

Când a ridicat privirea și m-a zărit, am văzut efectiv cum inima i s-a frânt în piept. Chiar dacă eram la jumătatea străzii, i-am observat ochii licărind o fracțiune de secundă în clipa în care m-a zărit. Acea licărire s-a stins imediat la vederea hipsterului înalt, brunet și tatuat cu care mă țineam de mână.

Inima mea mi-a fost complet eviscerată la vederea durerii din privirea lui. Exersasem de nenumărate ori ceea ce voiam să-i spun și totuși când s-a repezit către noi pe stradă n-am mai putut rosti nimic.

— Soraya? *Ce dracului?*

Mi-am coborât privirea în pământ, neputând să mă uit în ochii lui Graham. Marco și-a dat seama ce se întâmpla și a intervenit improvizând:

— Tu trebuie să fii Grant. Soraya mi-a spus că e posibil să apară înainte să stea de vorbă cu tine.

— Să vorbească cu mine despre ce? Soraya? *Ce dracului se întâmplă?*

Graham efectiv țipa.

— Tipule, calmează-te. Urma să-ți spună. Tocmai am vorbit aseară la cină.

— La cină? Aseară? Soraya! Răspunde-mi. Ce dracului se petrece?

Pentru că nu am răspuns și nu mă uitam la el, Graham a întins mâna după mine. Rolul iubitului protector îi venea mănășă lui Marco. A pășit pe jumătate în fața lui Graham.

— Tipule, te avertizez o singură dată. Ține-ți mâinile acasă și nu-mi atinge fata. Nu vreau să-ți pocnesc fundul ăla de băiat frumusețel aici pe stradă.

— Fata ta?

După aceea totul s-a petrecut foarte rapid. Graham a făcut un pas înapoi, s-a întors pe jumătate, s-a lăsat pe spate și și-a pus toată greutatea într-un pumn care a lovit falca lui Marco. S-a auzit un zgomet puternic ce mi-a ridicat acidul din stomac direct în gât și pentru o secundă am crezut că voi vomita chiar acolo în mijlocul străzii.

Nu mi-am dat seama imediat dacă sunetul era de la falca lui Marco sau de la mâna lui Graham. Îmi simțeam pulsul rapid în urechi; în ceea ce mă privea, putea fi chiar sunetul inimii mele zdrobite.

Marco s-a împleticit câțiva pași înapoi și și-a dus mâna la falcă, în încercarea de a potoli durerea. Însă crescusem urmărindu-i pe Tig și pe Marco bătându-se și știam că un maxilar rupt era o nimica toată și nu avea să încheie conflictul. Înainte să pot interveni între ei, Marco s-a năpustit spre Graham. Cei doi bărbați s-au ciocnit, iar Marco l-a împins într-o mașină parcată.

— Opriți-vă! am reușit să spun. Vă rog, opriți-vă! Marco, nu!

Graham a reușit cumva să-l arunce pe Marco într-o parte și a ajuns în fața mea, cu pieptul ridicându-se și coborând și cu încheieturile degetelor despicate și pline de sânge. Fără să gândesc, m-am întins spre mâna lui rănită.

— Graham.

El s-a retras ca și cum atingerea mea era o flacăra.

— Spune-o, Soraya.

Mi-am coborât privirea.

— Spune-o! Spune-mi că mă înșeli și că sunt un idiot nenorocit.
Pentru că, deși văd cu ochii mei, *tot* nu pot să cred.

Lacrimile îmi curgeau pe față. Nu mă puteam uita la el.

Când a vorbit din nou, a făcut-o încet și cu durere în glas. Părea distrus.

— Uită-te la mine, Soraya. Uită-te la mine.

În cele din urmă mi-am adunat curajul să-mi ridic privirea.
M-am uitat în ochii lui, lacrimile mi se scurgeau pe față și i-am spus
purul adevăr:

— Îmi pare rău, Graham.

A închis ochii o clipă, apoi s-a întors, a intrat în mașină și a plecat
fără să mai spună ceva. L-am urmărit cu privirea, suspinând, până când
mașina a dispărut complet.

Ce făcusem?

* * *

— Nu fii așa fetiță!

Tig ținea în palme fața vărului său. Își făcuse apariția împreună
cu Delia la cincisprezece minute după ce am intrat cu Marco în aparta-
mentul meu. Nici nu îmi dădusem seama că Marco îi sunase.

— Chiar cred că asta ar trebui făcută la camera de gardă.

Era a doua oară când spuneam că maxilarul dislocat al lui Marco
trebuia pus la loc într-un spital.

— E în regulă. Am mai făcut asta înainte. De trei ori când făcea
prostia aia de kickboxing.

I-a dat lui Marco sticla de Jack pe care o adusese.

— Mai ia un gât, unul zdravăn.

Sărmanul Marco a luat o înghițitură din sticlă, apoi a rămas
nemișcat în fața vărului său, cu ochii închiși.

— Gata.

— La trei. Unu...

— Futuuuuuuu!

Marco a scos un țipăt care mi-a înghețat sângele în vene și am fugit la toaletă. De data aceasta chiar am vomitat. Când m-am întors, Tig chicotea.

— Uitasem ce fetiță ești.

— Ai zis la trei și ai făcut-o la unu. Nu mi-ai dat ocazia să fug din cameră.

— Sigur c-am făcut-o la unu. Cine dracului o face la trei, când persoana e încordată și în așteptare?

— De unde dracu' să știu eu?

— Adu-i iubițelului tău o pungă de mazăre, păpușă!

Am căutat prin congelator după o pungă cu ceva înghețat. Însă n-am găsit legume.

— Eu nu mănânc mazăre.

— Ce altceva ai?

Am scos o cutie de „Choco Tacos” — înghețată în formă de taco.

Tig a scos una din cutie și i-a dat-o vărului său.

— E perfectă. Un taco pentru fetița căreia i-a dislocat falca un tip în costum.

Marco s-a strâmbat când și-a pus înghețata pe obraz.

— Dă bine cu pumnul pentru un frumușel.

— Să înțeleg că lucrurile nu au mers conform planului?

Del m-a ținut în brațe până când am încetat să mai suspin. Între timp, Tig se juca de-a doctorul cu sărmanul văr al lui.

— Deloc. Nici nu am ajuns în apartament. Ne-a văzut pe stradă așa că m-am panicat și l-am apucat de mână pe Marco.

— Înseamnă că și-a făcut o imagine clară.

Am răsuflet prelung.

— A fost cumplit. A fost atât de afectat, Del.

— Știi că așa va fi. Crezi că a înghițit povestea?

Am încuviințat, iar lacrimile îmi curgeau în tăcere pe obraji.

— Da. Sincer, nu cred că se putea altfel. Chiar dacă m-a văzut de mână cu un alt bărbat și l-a auzit pe Marco spunând că eram fată lui, tot voia o confirmare. A crezut atât de mult în noi încât nu voi-

să accepte, deși vedea totul cu ochii lui. A fost așa încă din ziua în care l-am întâlnit. Niciodată n-am bănuț că un bărbat poate fi capabil de atât de multă dragoste și susținere. Era cel mai frumos lucru la el.

Când umerii au început să-mi tremure din nou, Del m-a luat în brațe.

— O să-i ofere toate astea fetei lui. Ai vrut să faci asta pentru ea. Partea aceea din el nu se va schimba. Doar că nu vei mai fi tu persoana căreia îi va fi devotat.

Capitolul 29

Graham

— Rebecca!

Chiar așa de greu era să găsești oameni competenți în ziua de azi? Am apăsat din nou butonul de la interfon și am țipat și mai tare:

— *Rebecca!*

Nu avea cum să nu mă fi auzit în ultimele zece minute. Probabil că toată firma mă auzise, chiar dacă ușa de la biroul meu era închisă. Pentru că nu am primit niciun răspuns, am plecat în căutarea secretarei. Biroul ei era gol și arăta ca și cum nu ar fi venit deloc, deși era acolo când intrasem, cu trei ore în urmă.

Mormăind în sinea mea și cu un teanc de hârtii în brațe, m-am îndreptat spre recepție.

— Unde e Rebecca?

— Cine?

— Secretarea mea. Iar nu e la biroul ei.

— A, vă referiți la Eliza.

— Mă rog. Unde e?

— Și-a dat demisia în dimineața aceasta, domnule Morgan.

— Ce-a făcut?

— Și-a dat demisia.

— Iisuse Hristoase! E imposibil să mai găsești personal de încredere.

Am aruncat teancul de hârtii pe biroul de la recepție.

— Am nevoie de cinci seturi din astea.

Puțin mai târziu am auzit un ciocănit în ușă.

— Ce e?

Recepționera mi-a dat teancul de fotocopii pe care le cerusem, împreună cu mai multe ziare.

— Unde să vă pun copiile?

Am indicat cu degetul fără să-mi ridic privirea de la ce făceam.

— Pe bufet.

— Nu v-ați luat ziarele din cutia poștală săptămâna aceasta, așa că vi le-am adus eu.

— Nu le vreau.

Câteva minute mai târziu tot nu-mi ridicasem privirea, însă mi-am dat seama că recepționera era încă în birou. Oftând, m-am uitat la ea, deși nu voiam. Dar n-am avut de ales, pentru că stătea în partea cealaltă a biroului și mă privea insistent.

— Ce e?

— Ava. Mă cheamă Ava.

— Știu asta.

— Pot să spun ceva, domnule Morgan?

Mi-am aruncat pixul pe birou.

— Deja m-ai întrerupt. Spune ce-ai de spus și gata.

A dat din cap afirmativ.

— Lucrez aici de doi ani.

Serios?

— Și...

— Știți câte secretare ați avut în timpul acesta?

— Habar nu am. Dar, din moment ce-mi irosești timpul, presupun că o să mă luminezi tu.

— 42.

— Într-un oraș atât de mare e uimitor de greu de găsit ajutor de nădejde.

— Știți de ce pleacă?

— Nu cred că-mi pasă.

— Pleacă pentru că în mod normal sunteți un angajator tiranic. Am ridicat din sprâncene.

— Așa să fie, Ava?

— Da, domnule Morgan.

— Atunci tu de ce ești încă aici? Tocmai ai spus că lucrezi aici de doi ani.

A ridicat din umeri.

— Tata a fost ca dumneavoastră. În plus, nu interacționăm mult, din moment ce eu sunt toată ziua la recepție. În majoritatea zilelor treceți pe lângă mine și nici măcar nu băgați de seamă că exist. Ceea ce mie îmi convine.

— Și ce vrei să spui cu toate astea? Vrei să pui capăt perioadei în care m-ai suportat? Pentru că în circa zece secunde cred că vei reuși.

— Nu, domnule. Ideea e că... ei bine... în urmă cu câteva luni ați început să vă schimbați. Eliza, secretara dumneavoastră, a fost aici aproape șase săptămâni și părea să îi placă postul.

Mă holbam la ea, însă nu am zis nimic, lăsând-o să continue.

— Până acum câteva zile. Până când Dl Morgan cel Supărat s-a întors. Nu știu ce s-a întâmplat, însă orice ar fi, îmi pare rău. Și sper că Dl Morgan cel Drăguț să revină cât de curând.

Dl Morgan cel Drăguț? El a fost ticălosul călcat în picioare.

— Ai terminat, Ava?

— Da. Îmi pare rău dacă v-am deranjat. Am vrut doar să vă spun că păreați fericit. Iar acum nu mai sunteți.

Mi-am luat pixul și m-am cufundat înapoi în muncă. De data aceasta Ava a înțeles apropoul. Tocmai când ieșea, am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— Poftim?

- Ai spus că tatăl tău era ca mine.
- Aaa. A întâlnit-o pe mama mea vitregă. Acum e altfel.
- Lasă ziarele pe bufet și vezi să nu te lovească ușa peste fund când ieși.

* * *

Mi-am turnat de băut și mă uitam pe fereastra de la birou. Se făcuse deja întuneric. În ultimele trei zile am plecat de acasă înainte de răsăritul soarelui și m-am întors în toiul nopții. Eram epuizat și nu avea nicio legătură cu lipsa de somn. Furia pe care o purtam în mine mă storcea fizic. Sângele îmi fierbea în vene. Mă simțeam distras, respins, trădat, plin de furie. Durerea storcea mușchiul rece care îmi înlocuise inima caldă — o inimă care abia începuse să se dezghețe după ce o întâlnisem pe Soraya.

Mai fusesem trădat. Futu-i! Genevieve și Liam au fost logodnica, respectiv cel mai bun prieten. Când s-a întâmplat acel rahat, am pierdut două persoane care alcătuiseră cea mai importantă parte din viața mea ani în șir. Totuși acea pierdere nu era deloc asemănătoare. Nu, nu exista comparație. Ceea ce simțeam acum era o devastare totală — tipul de pierdere pe care o percepi când cineva drag moare. Încă nu puteam trece peste ceea ce îmi făcuse Soraya... ce ne făcuse amândurora. Nu aș fi crezut niciodată că poate fi infidelă. Femeia de care m-am îndrăgostit era deschisă și cinstită. Mă întrebam dacă o cunoscusem cu adevărat.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar și, la fel ca în ultimele trei zile, am sperat că voi vedea numele ei pe ecran. Dar, desigur, nu era ea plecase. Am dat pe gât ce aveam în pahar și am răspuns:

- Genevieve.
- Graham. Ce se întâmplă? Unde ai fost?
- Am fost ocupat.
- Chloe a început să pună întrebări. Ai anulat întâlnirea cu ea două seri la rând. E foarte vulnerabilă acum, după ce l-a pierdut pe Liam, și are nevoie de ceva constant în viața ei. Are nevoie de tine, Graham. A început deja să se atașeze.

Am închis ochii. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să o dezamănesc pe Chloe. Anulasem pentru că nu voiam să mă vadă așa cum eram — nefericit și furios. Însă acum devenisem părinte. Trebuia să-mi revin de dragul copilului meu.

— Îmi pare rău. Nu se va mai repeta.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic care să te privească.

— S-a întâmplat ceva cu prietena aia a ta?

I-am ignorat întrebarea.

— Ce zici dacă vin dimineață la micul dejun și apoi o duc pe Chloe la școală?

— Ar fi bine.

O vreme nu s-a mai auzit nimic.

— Chloe nu e singura căreia îi este dor de tine, Graham. Îmi place să te am în preajmă.

— Ne vedem mâine la șapte, Genevieve.

După ce am închis, mi-am pus paharul gol pe bufet. Teancul de ziare pe care îl adusese Ava era încă acolo. *The City Post*, ziarul în care apărea zilnic rubrica „Întreab-o pe Ida“. L-am ales pe cel de deasupra și m-am uitat la el. Evitasem intenționat să mă apropii de ziar, incapabil să am încredere în mine că nu voi citi rubrica pentru a căuta cuvintele Sorayei.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să o citesc dând sfaturi vreunui fraier despre iubire sau infidelitate. *Sub nicio formă!* Am aruncat ziarul înapoi peste teanc și am hotărât să închei ziua.

* * *

— Mami a zis că-ți plac clătitele cu banane.

Chloe și cu mine stăteam la masa din sufragerie și ne terminam micul dejun și laptele cu căpșuni. Genevieve se dusesese la etaj ca să se îmbrace pentru serviciu.

— Da. Și cu bucățele de ciocolată. Bunica mea îmi făcea mereu clătite cu banane și bucățele de ciocolată, când eram de vârsta ta.

M-am aplecat spre fiica mea și i-am șoptit:

— Vrei să știi un secret?

A încuviințat în grabă.

— Uneori îmi mai face. Și sunt chiar mai bune decât ale mamei tale.

Chloe a râs cu poftă. Sunetul acesta era cel mai bun medicament din lume; nimic nu mă putea opri să zâmbesc când o auzeam râzând. Stătusem departe de fata mea ca să o protejez de ceea ce simțeam, îngrijorat că dispoziția mea ar fi devenit contagioasă. Totuși realitatea era invers — dispoziția veselă și naturală a lui Chloe era contagioasă. În urmă cu doar câteva luni, această fetiță prețioasă pierduse un om pe care îl iubea și pe care îl credea tatăl ei, și totuși zâmbea.

Dacă ea putea să o facă, aș putea și eu. Fiica mea mă inspira. M-am întins și i-am luat obrazii în palme.

— Mi-ai lipsit, draga mea.

— Nu ai venit să mă vezi câteva zile.

— Știu. Îmi pare rău. Am fost prins cu ceva. Dar nu se va mai întâmpla.

— Putem să mergem la bunica ta într-o zi pentru micul dejun?

Nu numai că mă inspira, dar avea și idei bune.

— I-ar plăcea asta. I-am spus totul despre tine și abia așteaptă să te cunoască.

— Poate să vină și Soraya?

Simpla menționare a numelui ei mi-a provocat o strângere de inimă. Încă aveam în minte imaginea cu noi patru împreună. Eu și cele mai importante trei femei din viața mea, fiica mea, Mem și femeia pe care am iubit-o. Era greu să vorbesc despre asta, dar m-aș fi mințit-o pe fiica mea.

— Îmi pare rău, Chloe. Ea n-o să poată veni cu noi. Dar noi doi am putea merge împreună în weekend.

Genevieve își alesese tocmai acel moment pentru a reveni sufragerie.

— Ești supărat pe Soraya?

I-am aruncat o privire, dar am continuat să-i răspund ficei mele.

— Uneori, lucrurile nu merg bine între adulți și nu se mai întâlnesc.

— De ce nu au mers bine lucrurile între tine și Soraya? Mie mi-a plăcut de ea.

Am tras adânc aer în piept.

— Și mie mi-a plăcut.

M-am uitat la ceas și am schimbat subiectul.

— O să întârzii dacă nu plecăm. M-am gândit să te las eu la școală, dacă ești de acord.

Chloe a fugit să-și ia lucrurile, iar eu am rămas cu Genevieve și am strâns farfuriile de pe masa din sufragerie.

— Vii la noi la cină diseară? Gătesc încă una dintre mâncărurile tale preferate, pui parmigiana.

Mă gândisem că Genevieve va încerca să vorbească în legătură cu ce auzise despre mine și Soraya. M-am simțit ușurat că a trecut peste. Poate că Genevieve și cu mine reușeam să îndeplinim rolul de părinți mai bine decât anticipaserăm.

— Mi-ar plăcea. Mulțumesc.

* * *

Când am ajuns, Genevieve era îmbrăcată frumos, într-o rochie albastră foarte mulată, care îi scotea în evidență formele. Întotdeauna fusese o femeie frumoasă, însă maternitatea se pare că îi accentuase puțin formele făcând-o mai voluptuoasă. I-am pasat o sticlă cu vinul ei preferat, merlot, pe care l-am luat pe drum. În ultimele săptămâni mă invitase de mai multe ori la masă; măcar atât puteam face, să nu vin cu mâna goală.

— Ieși în seara asta?

— Nu. Nu am așa ceva în plan. De ce?

— Arăți... bine.

A zâmbit.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Mă duc să amestec pastele. Hai în bucătărie să deschizi vinul. Genevieve a scos din dulap două pahare de cristal, iar eu am desfăcut sticla în timp ce s-a dus la aragaz.

— Chloe e sus?

— Încă nu a ajuns. Cea mai bună prietenă a ei, Emily, a invitat-o să se joace. Mama lui Emily a sunat puțin mai devreme să întrebe dacă poate rămâne la cină. Sper că nu te superi. În ultima vreme nu prea i-am putut refuza mai nimic. După ce Liam s-a mutat anul trecut, ea s-a atașat mai mult de mine. Apoi, după ce el a murit, nu a mai vrut să se joace cu prietenele ei. Mi s-a părut un semn bun că a vrut să ia cina cu Emily, așa că i-am spus că poate să rămână. Sunt sigură că se va întoarce până ce vom termina.

Mă întrista gândul că fiica mea nu mai voise să se joace cu prietenele ei. Când mama a fost bolnavă, trecusem printr-o stare similară, în care mă retrăsesem. Privind în urmă, mi-am dat seama că îmi fusese frică s-o părăsesc. Mă gândeam că dacă mergeam undeva, se putea schimba sau întâmpla ceva. Genevieve făcuse alegerea corectă pentru Chloe.

— Ești o mamă bună.

A părut surprinsă de complimentul meu.

— Mulțumesc, Graham. Înseamnă mult pentru mine venind din partea ta.

În timpul cinei am vorbit mai mult despre muncă. Uitasem cât de ușor îmi era să discut cu ea. Trecuseră ani buni de când nu mai avusesem o conversație adevărată.

După ce am terminat de mâncat, am turnat încă un pahar de vin pentru amândoi.

— Este drăguț așa, a spus Genevieve.

Am încuviințat.

— Pot să te întreb ceva personal?

— Dacă spun nu, te va împiedica?

A zâmbit.

— Probabil că nu.

— Ce s-a întâmplat între tine și Soraya?

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

— Înțeleg.

Erau atât de multe întrebări fără răspuns în capul meu. Poate că, în sfârșit, venise momentul să obțin niște răspunsuri.

— Pot să te întreb ceva personal?

— A ridicat din sprâncene.

— Orice.

— Ești sigură?

— Dă-mi voie să aduc ceva mai puternic decât vinul.

Mi-am golit al doilea pahar de vin în timp ce Genevieve dispăruse în bucătărie. A revenit cu două pahare de coniac.

— Hai să mergem să stăm în sufragerie.

Genevieve a renunțat la pantofii cu tocuri înalte, apoi mi s-a alăturat pe canapea. O vreme, am rămas amândoi tăcuți și am sorbit din pahare. Cu privirea fixată în podea am întrebat-o:

— Ce te-a făcut să-l alegi pe Liam?

Era o întrebare pe care mi-o pusesem timp de aproape un an. Evenimentele recente o aduseseră evident din nou în prim-plan.

A răsuflat prelung.

— M-am întrebat același lucru de un milion de ori. Răspunsul nu este atât de simplu. Am fost egoistă. Mi-a plăcut atenția pe care mi-a acordat-o Liam. Erai așa de ocupat și de absorbit de dezvoltarea afacerii tale încât cred că m-am simțit puțin neglijată. Nu înseamnă că este vina ta. Pentru că nu este. Doar că voiam să fiu în centrul lumii tale, motivul pentru care îți făcea plăcere să te ridici din pat în fiecare dimineață. Nu mă înțelege greșit, eram compatibili din atât de multe puncte de vedere. Aveam munca noastră, iar sexul nu era altfel decât spectaculos. Doar că nu am simțit niciodată că eram iubirea vieții tale. Liam m-a făcut să mă simt așa. Problema a fost că, după ce ne-am despărțit, iar eu eram cu Liam, mi-am dat seama că nu el era motivul pentru care mă ridicam din pat dimineața. Ci tu.

Pentru prima dată mi-am ridicat privirea și m-am uitat la Genevieve. În urmă cu patru ani nu aș fi putut înțelege despre ce vorbea. Crezusem că ea era dragostea vieții mele. Până când am întâlnit-o pe Soraya. În ultimele zile a trebuit să mă forțez să mă dau jos din pat dimineța, pentru că ea nu mai era în viața mea.

Am confirmat dând din cap.

— Îți mulțumesc că ești sinceră cu mine.

— Măcar atât pot face.

Am dat pe gât ce-mi mai rămăsese în pahar și m-am ridicat.

— Cred am nevoie de încă unul. Mai vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Următorul pahar cu alcool m-a făcut să mă simt și mai relaxat. Conversația cu Genevieve a trecut la subiecte mai lejere și ne-am instalat confortabil pe canapea în așteptarea lui Chloe.

— Graham?

Tonul ei se schimbase și a ezitat până când am privit-o în ochi.

— Îmi pare rău. Știu că am mai spus-o și înainte, dar vreau să știi că o zic din adâncul sufletului. Urăsc faptul că te-am rănit și aș vrea să am ocazia să mă întorc în timp și să nu mai iau deciziile acelea egoiste.

— Mulțumesc.

— M-am mai maturizat de atunci. Având un copil, am învățat multe despre mine. Nu mai trebuie să fiu centrul universului nimănui, pentru că ea este centrul universului meu.

— Văd asta.

Abia o oră mai târziu, când m-am ridicat să mă duc la toaletă, am simțit alcoolul pe care îl consumasem. Băusem un pahar la birou înainte de a pleca, două pahare cu vin la cină și probabil patru cu coniac. Nu-mi plăcuse niciodată să fiu beat. În mod obișnuit, uram să nu pot judeca limpede. Însă în seara asta îmi făcea bine. Umerii mi se relaxaseră, iar furia care mă însoțise pretutindeni părea să se fi estompat.

După ce m-am ușurat, m-am dus să-mi reumplu paharul, gol în permanență, și apoi m-am împiedicat în drum spre sufragerie. Genevieve nu se afla acolo și era liniște. Am golit jumătate din pahar

și am închis ochii, cu capul sprijinit de canapea. Probabil că ațipi câteva minute înainte ca vocea lui Genevieve să mă trezească.

— A sunat Chloe în timp ce eram la etaj și mă schimbam întrebat dacă poate dormi la Emily. Era așa de încântată. Pur și simplu nu am putut-o refuza. Îmi pare rău. Sper să nu te superi pentru că nu te-am întrebat mai întâi.

— Atât timp cât este fericită, și eu sunt fericit. Este târziu. Oricum trebuie să plec.

M-am ridicat de pe canapea clătinându-mă puțin.

— Hai să îți fac mai întâi o cafea. Apoi îți poți chema șoferul sau un taxi, mai bine decât să iei trenul.

— Probabil că este o idee bună.

Canapeaua era atât de confortabilă încât m-am trântit înapoi pe ea și am închis ochii. A fost ultimul lucru pe care mi-l aminteam înainte ca vocea lui Genevieve să mă trezească, ore bune mai târziu în miez de noapte.

— Graham?

— Mmm...

— Ai adormit.

— Rahat.

M-am frecat pe față.

— Îmi pare rău. Plec.

Eram acoperit cu o pătură, iar încăperea era cufundată în întuneric, însă lumina de pe hol pătrundea suficient de mult cât să o pot vedea pe Genevieve care stătea în fața mea. Purta un halat lung din mătase, legat la mijloc.

— Aș prefera să rămâi. Dar...

Și-a dezlegat halatul. Cu mișcări ezitante a dus mâinile la umeri și a lăsat să alunece bretelele ce țineau materialul mătăsos. Halatul a căzut la picioarele ei, iar ea a rămas în fața mea *complet goală*.

— Te-am trezit sperând că o să vii sus în pat în loc să stai pe canapea.

Capitolul 30

Soraya

M-am trezit dintr-un vis urât, plină de sudoare. Deși nu-mi aminteam clar, avea legătură cu Graham și Genevieve dezbrăcați. Eram atât de tulburată încât n-am putut adormi la loc.

Din când în când trecea câte o mașină, iar lumina farurilor licărea firav în dormitorul întunecat în care stăteam, urmărită de aceeași senzație îngrozitoare de îndoială care mă ținuse trează aproape în fiecare noapte de la întâmplarea cu Graham și Marco.

Am făcut ceea ce trebuia?

Dacă nu s-a întors la Genevieve?

Dacă totul fusese în zadar?

Astfel de gânduri îmi treceau prin minte. În plus, mă întrebam constant unde era și cu ce se ocupa, în special dacă se ocupa de ea. Plecase de lângă mine atât de rănit; nu m-ar fi surprins absolut deloc dacă Genevieve profitase din plin de situație în secunda în care aflate.

Ultimele lui cuvinte continuau să mă bântuie.

Uită-te la mine.

Îmi simțeam pieptul ca într-o menghină. Ori eram cea mai altruistă femeie de pe Pământ, ori cea mai proastă. Indiferent de răspuns, durerea provocată de pierderea lui Graham pur și simplu nu ceda. Mă îndoiam că voi înceta vreodată să tânjesc după el, dar avea să fie vreodată mai ușor? Până acum trecerea timpului nu ajutase.

Indiferent dacă își îneca durerea cu altcineva sau nu, știam că Graham era acolo undeva, devastat. Chiar mă iubise. Într-un fel, eram sigură că încă o făcea, chiar dacă era dezamăgit de mine. Dragostea făcută să dureze nu dispare pur și simplu așa de repede. Simțeam în adâncul sufletului că a noastră ar fi rezistat testului timpului dacă eu nu aș fi pus punct.

Când primele raze de soare se iviră prin fereastra mea, am luat telefonul. Delia era mereu trează la crăparea zorilor. Pentru că avea constant nevoie de reasigurări că luasem decizia corectă, o sunam cu prima ocazie.

A răspuns:

— Iar nu ai dormit?

— Știu. Ceva trebuie să cedeze. Sunt un dezastru. Nici măcar am avut energia să-mi vopsesc vârfurile roșii.

— Acum *știu* că ai probleme.

— Serios, nu-i așa? Încă sunt albastre, ca și cum toată lumea nu ar fi fost dată peste cap!

— Ascultă, „Rainbow Brite“, vorbeam cu Tig seara trecută și am acord că noi trebuie să plecăm undeva.

— Tu și Tig? am întrebat panicată. Nu mă puteți lăsa singură?

— Nu... tu și cu mine! Ca un fel de excursie ca fetele. Trebuie ieși din oraș. Tot ce e aici îți aduce aminte de Graham.

— Și unde să mergem?

— Păi, ținând cont că nu mai ai un iubit milionar, evident trebuie să luăm în calcul costurile, dar cred că am soluția pentru asta.

— OK

— Ți-am zis că fratele meu Abe lucrează la Japanimation? Acum e în Japonia.

Somnoroasă, m-am îndreptat căscând spre bucătărie pentru a face cafeaua.

— Vrei să mergem în Japonia?

— Nu! Abe are un apartament în apropierea oceanului, în California La Hermosa Beach. Acum e gol. Am putea sta acolo gratis. M-am uitat aseară la bilete și sunt rezonabile, cam la trei sute de dolari. Ce zici?

Orice era mai bun decât să stau în starea aceea ce depresie. Nicănu-mi mai aminteam când fusesem ultima oară într-o vacanță. Deciziile mele au fost una ușoară.

— Știi ce? Da. Hai s-o facem! Hai să mergem în California.

* * *

Crescând în Brooklyn, întotdeauna visasem să văd California, un decor lăudat în atât de multe emisiuni de televiziune cu care am crescut. Chiar dacă probabil eram la polul opus față de stereotipul fetei din California, îmi doream să văd Oceanul Pacific și să gust viața fără griji pe care o asociasem întotdeauna cu Coasta de Vest. Mi se păruse întotdeauna că era total diferită de Brooklyn.

Casa fratelui Deliei, Abe, era situată chiar pe malul oceanului. Chiar dacă stăteam pe nisip și ascultam valurile, gândurile la Graham nu s-au îndepărtat nicio clipă. Delia era înăuntru și dormea, iar eu ieșisem să profit de singurul moment în care mă puteam bucura de plaja liniștită înainte de a se aglomera.

Atenția mi s-a îndreptat undeva pe diagonală, spre singurii oameni care mai erau pe plajă. O femeie și o fetiță stăteau una lângă alta, cu picioarele apropiate în „postura copilului“, pe care am recunoscut-o de la singura clasă de yoga la care participasem vreodată.

Aveau ochii închiși în timp ce respirau și asimilau sunetele oceanului. Disperată să-mi liniștesc mintea, am făcut ceva ce în mod obișnuit nu aș fi făcut niciodată. M-am apropiat de ele și am întrebat:

— Vă deranjează dacă mă alătur?

— Deloc, a răspuns femeia. Aproape am terminat meditația de încălzire. Așază-te pe nisip și fă ceea ce facem noi.

Am închis ochii, am alungat gândurile anxioase legate de Graham și Genevieve și am încercat să mă concentrez pur și simplu pe respirație și pe sunetele din jur. În următoarea jumătate de oră, le-am urmat pe mama și fata ei, care se mișcau împreună cu precizie sincronizată, învățându-mă diverse posturi, precum „câinele cu fața la sol”. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că ele îmi aduceau puțin aminte de Genevieve și Chloe. Fetița era cu puțin mai mare decât fiica lui Graham.

Când am terminat, eram mai liniștită. Femeia mi-a dat o sticlă cu apă din geantă.

— Ești de aici?

— Nu. Stau aici o săptămână, vin din New York.

— Întotdeauna am vrut să ajung în New York! a zis fetița întorcându-se către mama ei.

— Poate că tata și cu mine te ducem anul viitor.

Ochii fetei s-au umplut de entuziasm.

— Adevărat?

— Faceți multe călătorii în familie? am întrebat.

— Da, în general ieșiri de weekend. Eu și soțul meu avem custodia comună împreună cu mama lui Chloe.

Aproape că m-am înecat cu apă.

— Ai spus Chloe?

M-am întors către fetiță.

— Te cheamă Chloe?

— Aha, a răspuns, zâmbind.

— Este un nume frumos.

— Mulțumesc.

Întorcându-mă către femeie, am întrebat-o:

— Deci... ești mama ei vitregă?

— Da.

— Uau. Eu crezusem...

— Că e fiica mea? Pentru că suntem apropiate?

— Da.

— Ei bine, ai avea dreptate. Ea este fiica mea. Nu o consider altfel pentru că nu este rudă de sânge cu mine.

— Am noroc să am două mame, a spus Chloe.

Am încuviințat.

— Așa este.

— Trebuie să fugim. Chloe are curs de balet.

A întins mâna spre mine.

— Apropo, eu sunt Natasha.

Am dat mâna cu ea.

— Soraya.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Soraya. Sper să-ți placă șederea în Hermosa Beach.

— Poate ne vedem la New York la anul! a zis Chloe sărind.

Am zâmbit.

— Poate. Mulțumesc din nou pentru cursul de yoga.

Rămasă din nou singură pe plajă, m-am gândit la semnificația acelei întâlniri. Înainte să termin relația cu Graham căutasem semne care să justifice faptul că decizia de a-l părăsi era corectă. Astăzi nu mai căutam niciun semn și totuși mă lovise în față ca o tonă de cărămizi.

Chloe.

Nu era o coincidență.

Niciodată nu mă gândisem că un copil ar putea considera o mamă vitregă drept un părinte în plus, nu unul în minus. Experiența mea personală fusese cea care îmi influențase deciziile. Theresa nu încercase niciodată să mă cunoască, darămite să se poarte ca o mamă. Nu făcuse niciodată vreun efort să mă includă în toate cele pe care le făcea tatăl meu împreună cu fiicele ei. Între mine și Chloe lucrurile nu ar fi stat la fel. De ce nu văzusem niciodată lucrurile astfel? Frica, stresul și vinovăția mă orbiseră, iar acum vedeam pentru prima dată lucrurile dintr-o perspectivă cu totul diferită — acum, când era prea târziu.

* * *

Mai târziu în seara aceea, Delia și cu mine ne relaxam în sufrageria cu aer condiționat, după o după-amiază petrecută pe plajă. Am luat impulsiv telefonul, am deschis corespondența cu Graham și m-am uitat la toate mesajele vechi, de la începutul relației noastre.

Ultimul dintre ele fusese trimis în dimineața zilei în care m-a prins cu Marco. Era unul simplu. „Te iubesc!“

Delia nu știa ce făceam de câteva minute. Probabil credea că navighez pe internet. Când a observat lacrimile care au început să-mi curgă pe obraz a venit și mi-a smuls brusc telefonul din mâini.

— Te uiți la mesajele vechi de la Graham? Până aici! Iau asta și-l închid. Nu te-am adus până în California pentru rahatul ăsta.

— Nu poți să-mi iei telefonul!

— Privește-mă, spuse ea ținând apăsat butonul de oprire. Îl primești înapoi la New York.

Capitolul 31

Graham

Telefonul mi-a vibrat chiar în clipa în care plecam de la birou.

— Bună, Genevieve.

— De ce nu mi-ai răspuns la mesaje?

— Am fost ocupat.

— Speram să vii după lucru. Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat între noi.

— Sunt deja pe drum ca s-o văd pe Chloe.

— Bine. Ne vedem când ajungi aici.

Ultimul lucru de care aveam chef era să recapitulez noaptea petrecută cu Genevieve. Eram sătul până peste cap de atâta muncă, după ce fusesem extrem de preocupat în ultimele săptămâni, iar două seri nu o văzusem pe fiica mea pentru că în momentul în care plecam de la serviciu trecuse de mult timp ora ei de culcare. Acest lucru nu avea voie să se repete. Plănuisem să iau cina cu Chloe și apoi să mă întorc la birou pentru a lucra peste program.

Picăturile de ploaie se loveau de geamurile limuzinei. Aproape în fiecare seară în drum spre casă voiam instinctiv să-i scriu Sorayei,

uitând o secundă că ne despărțisem. Urma apoi acea senzație groaznică și acidă a realității care se acumula înăuntrul meu și zăbovea acolo. Mă enerva faptul că avusesem încredere în ea atât de mult. După cele întâmplate cu Genevieve și Liam, eram probabil cea mai sceptică persoană. Dar aș fi garantat pentru Soraya cu viața mea. Cum de n-am putut să prevăd o schimbare? Nimic nu avea absolut niciun sens.

— Nu știu cât timp voi sta aici, Louis. Ți trimit un mesaj când sunt gata să mă întorc la birou, am spus în timp ce el parca lângă locuința lui Genevieve.

Genevieve m-a salutat, mi-a luat sacoul ud și l-a pus în cuier. A rămas acolo stânjenită, jucându-se cu perlele de la gât.

— În legătură cu noaptea trecută... eu...

— Putem, te rog, să discutăm despre asta după ce îmi văd fata?

— Bine.

A privit în podea.

— Este în camera ei.

Chloe se juca cu casa ei de păpuși.

— Graham Biscuit! Mi-a fost dor de tine.

M-am aplecat și am luat-o în brațe.

— Și mie mi-a fost dor de tine, prăjiturica mea isteată.

— Mai ești trist?

— La ce te referi?

— La Soraya?

— De ce întrebi?

— Zâmbetul tău nu mai este atât de mare cum era.

Era atât de perceptivă. Se pare că nu semăna cu tatăl ei neștiutor. Ultimul lucru pe care mi-l doream pentru fiica mea era să creadă că era ceva grav cu mine sau că era vina ei. Încercând să-mi storc creierul pentru a găsi o explicație, am decis în cele din urmă că era mai bine să fiu sincer.

— Sunt puțin trist, Chloe, da... în legătură cu Soraya. Dar nu din cauza asta n-am fost aici în ultimele două zile. Am terminat

de lucrat foarte târziu, dar nu o să mai las să treacă două zile fără să vin să te văd, în regulă?

— Și tati muncea până târziu.

Mă întrebam cât muncea și ce făcea de fapt pe la spatele lui Genevieve.

— Așa făcea?

— Deci când n-o să mai fi trist?

— Nu sunt sigur, dar știi ce? Deja mă simt mai bine doar pentru că sunt aici cu tine.

— Așa m-am simțit eu când te-am cunoscut. După ce tati a murit, m-ai făcut să mă simt mai bine, chiar dacă încă eram tristă.

EU SUNT tatăl tău.

Și te iubesc așa de mult!

Am tras-o mai aproape și am sărutat-o pe frunte.

— Mă bucur că am putut face asta pentru tine.

Ne-am jucat împreună puțin cu casa de păpuși, până când Genevieve a intrat și s-a așezat în genunchi pentru a ni se alătura. O simțeam fixându-mă din priviri, știind că dorea să discutăm. După noaptea trecută, mă temeam să rămân din nou singur cu ea. Deși, pentru că era și Chloe acasă, nu aveau cum să se întâmple multe lucruri.

— Cina va fi gata în cinci minute, a zis Genevieve înainte de a ieși din cameră.

Gătise pizza cu prosciutto și smochine pentru noi și una cu brânză simplă pentru Chloe. Continua să-mi umple paharul cu Cabernet, după ce am lăsat-o, știind că va ajuta să detensioneze discuția de mai târziu.

După ce am așezat-o în pat pe Chloe și i-am citit o poveste, Genevieve mă aștepta în bucătărie, scurgând o sticlă cu vin.

Înainte de a apuca să deschidă gura, i-am zis:

— Chiar nu e nevoie să deschidem subiectul.

— Trebuie să îmi cer scuze din nou. Am insistat prea mult. Știu ce mi-a venit. Văzându-te întins acolo, confortabil, în casa mea, m-am întors în timp. În plus, amândoi băusem prea mult...

— Nu alcoolul e de vină și știi asta. Ți-ai exprimat foarte clar intențiile de ceva timp.

— Ai dreptate. Beată sau nu, te vreau înapoi, Graham. Voi face tot ce e posibil pentru a avea ocazia să te fac fericit din nou.

— Credeai că dacă îmi arăți păsărica o să uit tot ce ai făcut?

Când Genevieve s-a dezbrăcat în fața mea în noaptea aceea, am sărit de pe canapea și i-am cerut să-și pună hainele înapoi pe ea.

A fost șocată de respingerea mea.

— Ai presupus că din cauza despărțirii mele de Soraya aveam să cedez? Ce s-a întâmplat cu Soraya nu schimbă faptul că pur și simplu nu mai pot avea încredere în tine, Gen. Și, chiar dacă cred că ai fi grozavă pentru a ți-o trage din răzbunare, știu al naibii de sigur că nu mă voi culca cu mama copilului meu dacă nu am intenția de a fi vreodată cu ea.

— Nu gândești corect, Graham. Avem acum o mică oportunitate de a schimba viața fiicei noastre. N-o să te aștept la infinit.

— Dă-mi voie să-ți scutesc niște timp.

M-am aplecat spre ea.

— Nu mai aștepta.

— Nu știi ce spui. Cum poți închide atât de ușor ușa în fața acestei posibilități?

— Tu ai închis ușa, Genevieve. Ai închis-o și ai aruncat cheia departe.

— Am făcut o greșală!

— Șșș... O s-o trezești, am spus.

Am închis ochii, am tras adânc aer în piept și am zis:

— Chloe va avea întotdeauna dragostea mea. Tu, ca mamă, vei avea întotdeauna respectul meu. Însă ai pierdut șansa la un viitor cu mine în ziua în care ai ales să-mi înșeli încrederea. Vreau ca fiica mea să aibă respect de sine. Trebuie să fiu un exemplu pozitiv păstrându-l pe al meu.

Neputând să mai tolerez această conversație, m-am îndreptat spre locul în care îmi era sacoul și l-am pus pe mine.

— Șoferul meu e afară. Trebuie să mă întorc la birou. Mulțumesc pentru cină. Mă întorc mâine seară.

* * *

Biroul meu era cufundat complet în întuneric, cu excepția luminii care venea de la lampa verde de pe masa de lucru. Mă jucam cu ceasul de la mână și nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la grămada nenorocită de ziare care mă ademenea din cealaltă parte a încăperii.

Săptămâna trecută am respins în mod repetat ideea de a parcurge toate răspunsurile de la „Întreab-o pe Ida” pentru a căuta potențiale indicii din mintea Sorayei. După ce recunoscusem în fața lui Chloe că sunt trist și după cearta cu Genevieve din această seară mă simțeam mai slab.

Am pus stiva pe birou și am frunzărit ca un nebun fiecare ediție a rubricii „Întreab-o pe Ida”. După ce am disecat minuțios peste o duzină de răspunsuri, nimic nu a ieșit în evidență drept ceva neobișnuit. Până am ajuns la răspunsul numărul douăzeci.

O femeie scrisese pentru că avea o dilemă: ar trebui sau nu să se despartă de iubitul ei de care era profund îndrăgostită pentru ca acesta să se poată întoarce la mama copilului lui. *De dragul copilului*. M-am uitat la dată, care era cu puțin timp înainte să ne despărțim. Celelalte detalii conturau exact ce se întâmplase între mine și Genevieve.

Inima a început să-mi bată tare în piept.

Numele: *Theresa, Brooklyn*.

Theresa era numele mamei ei vitrege.

Dacă există vreo îndoială că Soraya scrisese întrebarea, răspunsul a spulberat-o. Sfatul Idei a fost să se despartă de iubit și i-a sugerat „Theresei” să facă să pară că îl înșela, astfel încât bietul prost să plece mai ușor.

„Istețime mai presus de inimă”, era sfatul Idei.

Am aruncat ziarul. Totul începea să aibă sens.

Soraya a mințit.

De fapt, nu se întâlnea cu italianul acela. S-a prefăcut. Furia provocată de răspunsul Idei s-a transformat în euforie. Nu mai fusesem niciodată în viața mea atât de fericit să aflu că cineva mă mințise.

Am citit din nou începutul întrebării.

„De aproape două luni mă văd cu un bărbat de care m-am îndrăgostit profund.”

Se îndrăgostise de mine.

Profund.

Mai întâi, am înghețat, paralizat de șoc, apoi am simțit o ușurare imensă, urmată de impulsul copleșitor de a ajunge la ea.

Și eu m-am îndrăgostit profund, iubire. Al dracului de profund.

Am luat imediat telefonul și i-am format numărul.

Continua să sune și a intrat mesageria vocală.

Am format din nou.

Același lucru.

I-am scris un mesaj.

Unde ești?

În următoarele cinci minute n-a venit niciun răspuns. Am scris din nou.

Trebuie să te văd. Ești acasă?

Neputând să mai aștept, am luat haina și l-am sunat pe Louis să vină să mă ia. Când am ajuns la apartamentul Sorayei din Brooklyn nu am primit niciun răspuns. Privind spre fereastră, am văzut că luminile erau stinse.

Unde dracu' era?

— Unde mergem, domnule? a întrebat Louis când m-am întors

— Bulevardul 8. La „Tig's Tattoo Shop“.

Când am ajuns, i-am spus lui Louis să aștepte afară. Aveam nevoie ca mașina să fie pregătită după ce Tig îmi spunea unde era.

Tig arunca un chiștoc.

— Domnul Costum! Ce naiba faci aici? Este târziu. Tocmai închi-deam.

— Unde e?

— Nu-i aici.

— Unde e? am repetat mai tare.

— Este în California, cu Del.

— California?

— Da. Au plecat într-o călătorie ca fetele. Doar ele două.

— Unde stau?

— Nu-ți pot spune unde stau. Ești nebunul de fost iubit.

— Trebuie să sun la hotel. Nu răspunde la mobil. De fapt, sun-o pe Delia. Spune-i că trebuie să vorbesc cu Soraya.

— Nu.

M-am dus lângă el, supărător de aproape de fața lui.

— Dă-mi informațiile, Tig. Nu ai idee de ce sunt capabil în starea în care sunt.

— O, știu de ce ești capabil, băiete. Tu i-ai mutat maxilarul vărului meu, Marco.

Tig a părut să-și dea seama că îl luase gura pe dinainte. *Vărul lui.* Fusese prins asupra faptului.

— Nu e iubitul ei, nu-i așa?

— Nu am spus asta.

— Am citit nenorocita de rubrică a Idei, Tig. Știu că a inventat totul. Indiferent că recunoști sau nu, știu adevărul. Trebuie să-mi spui unde e.

— Vrei să te duci cu avionul tău prețios în California? La banii tăi, angajam un detectiv particular. N-o să afli nimic de la mine.

Mi-a venit o idee. M-am îndreptat spre o cutie mică ascunsă în colțul magazinului.

— Ce-i asta? Provizia ta de iarbă? Pariez că polițiștilor le-a plăcea să știe despre asta.

— Nu ai face asta...

— Voi face *orice* pentru a ajunge la Soraya chiar acum. Ți se pare că arăt ca unul care glumește?

— Iisuse, ochii tăi sunt demonici.

— Spune-mi unde este, Tig.

Furios, a căutat în telefon, apoi a scris o adresă pe o bucată de hârtie pe care apoi mi-a aruncat-o.

— Aici. Este casa din Hermosa Beach a fratelui lui Del.

Am pus hârtia în buzunarul de la piept și m-am îndreptat cu spatele spre ușă.

— Mulțumesc. Fără resentimente. Nu te-aș fi turnat. Soraya n-ar mai fi vorbit niciodată cu mine. Și nu pot risca asta, pentru că sunt al dracului de îndrăgostit de ea.

— Cum zici tu, DMT.

Totuși, pentru prima dată, Tig părea să mă creadă. A clătinat din cap, iar gura i s-a curbat într-un zâmbet firav.

— Ai face bine să nu-i faci niciun rău, domnule Costum.

* * *

Speram să găsesc curând un zbor comercial spre LAX.

Când am ajuns la apartament, nu era nimeni acolo. La telefonul Sorayei continua să intre mesageria vocală, la fel se întâmpla și cu al Deliei. Cel puțin știam că se întorceau aici. După spusele lui Tig, trebuiau să mai stea câteva zile.

În timp ce mă plimbam pe plajă, am decis că trebuie să-i spun că sunt aici. Am început să-i trimit o serie de mesaje în care am vărsat tot ce aveam pe suflet, deși nu răspundea la niciunul dintre ele.

Nu eram atent și am dat peste un bărbat musculos, care plimba o căpriță cu pete.

Ce dracului?

— Uită-te pe unde mergi, amice! a spus el cu un accent australian.

— Îmi pare rău. Minteaa mea e în altă parte.

— Ești bine?

— Caut pe cineva.

A încuviințat părând că înțelege.

— O femeie.

— Ce m-a dat de gol?

— Îmi amintești de mine, cu câțiva ani în urmă, în timp ce bântuiam pe plaja asta, îndrăgostit lulea de Aubrey a mea și ignorând pe toată lumea din jur. Să știi că totul se rezolvă dacă e menit să fie.

— De ce... te plimbi cu o capră?

— E o poveste lungă. Dacă vrei să te plimbi cu noi îți povestesc; ia-ți mintea puțin de la ea... până o găsești.

Îl chema Chance Bateman. Era o fostă vedetă de fotbal din Australia, care trăia acum în Hermosa Beach. Mi-a povestit cum a cunoscut-o pe soția lui, Aubrey, la un popas din Nebraska. Au plecat împreună într-o aventură, însă după aceea s-au despărțit. Dar lucrurile s-au rezolvat în final.

I-am împărtășit povestea mea. Marea asemănare era aceea că ne întâlniserăm iubitele în condiții neprevăzute.

— Gândește-te, amice. Acestea nu sunt coincidențe. Un australian și o prințesă încuiată din Chicago se întâmplă să se întâlnească în mijlocul Nebraskăi. Cu toate acestea, ea a fost mereu sufletul meu pereche. Și tu... ai spus că nu iei în mod normal trenul. Din anumite motive, în dimineața aceea ai făcut-o. Trebuie să ai încredere în soartă. Totul este scris. Nu contează dacă este astăzi sau peste doi ani; dacă trebuie să fie, se va întâmpla într-un fel sau altul.

Chance s-a uitat la telefon.

— Trebuie să fug. Ești un tip de treabă. Dacă totul se rezolvă cu doamna ta, ar trebui să o aduci pe la noi pentru un răgaz înainte de a părăsi orașul.

Tipul ăsta era probabil una dintre cele mai charismatice persoane pe care le întâlnisem vreodată.

Am zâmbit pentru prima dată într-o perioadă care părea să nu se mai termine.

— S-ar putea să fac asta.

M-a bătut pe umăr.

— Noroc, amice!

Ca și cum și-ar fi luat rămas-bun, capra scoase un „Meeee...” prelung.

Urmărindu-l cum se îndepărta cu animalul, mi-am clătinat capul uimit. I-am trimis apoi încă un mesaj Sorayei, neștiind dacă primise vreunul dintre celelalte.

Tocmai am dat peste un om care se plimbă cu o capră.

Capitolul 32

Soraya

Delia era la duș. Era singura mea ocazie de a încerca să-mi localizez telefonul. Acceptase să-l închidă și pe al ei. Trăiam fără telefoane de peste douăzeci de ore și nu-mi plăcea.

I-am răsturnat poșeta și nu mi-a venit să cred cât de ușor a fost. Pur și simplu îl pusese în locul cel mai evident. Probabil că avusese încredere în mine când, de fapt, era clar că nu ar fi trebuit.

Mărul a apărut pe ecran când telefonul a pornit.

Am simțit o strângere de inimă.

Mai multe apeluri ratate și mesaje. Toate de la Graham.

Se întâmplase ceva?

Am parcurs lista de mesaje până la început și am înghițit în sec.

Unde ești?

Trebuie să te văd. Ești acasă?

Ai mințit. Mi-am dat seama de tot.

Ai uitat un lucru foarte important când ai făcut ceea ce credeai că este corect.

Nu mă poți opri să te iubesc.

Dacă nu sunt fericit, fiica mea simte. Deja a simțit. Știu că tu crezi că viața ta ar fi fost mai bună dacă părinții tăi ar fi fost împreună, dar te-ai gândit vreodată că poate ar fi fost mai rea? Dacă tatăl tău ar fi fost prezent fizic, dar ar fi fost deprimat și retras în timp ce își dorea o altă femeie?

Chloe va înțelege că dragostea mea pentru tine nu are nicio legătură cu dragostea mea pentru ea. Tatăl tău nu s-a priceput să comunice asta. Eu voi învăța din greșelile lui. Tu mă vei ajuta. O vom face împreună.

Inima a început să-mi bată incontrollabil când am citit următorul mesaj.

Tocmai am ajuns în Hermosa Beach. Vin la tine.

La dracu'! Nu ești aici. Spune-mi unde te găesc.

Mă voi întoarce.

Sunt pe plajă. Nu mă pot gândi la altceva decât să te țin din nou în brațe, să te sărut și să-ți dau una tare la fund pentru că ai putut crede că mi-ar putea fi mai bine fără tine.

Ultimul mesaj nu avea niciun sens, dar m-a făcut să chicotesc.

Tocmai am dat peste un om care se plimbă cu o capră.

* * *

Sărmana Delia, era cu părul plin de șampon când am dat buzna în baie balmăjind ceva despre mesajele lui Graham. Mă așteptasem să fie furioasă că am încălcat pactul nostru de a renunța la telefoanele mobile, dar nu a fost. După ce s-a clătit, a ieșit și m-a găsit răscolind prin valiză după orice altceva decât pantalonii de trening murdari, nespălați de trei zile, cu care eram îmbrăcată.

— Ești bine?

— Am greșit. N-ar fi trebuit să decid pentru noi. Îl iubesc, Del. Graham are dreptate. Nu l-aș îndepărta de fiica lui. I-aș oferi o altă

persoană în viața ei care să o iubească. Eu nu sunt Theresa. Vreau să fiu implicată în viața lui Chloe. Mi-am dat seama aseară că nu plângeam doar pierderea lui Graham. Ci și pe cea a fetei pe care am iubit-o.

— Ce ai de gând să faci?

— Să cad în genunchi și să-mi cer iertare.

Del a râs.

— E bărbat. Dacă te arunci în genunchi în fața lui, nu vei putea cere nimic. Vei avea gura prea plină.

Avea dreptate. Mi-am dat jos hainele și am fugit în baie în sutien și chiloți, ca să mă spăl. În timp ce mă ștergeam pe față, la subraț și în toate zonele importante cu un prosop ud, i-am zis lui Del:

— Îi datorez atât de multe scuze. Sper că nu am distrus totul. Pare să fi înțeles de ce am făcut-o. Sper doar că pot îndrepta lucrurile.

Del s-a sprijinit de ușa băii în timp ce mă spălam pe dinți. Ținea în mâini unele dintre hainele mele și mi le-a întins când am terminat.

— Uite. Îmbracă-te cu bluza asta. Ți se revarsă țâțele peste decolteu. Te va ajuta să îndrepti lucrurile.

Am zâmbit și mi-am pus pantalonii.

— De la țâțele astea a început totul, să știi.

— Și de la pana de pe picior. Am și eu o contribuție la asta, din moment ce soțul meu a fost cel care ți-a făcut semnul distinctiv cu ajutorul căruia Dl Mare Ticălos a reușit să rezolve puzzle-ul Soraya.

Menționarea tatuajului de pe picior m-a făcut să-mi îndrept privirea în jos. Eram desculță și m-am uitat la pană. Graham își tatuase același lucru deasupra inimii. Cum de am putut crede că a trăi fără el avea să fie bine pentru amândoi? Eram împreună de un pic mai mult de o lună când și-a marcat permanent corpul cu numele meu. Era cel mai romantic și mai arogant ticălos la patru ace pe care îl întâlnisem în viața mea. Și era perfect pentru mine.

Spălată și îmbrăcată, m-am întors în grabă în dormitor în căutarea unui parfum. Del continua să se țină după mine.

— Ai de gând să-i scrii sau îl aștepti să vină aici din nou?

— Nu știu. Ce crezi că ar trebui să fac?

Inima îmi bătea nebunește de nerăbdare. Dacă trebuia să-l aștept mult, risca să explodeze.

Del a rămas tăcută în timp ce îmi periam părul și mă încălțam cu sandalele. Apoi a luat telefonul și l-a sunat pe Tig. N-am auzit mare lucru din ce spunea. Când a închis, a rânjit la mine.

— Am un plan pentru reunirea cu DMT.

— Un plan?

— Ai încredere în mine?

— Sigur că da.

— Atunci scoate-ți bluza.

Capitolul 33

Graham

La câteva străzi de locul în care stătea Soraya, am dat peste un vagon vechi și roșu care fusese transformat în restaurant. Am zâmbit și am decis să intru și să beau o cafea. Călătorisem toată dimineața și apoi am mers pe jos pe plajă așteptând vești de la Soraya. Puțină cofeină era cu siguranță bine-venită pentru a rezista să fac tot ceea ce plănuisem după ce femeia pe care o iubeam avea să fie din nou în brațele mele.

— O cafea mare și neagră, i-am spus chelneriței în timp ce mă așezam în compartiment.

Interiorul era reamenajat pentru a funcționa ca restaurant, dar o mare parte din aspectul original al vagonului era intact. Stăteam chiar pe bancheta originală a trenului când telefonul mi-a vibrat în buzunar. Când am văzut pe ecran numele Sorayei, tot corpul mi s-a trezit la viață. Am apăsat pentru a citi mesajul și am fost surprins să găsesc altceva în loc de text. Era o imagine. De fapt, mai multe imagini. Foarte neașteptate. *Una cu sânii ei superbi, una cu picioarele ei sexy și o poză cu fundul foarte apetisant.* Cele trei fotografii

erau similare celor din primul nostru mesaj, cele pe care mi le lăsase în telefon când a ieșit din biroul meu. Mi-am dat seama că fotografiile erau recente, după liniile lăsate de bronzul proaspăt. Degetul ei mijlociu îndreptat spre mine din dreptul decolteului din primul set de poze lipsea de data asta. Am salvat imaginile în iPhone și i-am trimis imediat un mesaj.

Graham: Unde ești? Țățele, picioarele și fundul sunt ale mele. Vin să le iau.

În timp ce stăteam la masă și așteptam răspunsul ei, am avut o senzație de déjà-vu. Tipul care se plimba azi cu o capră avusese perfectă dreptate. Iată-mă, într-un vagon, uitându-mă la fotografiile cu sâni, picioare și fund ale unei femei care mă înnebunea. *Din nou.* Nu existau coincidențe. Această călătorie pe care o făceam, oricât de întortocheată devenise, ne era destinată.

Soraya: Sunt plecată cu Delia. Mă întorc peste câteva ore.

Frustrat, mi-am trecut degetele prin păr. Trebuia s-o văd. Dacă nu se putea fizic, cel puțin trebuia să știu sigur că eram pe aceeași lungime de undă.

Graham: Spune-mi că am dreptate. Nu mai am răbdare. Nu m-ai înșelat și ai făcut asta pentru mine și Chloe?

Așteptarea răspunsului ei era o agonie.

Soraya: L-am rugat pe Marco să pretindă că e cu mine. E vărul lui Tig. Nu te-ai fi înșelat niciodată.

Graham: Ar fi trebuit să vorbești cu mine.

Soraya: Acum știu asta. A fost o prostie.

Graham: A fost și, drept pedeapsă, mai târziu o să te pun în poală și o să te plesc nesc peste fund.

Soraya: Promiți?

Graham: Vreau să-ți promit multe lucruri, draga mea. Dar prefer s-o fac personal. La ce oră te întorci?

Soraya: Nu știu sigur. Îți scriu când ajung înapoi. Unde ești?

Graham: La câteva străzi distanță. Stau într-un tren.

Soraya: Un tren?

Graham: Nu-ți face griji. Nu se mișcă. Nu plec nicăieri fără tine.

Soraya: Promiți?

Graham: Nimic nu mă va ține departe de tine, Soraya.

Am așteptat în vagonul acela mai bine de două ore.

Soraya îmi spusese că îmi va scrie când se va întoarce, însă începam să-mi pierd răbdarea. Neputând să mai stau pe loc, mă fâțaiam înainte și înapoi până când mi-a vibrat telefonul în sfârșit.

Soraya: M-am întors.

Graham: Vin.

Apartamentul fratelui Deliei era la etajul șase, la 6G. Am apăsat butonul liftului și am așteptat nerăbdător. Becul de deasupra ușilor lumina lent fiecare cifră de pe panou în timp ce urca etajele. Nenorocirea dracului de-abia se târa și mai trebuia să și coboare

Nu puteam aștepta atât. Am găsit ușa spre scări și am început să urc. Ajuns la al treilea set de scări ar fi trebuit să încetinesc, însă am început să urc câte două trepte odată. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept, însă nu găfâiam nici măcar un pic. *Trebuia* să ajung la ea. Când am ajuns la etajul șase, am început să alerg. Apoi, odată ajuns la etajul unde era ea, am dat de perete ușa de la hol și am continuat să sprintez. Adrenalina îmi pompa prin vene când am ajuns în fața apartamentului 6G.

Am încercat să respir profund și să mă liniștesc, dar îmi era imposibil să mă relaxez. Răsuflam adânc. *Trebuie neapărat să o văd.*

Am bătut la ușă și am așteptat.

Când în sfârșit s-a deschis, am înghețat pentru o clipă.

Soraya.

Doamne, era absolut incredibilă.

Stătea în dreptul ușii, îmbrăcată doar în sutien și chiloți de un roz-aprins, iar vârfurile părului îi erau vopsite în roz, pentru a se asorta.

Niciodată în viața mea nu mai văzusem o asemenea frumusețe. Am rămas acolo un minut, bucurându-mă de imaginea ei. În cele din urmă, am spus:

— Ce înseamnă roz-aprins?

M-a privit în ochi.

— Dragoste. Înseamnă că sunt îndrăgostită.

Am închis ochii. Pentru o fracțiune de secundă am crezut că s-ar putea să încep să plâng, chiar acolo în prag. Eram atât de fericit, încât trebuia să-mi exteriorizez emoțiile.

— Mi-e teamă să intru.

— De ce?

Pentru un moment, expresia de pe chipul ei s-a schimbat.

— Pentru că vreau să îți fac atât de multe, pentru că simt atât de multe, încât mă tem că nu voi fi blând.

Obrajii i s-au îmbujorat.

— Nu vreau să fii blând. Vreau să fii tu. Un ticălos arogant, cu o latură neașteptat de dulce. Un tată care își va iubi necondiționat

fica, indiferent ce se va întâmpla, și nu o va lăsa niciodată în urmă.
 Și un partener dominant în pat care uneori simte nevoia să fie dur.
 Vă vreau pe toți, Graham.

Am intrat și am închis ușa în spatele meu.

— O, vei avea totul. Gura mea, mâna mea, degetele mele, corpul meu, *sexul* meu.

Am luat-o în brațe și am pus într-un sărut tot ce aveam.

Printre sărutări și-a cerut din nou scuze.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut. Am crezut că fac ceea ce trebuie.

— Știu. Promite-mi doar că nu mă vei mai respinge niciodată, iubire.

— Promit.

Am luat-o prin surprindere ridicând-o în aer și strângând-o în brațe.

— Dacă ai răspuns la ușă îmbrăcată așa, bănuiesc că Delia nu este aici.

— Familia ei e în Hermosa Beach. Stă la un văr în noaptea asta.

— Amintește-mi să-i trimit un cadou de mulțumire. Poate o mașină.

Am înaintat pe hol în căutarea unui dormitor. Când am lăsat-o jos pe marginea saltelei, mi-am dat seama că avea un picior bandajat.

— Ce-ai pățit aici?

— Mi-am aranjat tatuajul.

— Cel cu pană?

Îl schimbase pe cel care era identic cu cel de pe pieptul meu?

— Da.

S-a aplecat spre folie și a îndepărtat încet o parte din ea. Mi-am ținut respirația până când mi-am dat seama că nu schimbase tatuajul, ci îi adăugase ceva. La fel cum făcusem și eu, deasupra penei era scris un nume. „Graham“.

Rămas fără cuvinte, m-am aplecat și am sărutat-o. Când ne-am dezlipit buzele, și-a îndreptat privirea înapoi spre picior și mi-a făcut semn să mă uit.

— Nu vrei să vezi restul modificărilor pe care le-am făcut?
M-am încruntat.

— Ți-ai mai tatuat ceva?

— Haide, scoate-o.

Și-a mușcat buza de jos și și-a ridicat piciorul. Când am văzut ce făcuse, s-a șters și ultima fărâmbă de îndoială din mintea mea că ea era femeia perfectă pentru mine. Am privit, sufocat de emoție.

— Nu știi ce să spun. Este frumos.

Scriș cu același font, sub numele meu era numele „Chloe“.

— Te iubesc, Graham. Și pe fiica ta. Știu că e devreme și trebuie s-o luăm încet, dar vreau să fac parte din viața ei. Vreau să fiu implicată. Ai avut dreptate. Doar din cauza modului în care s-au desfășurat lucrurile între mine și tata nu înseamnă că nu poate funcționa. Vreau s-o iau de la cursurile de dans și să ard prăjiturile în cuptor cu ea în weekend. Vreau să o văd cum crește și învață de la tatăl ei incredibil. Nu te iubesc doar pe tine, Graham...

Am prins o lacrimă care i se scurgea din ochi.

— O iubesc și pe Chloe.

La auzul acelor cuvinte, am simțit cum o greutate uriașă se ridică de pe umerii mei. *Ne iubește, pe mine și pe fiica mea.* Din copilărie nu mai simțisem că am din nou o familie adevărată.

— Am venit cu atât de multe emoții acumulate încât îmi era teamă că nu voi fi blând cu tine. Dar, cumva, tu m-ai liniștit. Și eu te iubesc, frumoaso... mai mult decât orice. Acum mă controlez mai bine, deși simt nevoia să te pătrund. Spune-mi...

Am început să mă dezbrac.

— Vrei să fac dragoste cu tine acum și să ți-o trag tare mai târziu? Sau ți-o trag tare acum și lăsăm blândețea pentru mai târziu?

N-a răspuns imediat. Mi-am dat repede hainele jos și m-am oprit la boxeri, așteptând să spună ceva.

— Cum va fi, Soraya?

Mi-am scos boxerii, arătându-i că sunt deplin pregătit pentru ea, indiferent de alegere.

Și-a lins buzele.

— Mai întâi tare. Apoi blând.

— Bună alegere.

Stătea pe marginea patului. I-am scos chiloții și am simțit că era deja umedă între picioare. Am ridicat-o.

— Pune-ți picioarele în jurul taliei mele.

Ne-am îndreptat spre perete, am lipit-o cu spatele de el și am ridicat-o imediat pe sexul meu.

— Futu-i!

Am scos un geamăt prelung în timp ce mă adânceam în ea. Era minunat că nu trecuseră decât două săptămâni de când o pătrunsesem ultima dată, însă faptul că-mi dorisem atât de mult să se întâmple din nou făcea să pară că trecuse o eternitate de când ne despărțiserăm. La început am încercat să mă mișc încet, să mă asigur că trupul ei este pregătit pentru mine. Dar când a gemut și mi-a spus că mă iubește, pe mine și *sexul meu* care era în ea, nu m-am mai putut abține.

M-am mișcat tare și repede. La un moment dat m-am temut că o rănesc, din cauza zgomotului făcut de lovirea ei repetată de perete. Dar, când am încercat să mă mișc cu mai multă grijă, m-a rugat s-o fac mai tare. Nu era nimic mai frumos decât să o aud pe femeia cu care eram că mă iubea și că voia mai tare. Am avut amândoi un orgasm prelung și puternic și am țipat când ne-am eliberat în același timp. Eram sigur că vecinii ne auziseră. La dracu', *voiam să ne audă*. Voiam ca toată lumea să știe ce îmi făcea această femeie.

Am șoptit aproape de buzele ei:

— Te iubesc, Soraya Venedetta!

— Și eu te iubesc, domnule Costum. Cred că m-am îndrăgostit de tine înainte chiar de a te cunoaște.

Am zâmbit.

— Trebuie să fi fost farmecul meu incredibil.

— Adevărul e că erai destul de nesimțit. Fotografiele pe care le aveai în telefon m-au făcut însă să-mi dau seama că sub acea inimă de oțel era un om frumos.

— Îmi plac mai mult pozele pe care le-am primit dimineață decât cele care erau acolo înainte de a ne întâlni. Poate că ar trebui să fac în așa fel încât să primesc instantanee zilnice ca parte a ceea ce îmi datorezi după durerea pe care mi-ai provocat-o.

— Asta pot face. Ești blând.

— Nu am spus că asta este *tot*.

— Dă-mi voie să ghicesc, vrei dobândă sub formă de sex oral?

— Sună bine pentru început.

A ridicat din sprâncene.

— Început? Mai exact, cât timp îți voi fi datoare?

I-am cuprins obraji în palme.

— Cred că șaizeci ar trebui să fie suficient.

— Șaizeci de zile? Cred că mă descurc.

— *Ani*, Soraya. Mă aștept la instantanee sexy și sex oral în următorii șaizeci de ani.

Chipul ei a căpătat o expresie serioasă.

— Adevărul e că nu mi-aș dori nimic mai mult.

— Bine. Pentru că nu ai de ales. A fost prima și ultima oară când m-ai părăsit.

Epilog

Soraya

Chloe sorbea din ciocolata caldă în timp ce stăteam amândouă la Serendipity 3. Graham îmi trimitea mesaje. Era panicat, pentru că rămăsese blocat în trafic după ce o luase pe Meme de la primul curs la Jazzercise din această dimineață. Știam că își dorea ca seara să decurgă perfect și l-am liniștit că totul era în regulă cu Chloe, că era mulțumită și nu exista niciun motiv pentru care să se grăbească.

Bineînțeles că înțelesesem de ce era nervos. Însă pentru Chloe era o seară ca oricare alta în care lua cina cu noi.

— Pot să iau o înghițitură? am întrebat.

A încuviințat și a îndreptat paiul spre mine.

— Mmm... E foarte bun. Nu e de mirare că-ți place.

Chloe și-a pus bărbia în palme și a mărturisit:

— Mama s-a supărat pe mine dimineață.

— De ce? am întrebat cu gura plină.

— Am vrut să am părul roz ca tine.

Probabil că Genevieve mă iubea.

— A! Ce-ai făcut?

— Mi-am pictat părul cu acuarelele.

Încercând să nu se vadă că zâmbesc, am râs în sinea mea. Mă impresiona că voia să fie ca mine.

— Chloe, să nu încerci să-l colorezi din nou. Nu funcționează oricum, probabil că ți-ai dat seama, nu? O s-o facem într-o zi așa cum trebuie, dacă o să mai vrei părul roz.

A râs.

— O s-o faci?

Îmi plăcea când recunoșteam expresiile lui Graham pe chipul ei.

— Da. Dar nu prea curând.

Mi-am propus să caut niște extensii roz pentru următoarea dată când ne vom juca de-a îmbrăcatul. Chloe și cu mine ne distram pe cinste în weekendurile în care stătea cu Graham și cu mine. Îi plăcea să îmi probeze rochiile și să încerce să meargă pe tocuri. Eram sigură că Genevieve ar fi căzut în fund dacă ar fi știut chiar și jumătate dintre lucrurile pe care le făceam. Pentru Chloe, eu eram ca o soră mai mare, haioasă mai degrabă, decât o persoană care trebuia s-o disciplineze.

La câteva luni de la reîntâlnirea cu Graham în Hermosa Beach, m-am mutat din apartamentul meu din Brooklyn în al lui. Deși îmi plăcea să am propriul meu spațiu, nu avea sens să păstrez apartamentul de vreme ce insașiabilul meu bărbat insista să petrec fiecare noapte în patul lui. Așadar, am cedat și viața a devenit de atunci mai ușoară pentru el, deoarece nu mai era nevoit să facă un du-te-vino decât între două locuri — casa lui Chloe și a noastră.

Graham a intrat în restaurant și a ocolit mesele agitat.

— Ai reușit! am zis zâmbind.

— Al dracu' trafic!

— Dracu' e o înjurătură, Graham Biscuit, a spus Chloe.

— Dă-mi niște dulceață, biscuițel, a zis el aplecându-se spre Chloe pentru a primi un pupic.

Graham m-a sărutat pe buze, apoi s-a așezat. Transpirase și s-a șters cu un șervețel pe toată fața. M-a privit și mi-am pus palma pe genunchii lui.

— Te iubesc, i-am șoptit.

Noi broboane de sudoare i s-au format pe frunte. După ce che-
rița i-a adus apă și un meniu, a luat vizibil emoționat încă un serv
Când a început să se joace cu ceasul, am știut că se pregătea s-o f
Apoi a început să vorbească:

— Chloe, în seara asta vreau să vorbesc cu tine despre c
a spus el.

Chloe continua să soarbă din băutură în timp ce se uita la el
ochi mari.

Graham a continuat:

— Ți-am ascuns ceva.

— Mi-ai luat din greșeală una dintre jucăriile mele de acasă?

El a râs nervos.

— Nu. Este vorba despre tatăl tău.

— Ce e cu tati?

Graham a tras adânc aer în piept, apoi a expirat.

— Tatăl tău, Liam... te-a iubit foarte mult. Știu că pierderea lu
a fost grea pentru tine. El va fi întotdeauna tatăl tău. Dar există dife
rite tipuri de tați. Uneori, copiii pot avea mai mulți. Ca prietena ta
Molly, de exemplu. Nu are mamă, ci doi tați, care sunt căsătoriți
Ceea ce încerc să spun este... că eu sunt de fapt unul dintre tăticii tăi.

A tăcut un timp, apoi a spus:

— Ai fost căsătorit cu tatăl meu care a murit? Mama mi-a spus
că atunci când ai doi tați se cheamă că ești „gay“.

— Nu.

Graham s-a uitat la mine și nu ne-am putut abține să râdem
puțin. A continuat:

— Înainte de el, eu am fost cu mama ta. Genevieve și cu mine
te-am făcut împreună. La acea vreme nu am știut despre asta. Apoi
mama ta și tatăl tău, Liam, s-au căsătorit. Liam te-a iubit și a devenit
tatăl tău. Credea că este *singurul* tău tată. Eu am aflat despre tine după
ce Liam a murit. Când ți-am văzut chipul, am știut că ești a mea.
Știu că este confuz, iubito.

Și-a pus mâna pe bărbia ei.

— Vezi cât de mult semănăm? Asta pentru că tu ești fiica mea.

Chloe și-a trecut mâna micuță peste fața lui și a început să-i examineze trăsăturile. Era adorabilă.

— Întotdeauna mi s-a părut că te cunosc de undeva.

— Da. Din clipa în care ne-am întâlnit, nu-i așa? Asta pentru că suntem conectați.

Graham a zâmbit.

— Chiar ești tatăl meu?

— Da, sunt, a șoptit el cu vocea tremurândă.

— Uau!

Chloe a rămas împietrită în timp ce încerca să înțeleagă tot. Apoi, fără nicio avertizare, a sărit în brațele lui. Graham a închis ochii, fericit și ușurat.

M-am rezemat de spătar și m-am desfătat cu imaginea lor, strâns îmbrățișați. Reacția lui Chloe confirma decizia corectă pe care o luasem de a-i spune în seara aceasta. Inițial, Genevieve ne făcuse probleme. Voia să fie prezentă, dar Graham i-a promis că va sta cu amândouă după ce o ducea pe Chloe înapoi acasă.

Exista un motiv pentru momentul acestei discuții. Când Graham mi-a aruncat o privire întrebătoare, arătând spre Chloe, am încuviințat, oferindu-i tacit aprobarea pentru a-i da încă o veste.

— Eu și Soraya mai avem ceva să-ți spunem.

A făcut ochii mari, entuziasmată.

— Mă duceți la Disney World?

— Nu, a răspuns el chicotind.

— Dar o să mergem acolo într-o zi, bine?

Am chicotit la rândul meu.

— Știi că ai zis mereu că ți-ai dori un frate sau o soră?

— Da...?!

Graham m-a cuprins cu brațul.

— Ei bine... asta se va întâmpla. Soraya și cu mine vom avea un copil. Asta înseamnă că vei deveni sora mai mare.

La început, Chloe nu a spus nimic, dar când a început să țopăie de bucurie pe scaun, am răsuflat ușurați.

A coborât de pe scaun și a venit la mine.

— Unde este?

— Aici.

Am indicat spre burtă, iar ea și-a așezat mâna deasupra.

— O să iasă cu părul roz?

Am râs.

— Nu. Dar vom afla cum arată el sau ea peste șase luni.

Chloe a început să vorbească cu burta mea.

— Hei! Sunt sora ta.

Graham și cu mine ne-am uitat unul la altul și am zâmbit. Când Chloe și-a ridicat privirea spre mine, aproape că mi-am pierdut chiar și eu stăpânirea de sine când a rostit:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Mulțumesc că ai fost atât de bună cu mine.

Adevărul era că, dacă fiica lui Graham nu și-ar fi deschis inima în fața mea, nu știu dacă relația mea cu el ar fi rezistat. Bunătatea ei înăscută făcuse acest lucru posibil.

Chelnerița s-a apropiat de noi și a întrebat:

— Totul este în regulă?

Chloe a exclamat cu mândrie:

— Da. Voi fi sora mai mare și am doi tați. Sunt „gay“!

În mod evident, înțelesese greșit ceea ce-i explicase Genevieve despre părinții colegei de clasă și interpretase că orice persoană cu doi tați este „gay“. Trebuia să-i explicăm mai târziu.

Chelneriței i s-a părut adorabilă. Graham a intervenit:

— Știi, cuvântul „gay“ înseamnă fericit.

Chloe a zâmbit, cu capul pe burta mea.

— Atunci sunt foarte, foarte „gay“.

Graham

Şapte luni mai târziu

Dragă Ida,

A trecut ceva vreme de când ți-am scris. Poate îți amintești de mine drept Ticălos la Patru Ace, Celibatarul din Manhattan, Futut în Manhattan și 50 de Umbre ale lui Morgan. Același tip. Ei bine, în seara asta sunt fericit să spun că mi-am câștigat o nouă titulatură: Față de Caca. Exact. M-am uitat la mine în oglinda din baie și am observat că am, la propriu, caca pe frunte. Nu mă întreba cum a ajuns acolo. Știi care e partea amuzantă? Nu am fost mai fericit în viața mea. Exact. Tipul ăsta cu caca pe față delirează de fericire! Când mi-am dat seama de asta, mi-a venit ideea să scriu acest mesaj. Îți aduci aminte de fata aceea care avea gura mare și pe care am întâlnit-o în tren... cea despre care ți-am scris? Numele ei este Soraya. Am reușit. Îți vine să crezi? Ea l-a născut pe fiul meu acum o lună. Am prins-o pentru totdeauna, iar acum face Morgani italieni bruneți. Am un fiu, Ida. Un fiu! De aici caca de pe fruntea mea. Sunt destul de sigur că este de când i-am schimbat scutecul, cu puțin timp în urmă. Da, caca e încă acolo. Nu l-am șters pentru că... am mai zis... delirez de fericire?! N-am mai dormit de șase zile. ȘASE ZILE, Ida! Nici măcar nu știam că oamenii ar putea supraviețui fără somn, dar se pare că se poate! Sunt o dovadă. Știi de ce totul este bine? Pentru că DELIREZ DE FERICIRE. Fără somn. Totuși există un lucru care lipsește din viața mea. Vezi tu, Soraya nu vrea să mă lase să fac din ea o femeie onorabilă. Crede că trebuie să dea jos kilogramele acumulate în timpul sarcinii ca să încapă într-o rochie albă și să meargă la altar. Data nunții este peste șase luni, dar eu nu mai pot aștepta nici măcar o zi. Vreau să fie soția mea. Știu că nu avem nevoie de o bucată de hârtie pentru

a valida ceea ce avem, dar sunt egoist. Vreau totul, pentru că o iubesc atât de mult. Deci întrebarea mea pentru tine este... ce pot face pentru a o convinge să se mărite cu mine mâine?
— FAȚĂ DE CACA DIN MANHATTAN

Am apăsât pe butonul de expediere, iar telefonul Sorayei a scos un sunet. Am privit-o în timp ce citea mesajul pe care tocmai îl trimiseseam — nu pe contul de e-mail al Idei, ci direct ei.

Stătea chiar lângă mine, în pat, cu sânii frumoși dezgoliți în timp ce îl hrănea pe fiul nostru, Lorenzo. *Un copil norocos.* Face acum ceea ce mi-ar fi plăcut mie să fac.

Ea a râs, apoi a început să tasteze și, într-un final, a expediat mesajul.

Telefonul meu a vibrat.

Dragă Față de Caca,

Poate că un nume mai potrivit pentru tine ar fi Nedormitul din Manhattan, deoarece, după cum sună mesajul tău... ești epuizat. Cred că, în timp ce „delirezi de fericire”, fiul tău care te ține treaz te-a făcut să fii jumătate zombie, jumătate pământău. Apropo, nimeni nu a arătat vreodată mai sexy cu caca pe față, dar te rog să-l ștergi.

Acestea fiind zise, ești oficial cel mai bun tată din lume pentru copiii noștri, Chloe și Lorenzo. Răhățelul care e acum pe fruntea ta este doar un exemplu în plus în acest sens. Nu te-am iubit niciodată mai mult. Încep să-mi dau seama că dacă legalizarea relației noastre înseamnă atât de mult pentru tine, atunci măcar atât pot face pentru a-ți mulțumi. Aș zice să ne îndreptăm mâine spre primărie, ca să mă faci o Morgan.

Cu dragoste pentru totdeauna, doamna Morgan din Manhattan.

P.S. Vom lua trenul.